

Do Võ Phi Hùng Cầu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

Saigon mới

Giai phẩm

Xuân
Quý Sửu
1973

Asia
AD
95
V6
S12
7+1

Giai Phẩm Xuân

SAIGON MỚI

Chúc
Tân Xuân

Mừng Xuân Quý-Sửu

★ Bà Bút Trà

Mỗi năm Xuân về là nơi nơi đều mừng vui đón rước những gì tốt đẹp của Xuân đưa đến.

Người ta chúc mừng nhau gặp mọi may mắn và phát triển mạnh trong tất cả các ngành, đem lại phú cường cho xứ sở. Mọi xui xẻo đều theo năm Chuột mà rút đi. Giữa người và người, không còn ganh ghét nhau, đều là đối với kẻ thù.

Lương tâm và nguyện vọng của con người như thế. Nhưng hoàn cảnh không phải luôn luôn thuận theo nguyện vọng và lương tâm con người. Chính vì thế mà sự tranh đấu rất cần cho chúng ta.

Khác với mọi năm, năm Quý Sửu sẽ là năm các bầy quạ đen và điều hâu đều lui dần khuất bóng để nhường chỗ lại cho chim bồ câu trắng tung bay.

Tượng trưng cho sức khỏe, Trâu là con vật rất bền. Tượng trưng cho tính nết ôn hòa, Trâu là con vật rất hiền lành dễ sai khiến.

Ảnh hưởng của năm Sửu đối với chúng ta có hai đặc điểm vừa nói trên, sự hăng say chém giết thù hận sẽ lần lần giảm bớt đi. Đó là một lý do hòa bình đến với chúng ta.

Gần đây, một bằng cứ rất rõ rệt là hội đàm Ba Lê đã mở lại, trăm phần trăm sắp xếp, chỉ còn một phần thôi.

Có người nói có thể sớm mà cũng có thể chậm vì cái còn lại một phần trăm đó nó còn lớn lao quan trọng hơn chín mươi chín phần trăm kia. Vì Hòa Bình tạm thời không khó, khó là ở chỗ duy trì trường cửu.

Tuy nhiên, xưa nay không có sự việc nào mà không kết thúc. Chúng tôi hy vọng mà cũng tin chắc là đầu xuân này, ánh sáng Hòa Bình chói rọi ở toàn cõi Đông Dương.

Trước thềm năm mới, chúng tôi xin chúc bạn đọc thân mến có một sức khỏe dồi dào để tranh đua kiến thiết ngày hậu chiến! Ngày Hòa Bình đến, không phải là ngày không còn cần tranh đấu. Công việc kiến thiết đòi hỏi ở chúng ta rất nhiều. Làm sao biến những nơi sụp đổ vì bom đạn trở thành những đồng lúa xanh tươi. Làm sao công kỹ nghệ ngày một mở mang, kinh tế ngày một phát triển. Có sản xuất mới có hàng hóa xuất cảng, có xuất cảng nhiều mới đem lại thịnh vượng cho nước nhà.

Cũng là phần tử của quốc gia, chị em chúng ta không chỉ có bổn phận chăm sóc gia đình, mà còn cần phải góp công với xã hội. Quý Sửu là một năm ta đặt niềm tin tưởng ở nơi ta hơn là mong cầu ở ngoại lực. Quý Sửu là năm đoàn tụ, ấm no cho mọi gia đình.

Một lần nữa, Saigon Mới và Phụ Nữ Diễn Đàn xin chúc quý bạn đọc một năm vui tươi đầy hạnh phúc.

Non sông tắm gội ánh chiều quang
Hoa múa, chim ca, gió trời đàn
Vận hội đón mừng xuân Quý Sửu
Thanh bình đem lại khắp trần gian.

BÀ BÚT TRÀ

Xuân Quý - Sửu

1973

Bà Tô-thị-Thân tự Bút Trà

39 Phạm Ngũ Lão Saigon.

Điện thoại 92.449

Giá bình dân

Giá 150\$

Giấy phép xuất bản số 80

BT1/PHNT/ĐSGP ngày 15-1-73

Phóng Sự - Phỏng vấn giả tưởng

Giấc mơ hòa bình...

□ của NGƯỜI VIỆT CÔ ĐƠN

Đêm Xuân một giấc mộng vàng

Tỉnh ra lòng lại ngập tràn đau thương

Pháo nổ quá mạng.

Họ đốt cái chi chi mà từ giờ Giao Thừa cho tới 8 giờ sáng không ngớt 1 giây, tiếng pháo nổ dồn dồn ngon hơn kho đạn Thanh tuy Hạ, không cho ai ngủ giấc chi hết. Nhưng mình không buồn, không giận mà nghĩ lại còn thương. Hai mươi mấy năm chiến tranh tang tóc điêu linh, hết thực dân tới đế quốc đồ xâm lăng, ngoại địch nội thù liên miên dày xéo nước non này đồng bào đau khổ đến mức cùng tột của con người, nay lần thứ nhất trong 1 phần tư thế kỷ mới được thấy ánh sáng Hòa bình chói lọi giữa trời xuân, thì họ có đốt hết sản nghiệp bằng pháo để tỏ sự vui mừng cũng không phải là quá đáng.

Hòa Bình đã trở về thực sự, không phải là chuyện thầy bói nói mò hay chuyện đánh cá đen đỏ của ai đâu. Chợt nhớ nữa.

Một thỏa hiệp ngưng chiến đã ký kết cách 3 tháng trước sau những chiến thắng quyết định của quân lực VNCH. Mấy cụ già khó tánh lãnh đạo miền Bắc đã được đưa về Viện dưỡng lão an nghỉ, 1 ê-kíp trẻ trung thực tế, am hiểu hơn lên thay thế ở Hà Nội đã chấp nhận thực tế, ký kết thỏa hiệp ngưng chiến. Một cuộc ngưng chiến có quốc tế kiểm soát. Quân lực VNCH đã rời Thanh Hóa, Vinh và Hà Tĩnh rút về bên này vùng phi quân sự. Quân đội Bắc Việt đã tập trung ở Cam bốt và Ai lao đang được vận chuyển lần hồi về bên kia đèo Mụ Giạ. Các đội du kích và cán binh MTGP còn lại chẳng bao nhiêu được rước về tiếp đãi trên những tấm da beo của bộ Chiếu hồi. Chị Bình, anh Thọ, luật sư Trịnh Đình-Thảo và cụ Lâm quan Tét mấy hôm trước đã thấy về SG đi chợ Tết. Chị Bình lúc này thấy béo và trắng ra, cùng như ông Phạm-dăng-Lâm có lẽ nhờ ở Balé có hơi lâu!

Lệnh ngưng chiến ban ra, lần thứ nhất, cả 2 bên giữ đúng, thông phái như thói quen lúc trước chỉ hưu chiến có 24 giờ mà có tới 60, 70 chục vụ rình mò chụp hụi giết sống. Lớn khôn tất cả rồi bây giờ thương thuyết nghiêm chỉnh, ngưng bắn cũng nghiêm chỉnh.

Theo thỏa hiệp đình chiến 2 bên VNCH và BV đã bắt đầu trao đổi kinh tế và các quan hệ bình thường. Những hàng thầu Mỹ đã dời ra ngoài nở với 1 số khá động em út và chuyên viên sừ-nách-ba. Người Mỹ có cái dễ thương là họ đập cho nát hết rồi lui cui xây cất lại tốt đẹp hơn, theo ý họ. Nghe nói họ định cất Chùa 1 cột lại thành chùa 12 cột đức bà tổng cốt sắt chắc chắn và cân phân hơn.

Ngoài Bắc đã bắt đầu ăn gạo hột dài hột tròn, dưa hấu, dưa giá và thịt kho đông lạnh. Đồi lại Tết năm nay ở SG thấy bày bán hồng táo lè, cam quýt Bì-Việt, rượu Ván Điền và Mao Tai.

Những trao đổi quan hệ bình thường đã xảy ra 1 cách bình thường. Duy việc trao đổi văn hoá bị trục trặc mãi tới nay vẫn chưa trao đổi được.

Trục trặc không phải về phía BV mà ở phía bên này không đồng ý được với nhau về sự chọn cử những người và bộ môn đại diện cho văn hóa miền Nam nước Việt.

Trong 3 phiên đại hội có đủ mặt đại diện chánh quyền, văn nghệ sĩ thủ đô và các tỉnh, một kết quả rõ rệt là toàn diện bắt đồng ý kiến.

Về việc chọn bộ môn, 1 cụ đề cử giữ ban hát bởi Văn Hạc ra Hà Nội diễn tuồng Lục Vân Tiên. Cụ khác như định đòi gọi ban Ca rô Cờ của đội phát thanh. Cụ khác lại thấy chỉ có ban cổ nhạc Trung phần của Bửu Lộc và ban tam ca Đông phương và bài Lý qua Đèo (ý là 1 Chi rứa nà!) mới xứng đáng được cử đi đại diện. Lẽ dĩ nhiên là các bà Năm Sadéc Bảy Ngọc, Phùng Hí, Bích Thuận bắt đầu nổi sùng và suýt có chuyện lớn.

Việc chọn cử người đại diện cho mỗi bộ môn lại càng gay cấn hơn.

Về bộ môn thì văn vì cụ Hương, cụ Truyền, cụ Ân và đại tá «Ngời đin muốn biết» đều ở trong hay dính dáng với chánh quyền, tôi làm gan đứng lên đề cử bác Chu Từ, không đề bác này mang nhiều mặc cảm tương đối xó ngọt, đứng lên sân si om sòm và phân bua cá tiếng đồng hồ rằng bác là người thuần

túy, là chiến sĩ văn hoá trung kiên không hề kể đến bạc tiền.

Bà chủ báo «Thời Đại miền Nam» đứng lên đề cử anh Kiên Giang thì bị nhóm «Mây Tàn» của thi sĩ Kiên Giang nỉu áo kéo ngồi xuống nói nhỏ: «Bà chị đề anh ở nhà lo việc nhà và Hội Đồng đi thành với ông Thập chắc ăn hơn!» Xuýt đã sanh giặc!

Bộ môn nhạc cũng phiên toái không kén gì!

Phạm Duy tình nguyện ra đi để xem lại chùa 1 cột lần sau cùng tìm hứng trước khi nó thành chùa 12 cột. Thái Thanh và Julie Quang yểm trợ. Nhưng Mai-L-Huyền, Connie Kim và 3 con mèo với sự hòa tấu của ban Shotgun đập bôn đập bắt phân đối rùm beng. Thanh Thúy và Thanh Lan nhìn nhau cười. Lan nó nhỏ: «Mình đề cử Nhật Trường đi». Thúy đáp nhỏ: «Không được! Anh ấy không chết đau em, nhưng anh ấy đã nhứt định ở lại Sài-lì với Thanh Tuyền». Thanh Việt ngồi trong xó này giờ bỗng cao hứng cất tiếng ca: «Không! Không! Anh không còn yêu em nữa». B. Năm Sa Đéc xây lại một cái vệt như xe Jeep đứt thắng: «Yêu không yêu kệ mây chó? Nói ra chi? Xỉ xon! Người ta hội, thấy không?» Cả phòng đều cười. Cụ chủ tọa cũng cười.

Úi, đạo, bộ môn ca kịch lại phiên hơn nữa.

Ông Bầu Long tình nguyện đưa ginh Kim Chung ra Bắc, vì những lý lẽ thật chính trị. Ông nói: Kim Chung còn có người em gái mình tình Kim Xuân và vài anh em ở Hà Nội; với lối ca vọng cổ nữa Bắc, nữa Nam, đề thu hút thiện cảm của đồng bào ngoài ấy hơn. Ginh Kim Chung lại chuyên diễn tuồng vô hiệp Trung Hoa, chắc chắn là sẽ thu hút được thiện cảm hay ít nữa sự trung lập của các cổ văn còn khá đông ngoài ấy.

Năm Châu, Duy Tân nhìn nhau không nói.

Bạch Tuyết bóp mũi cúi mặt cười.

Kim Cúc thầy lay đứng lên phát biểu: «Ông bầu hữu lý, song gần lại có hơi sai! Nếu chuyện trao đổi văn hóa, nếu ta đem văn hóa Tàu trao đổi với

người Tàu thì có hơi dư. Tại tưởng hợp lý hơn hết là giữa ta nên giới thiệu với đồng bào và cổ văn ngoài ấy văn hóa Tây phương là phải lẽ hơn cả. Nên tôi đề nghị gọi ra ngoài ấy gánh hát chuyên diễn tuồng hí-pi, gái bán ba và xã hội mĩ đô la, phụ thêm 3 ban kịch động nhạc và 3 ban vũ sexy..

Năm Châu trừng mắt nhìn Kim Cúc, xá xá hai ba cái và ra hiệu có ý nói: «Lạy bà ngồi xuống cho con nhờ.»

Kim Cương và Thắm Thúy Hằng ngồi gần nhau rút nhau soa ra bợn miệng và thân hình rung rinh như xóm nhà tột vách ván bị động đất vì B-52 oanh tạc ở ngoại ô.

Một cụ nổi tức, sừng râu như hảo hớn sắp đơn rầu:

—Nói rứa thì văn hóa mình nằm ở chỗ mô?

Bà Năm Sa Đéc:

—Cụ đừng nóng! Vuốt giận vuốt giận. Năm mô cũng được. Lớn tuổi rồi phần nộ không tốt. Tảng xướng! Cui chừng tảng xiông!

Sự bị lạc đạn tôi rời phòng họp lên ra về.

oOo

Pháo nổ quá mạng, suốt đêm ngủ không được, mình nằm ôn lại những chuyện xảy ra trong những ngày cuối năm.

Theo thỏa hiệp ký kết, Tết vô, sáu tháng nữa cả hai miền sẽ tổ chức bầu cử lại Quốc hội. Rồi 2 Quốc hội 2 miền sẽ họp nhau bình định một Thề chế tương lai chung cho cả 2 miền. Hoặc chấp nhận một Hiến pháp mới cả 2 bên đều có thể chấp nhận đề tái thống nhất lãnh thổ dưới một chánh quyền. Hặc chấp nhận một hình thức Liên Bang: mỗi bên giữ nguyên cơ cấu thể của mình, với một chánh quyền liên bang làm keo sơn liên lạc, điều khiển chính sách chung về ngoại giao, kinh tế, quân sự ở thượng đỉnh. Rồi Trung cầu dân ý. Rồi... nhưng thôi, đó là chuyện của Tết năm sau.

Hiện thời tình hình ở miền Nam đã được cởi mở. Những sắc luật «cứu quốc» không cần thiết nữa đã được thủ tiêu. Không còn phải đóng 20 triệu tế thần, những «Saigon Mới», «Được Nhà Nam», «Xây dựng», «Thách thức» v.v.. đã tặc bần làng báo lại xóm tụ, tự do nhều màu sắc như trước ngày Tề quốc lam nguy. Báo chí như gặp

*uân thiên đã tươi nở trở lại. Duy các chánh đảng thì dừng như cơn nguy đã dạy cho mọi người một bài học hay, hiện thời ở miền Nam còn 3 đảng lớn có thực lực: đảng dân chủ đảng xã hội và đảng Những Người Việt cô đơn.

Nền kinh tế đáng lẽ là nguy ngập—lắm đó là cái giá phải trả cho chiến tranh nhưng nay nhờ một phép lạ khiến xui những người Việt chuẩn tiền ra ngoại quốc bao năm nay bỗng ôm bạc trở về nguồn đầu tư mở cuộc kinh doanh. Ngay cả những tờ báo đã đóng 20 triệu Ngân Khố cũng phát động từ bi tâm xin hiến luôn cho nhà nước để xây dựng phát triển. Và lần thứ nhất trong lịch sử, nước Nhứt tận tình viện trợ cho cả 2 miền mà không tính toán không vụ lợi

oOo

Giữa cánh tung bừng sôi động của một đô thành vui nhộn mừng Tết hòa bình, lòng mình cũng vui lây với thiên hạ nhưng phút chốc lại cảm thấy lẻ loi trong tim.

Tiếng máy xe dừng trước ngõ. Tiếng gõ cửa tiếp theo. Mình bước ra mở thử xem ai cả gan đến xông đất nhà này.

—Bác!

—Cháu Thành! Đi đâu đây?

—Rủ bác đi ăn Tết!

—Ở đâu?

—Ở một xóm nghèo, một gia đình cô đơn.

—Gia đình nào?

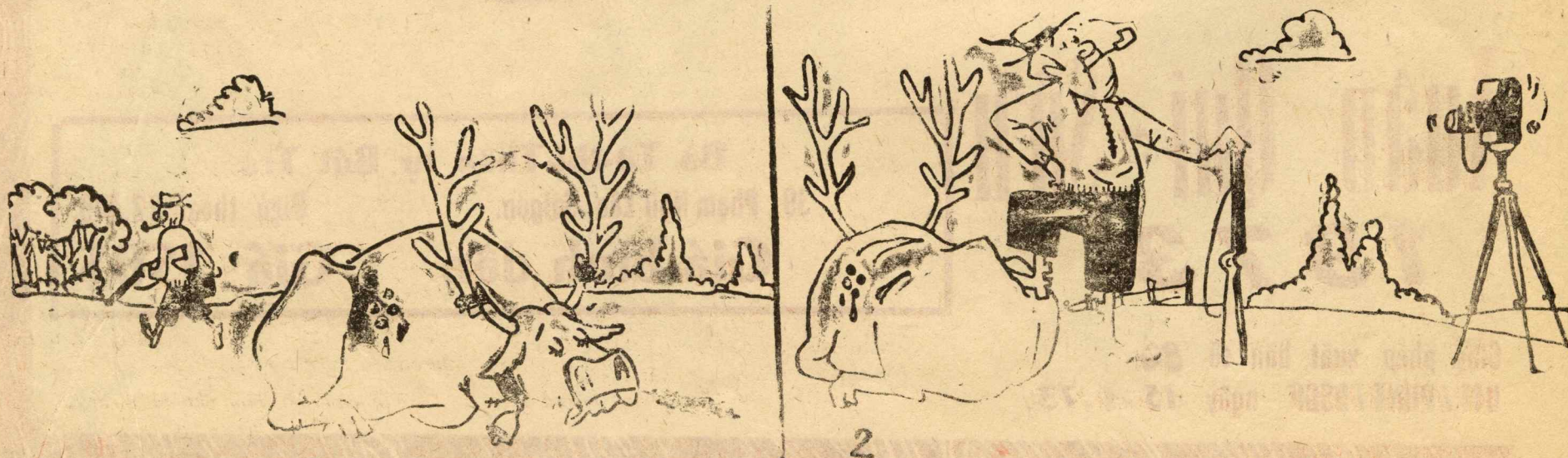
—Một quả phụ và những cô nhi. Vợ con đại úy Tâm bác biết không?

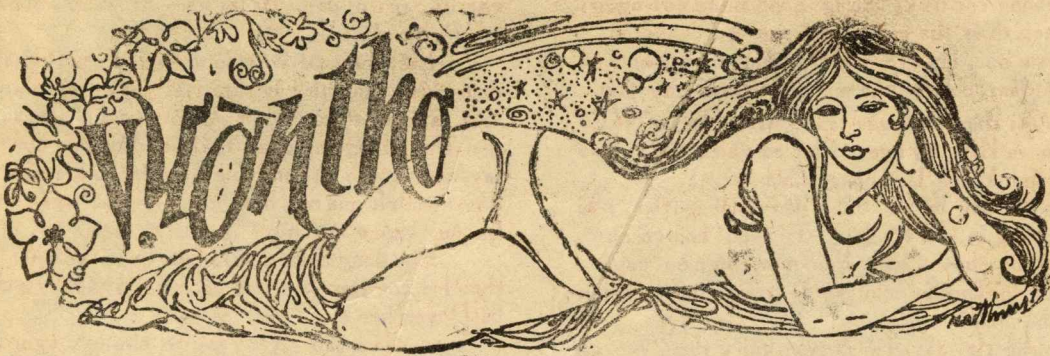
—Không!

—Tâm là bạn đồng đội của cháu. Anh ấy đã gây cánh trong phi vụ sau cùng trước giờ ngưng chiến. Chị Tâm đã yêu và lấy anh Tâm không có sự chấp thuận của gia đình chị ấy không dám về bên nên phải sống cô đơn trong căn phố xếp với đứa con thơ. Bác nghĩ thử còn cảnh nào đau xót cho bằng! Cháu muốn đem đến chút hương xuân, niềm an ủi cho gia đình này. Cháu đã cụ bị sẵn bánh mứt, rượu trà cần thiết nhưng không dám đi mình sợ ngại ta hiểu tâm mà dị nghị. Muốn có người lớn cùng đi. Bác sẵn lòng không?

Được rồi! Chờ bác thay đồ chút. Tiếng pháo mừng Xuân Hòa Bình nổ vang ngoài phố làm tôi giật mình tỉnh giấc mơ! Thật tiếc quá!

TRANH KHÔNG LỜI

Xuân và quê hương

Mùa Xuân tới mang thêm niềm vui tới
Cho quê hương khói lửa chiến chinh này.
Hai mươi năm đồ nát vẫn loang đầy,
Nay Xuân tới, làm quê hương phấn khởi

Mùa Xuân tới, ôi mùa Xuân bất diệt.
Lạ niềm vui trên khô héo quê hương.
Quê hương này sẽ còn chỉ tình thương.
Những tang tóc điêu linh không còn nữa.

Mùa Xuân tới, nhớ mùa Xuân năm trước
Gieo tang thương máu lửa ngập đầy đường
Em bé thơ khóc thét giữa đêm trường.
Đã nín bật, hầu như không khóc nữa.

Cũng ngày đó máu thù rơi rơi mãi.
Trên hè phố, trên tất cả ruộng đồng.
Những xác người, thân hình đầy máu đỏ
Đã ra đi không chính nghĩa, quê hương.

SƠN LONG

Tiếng thù

Tiếng đại bác đêm đêm bùng nổ.
Tiếng đạn thù chết chóc thể lương.
Ánh hỏa châu soi sáng chiến trường.
Ánh rực sáng như lòng người căm hận
Tiếng liên thanh lòng tôi căm phẫn.
Tiếng đạn rơi chát chúa cả lưng trời.
Mỗi tiếng súng là tiếng gào dân tộc
Tiếng đau thương nức nở can trường.
Vì tiếng ấy cướp đi niềm hy vọng
Con xa cha, vợ phải lìa chồng
Đao đổ nát chất chồng lên cao ngất
Máu lệ tràn, thành suối thành sông
Tiếng xóa đi bao mộng ước trong lòng
Đầu đạn đỏ ghi trên tường vôi trắng.
Tiếng đạn thù còn hằn trên vai mẹ
Tiếng trẻ thơ lạc mất tình thương.
Tiếng vợ khóc gào nức nở.
Bao đau khổ còn hằn trên đất Việt
Mẹ VN còn chứng kiến nhiều thêm.
Tiếng đạn rơi rơi rớt bên thêm.
Lửa ngút cháy trên vòm trời u tối.
Và còn nữa bao tiếng người vừa gục

Chết đau thương chẳng thốt nên lời
Xin trả lại người vừa nằm xuống
Tả tình thương cho kẻ mất tình thương
Trả chiến tranh cho người mong cuồng

Đại bác thôi vang dậy khắp trời Nam

NGUYỄN THỊ BẠCH TUYẾT

TRUNG NGÔN phụ trách

Tôi muốn

Tôi muốn: « Non sông phẳng lặng tờ,
Thái bình, thay thế cảnh tiêu sơ...
Khắp cùng nhơn loại trong hoàn vũ,
Hạnh phúc muôn vàn, khỏi ước mơ ».

Tôi muốn « Nhân sanh, thầy hóa hiền,
Một lòng tin tưởng đáng thiêng liêng.
Không còn gây nạn binh đao nữa,
Tránh khỏi oán tình, cảnh đảo điên ».

Tôi muốn « Nông phu hưởng phúc nhiều,
Khắp cùng non nước, ruộng phì nhiêu.
Bốn mùa hoa quả sum sê mãi,
Khỏi thấy dân gian, cảnh đói nghèo ».

Tôi muốn: « Nhà giam, hóa Học Đường,
Đề rèn trí não, luyện Văn Chương.
Giúp đoàn con trẻ nguồn tươi sáng
Và tránh nhân sanh cảnh đoạn trường ».

Tôi muốn « Trên đời những Phú ông.
Tiền kho chất chứa, lúa muốn trùng.
Sẵn lòng đem của ra làm nghĩa,
Giúp đỡ dân đen buổi khốn cùng ».

Tôi muốn « Quan trường những yếu nhân,
Dù tài thao lược, trí kiến luận.
Phá tan xiềng xích thời nô lệ,
Mưu lợi đồng bào, giúp Quốc dân ».

Tôi muốn: « Toàn dân hãy đấu tranh,
Bền lòng cương quyết, chí hy sinh.
San bằng tất cả điều ngang trái,
Đem lại non sông, cảnh thái bình ».

Tôi muốn: « Tôi thành một khách thơ,
Mượn nguồn thi hứng đặt làm thơ.
Bằng văn thơ cảm ghi tâm sự,
Gởi bốn phương trời, những ước mơ ».

QUANG MINH

Thanh bình

Hăm ba ông Táo về trời
Cho tôi nhắn hỏi đôi lời nước non
Bấy lâu dân số hao mòn
Mà sao thiên hạ vẫn còn giết nhau

★

Phải chăng Bắc Đẩu Nam Tào
Mê say cờ rượu, lãng xao việc trần
Mong ơn lương ca Ngọc Hoàng
Mời ông Di Lặc xuống phàm điều tra
Từ bi chấm dứt can qua
Việt Nam thống nhất Quốc gia thanh bình
Sổ đăng diện ngọc trần tình
Đời đời ghi nhớ công tình Táo quân

★

Ngày lành trở lại Việt Nam
Tin lành báo cáo toàn dân mong chờ
Cho đời tươi đẹp như mơ
Cho tôi dệt nốt bài thơ Thanh bình.

QUANG MINH

Hận chiến tranh

Nước tôi máu lửa khắp gần xa,
Thế kỷ phân tư chưa thái hòa.
Những đám hỏa châu khô đất mẹ,
Từng tràng bom đạn nát quê cha.
Đau thương trút xuống trên đầu trẻ,
Tang tóc trùm lên thế xác già.
Một tổ cùng nhau sao lại nở,
Phân chia đôi ngã mảnh san hà.

HUY HẢI
(Trường Giang)

Nhân Loại

Một bức khảm thế gian đầy rực rỡ,
Ấy tấm lòng bác ái, thợ cho màu,
Việc làm nghĩa trước mắt,
Mình há lẽ đi sau,
Cảnh ngộ cùng chung nhau,
Môi răng thêm gắng chặt.
Bất cứ một nóc nào trên quả đất
Bị ngoại xâm, ôi khổ cái đầu thay
Mau lên! ta hãy nắm tay,
Cứu người đồng bệnh, siết dây đồng tình
Giặc của bạn, đối với mình cũng giặc,
Vì bạn, xưa quân giặc, cũng vì mình.
Một khi dập tắt lửa binh,
Xâm lăng mất dạng, hòa bình hiện ra.
Trong nhân loại, có quốc gia
Lo cho nhân loại, mới là quốc gia.
Mẹ Việt Nam! Mẹ Hòa Bình!
Muôn năm nhân loại! Hòa bình muôn năm!

BÚT TRÀ

THI PHÍ

★ TRUNG-NGÔN ★

Mong hòa bình cho đất nước tôi

Đời là một hí trường. Hơn nữa, là một
cuộc ganh đua. Nhưng từ xưa đến nay không có
một cuộc chiến nào kéo dài trên đất nước chúng
tôi suốt 27 năm.

Riêng về nước Mỹ, từ năm 1960 quân Hoa
kỳ mất 46.000 trụ và bị thương 300.000 tên.
Vì ai? Đánh cho ai?

Năm Quý Sửu đã đến với chúng ta rồi,

Trung Ngôn chắc chắn là Trâu sẽ mời Bò Câu
tới, chẳng những nhân dân xứ này không còn
bị tang khổ mà dân chúng Hoa kỳ cũng không
còn nỗi lo cho thân nhân bị thương trên chiến
trường Việt Nam.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Sự
mong ước này cả quyết đạt đến trăm phần. Vì,
thay quyền ngự trị cho năm Chuột, Trâu có đặc
tính ôn hòa và chất phác. Trung Ngôn cam đoan
Bắc cũng như Nam, Việt cũng như Mỹ thế nào
cũng chịu ảnh hưởng của loài vật thẳng ngay mà
loài người phát lộ thái độ cởi mở, thành thật
trong những phiên hòa đàm tới đây.

Bà con hân cũng dự biết nhân loại hoàn cầu
gần 4 tỷ người, mà tín đồ Phật giáo chiếm
hơn 1 phần 100. Lúc nào cũng như lúc nào,
người Phật tử, đều cầu nguyện hòa bình. Căn sát
sanh là giới luật đứng đầu của nhà Phật.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Sự
sát sanh không còn diễn ra giữa người và
người, giữa đồng bào và đồng bào chúng tôi.
Còn gì sung sướng cho chúng tộc chúng tôi bằng.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Có
nghĩa là tôi mong cho lòng Thính Nixon khỏi

thất lời hứa chấm dứt chiến tranh trong kỳ ông
ra tuyên cử nhiệm kỳ trước.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Có
nghĩa là tôi mong cho các tù binh nước bạn kịp
sớm về Mỹ ăn Tết Quý Sửu, họ không còn oán
hận một ai.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Có
nghĩa là tôi mong cho cả nhân loại đều sống trong
không khí tương thân, tương ái, tất cả các đội
binh viễn chinh không còn chết rứt xứ người, mà
phe phản chiến cũng khỏi hao hơi nhọc sức tranh
thủ cũng phe chủ chiến.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi. Cho
giá sanh hoạt không còn mỗi ngày một leo thang.
Cho những người ăn đủ hộp đề lâu sẽ không
còn đau bụng ói mửa. Cho những người ở thôn
quê trở lại quê nhà để biến những rừng hoang
cỏ cháy thành đồng lúa nương dâu, biến những
hố bom thành những ao nuôi cá, biến tiếng súng
thanh tiếng pháo, biến quả đạn thành quả dưa,
biến những tiếng rên rĩ vì chiến tranh thành
những câu ca giọng hát hò lơ.

Tôi mong hòa bình cho đất nước tôi.

ĐỪNG ai cản ngăn vô ích ! Ông Đạt đã cương quyết tục huyền cho nó ấm áp cuộc đời, và hôn lễ phải được thực hiện nội trong mùa xuân này mới đúng là vui như tết. Thiên hạ đều có đôi bạn, chẳng lẽ ông cứ chịu đêm đêm ôm gối ngủ cu ki, phòng không chiếc bóng mãi coi sao được, phải không bà con cô bác xóm giềng ?

Đây là lần thứ hai ông Đạt có ý định « bước thêm bước nữa » kể từ ngày bà già của thằng Tiến, tức con trai ông, bá vui miền tiền cảnh, tính đến nay đã 6, 7 năm trời. Gà trống nuôi con, thằng cu Tiến giờ đây đã trở thành cậu cù Tiễn, nên vóc nên vai, bây giờ thông thả, ông có quyền nghĩ đến cho riêng mình để mà tái giá, tái nệm, tái gấu chi chi tùy ý, ai dám cản ngăn ông được ?

Sở dĩ ông Đạt phải có 2 lần quyết định tục huyền vì ba năm trước, chút xíu nữa ông đã dập mền chung với 1 góa phụ còn trẻ đẹp. Là người thuộc lớp tuổi chín chắn, khi đã yêu ai, ông chỉ nghĩ đến xây dựng lâu dài, do đó ông Đạt rất chân thành trong tình yêu, ân tình đầy đặn với người mình chọn lựa. Ngờ đâu, người đàn bà nọ còn quá tin vào sự trẻ đẹp của mình, lòng còn nuôi nhiều tham vọng, ôm ấp mộng ước xa vời, vì vậy mà cuối cùng nàng đã tự ý ngoảnh mặt quay lưng, phũ phàng về sa hân tình với ông Đạt ! Các rất ư là than nuối, nếu không muốn nói rằng trắng trợn.

Bị đàn bà an gian tình cảm, ông Đạt chỉ muốn rời trước tình đời và lòng người, chớ không thêm thắt ra nữa lời trách oán kẻ đã lừa dối một người yêu. Sau đó ông lại chú tâm vào công cuộc làm ăn của mình: ai lòng dạ với than mặc họ, ai gieo hạt đắng thì hái trái đắng, vì ông Đạt rất tin ở luật vay trả trả vay !

Rồi ngày tháng qua mau. Một tình cờ hi hữu khiến ông gặp gỡ người đàn bà thứ 2. Có lẽ định mệnh, muốn đến bù cho ông những thua thiệt ngày trước, nên lần này đúng là trí kỷ ngộ tri kỷ. Ý hợp tâm đầu, cả 2 đều yêu thương nhau thâm thiết chân thành. Ông quyết tâm xây dựng hạnh phúc dài lâu. Hiện ông Đạt đang xúc tiến mạnh mẽ mọi hy vọng hôn lễ sớm thực hiện được trước Tết, để đầu xuân năm mới, người mới, duyên mới, hạnh phúc mới, mọi gì cũng mới tuốt tuốt cho nó tươi mát cuộc đời. Nào gì là tuyệt diệu !

Ông đang ngồi rung đùi, mơ suy nghĩ đến cái hạnh phúc hiện ở trong tâm tay để mà khoái chí ! Mình, đột nhiên cậu con trai duy nhất của ông, từ ngoài cửa phòng vào như con sóc, vẻ mặt hơi hãi khiến ông Đạt giật mình vội hỏi :

— Chuyện chi đó, Tiến ? Con đi đâu về mà hốt hoảng quá vậy ?

Tiến bước nhanh đến bên, chụp lấy cánh tay ông, vừa thở vừa nói :

— Ba tính gặp dùm con đi, không thôi hỏng hết. Xuân Đào sắp có người đi nói tới nơi rồi.

Ông Đạt bỗng nổi giận ngang xương :

— Thì mặc nó chờ ! Ba đã quyết định từ lâu sao con chưa chịu đi thưa với nó ?

— Xuân Đào chỉ thua kém chị em ở chỗ nàng chẳng may là con gái của 1 gia đình nghèo mà thôi, nhưng đức hạnh vẹn toàn, nhan sắc có thua ai, lại hiền ngoan và kiên nhẫn lắm. Con không hiểu sao ba cứ như định từ chối lời con xin được cưới Xuân Đào ?

Ông Đạt khẽ nhếch môi, giữ vững lập trường, bảo thủ ý kiến :

— Con quên những lời ba đã nói hay sao ? Gia đình chúng ta như thế này, ba đâu có thể làm xui với mẹ già ngồi bán thuốc diều và về số kiến thiết ở lẽ đương ? Nhỏ kia chỉ là cô gái đứng bán hàng cho tiệm vải, đâu có thể trở thành vợ của con được ? Xui gia chẳng xứng xui gia. Cũng không xứng đào xứng kếp. Làm sao cưới ? Nay có nơi hỏi nó con cứ nặc cho nó đi lấy chồng. Ba sẽ cưới cho con 1 cô vợ vừa đẹp như tiên, vừa giàu sang đài các, có phải hơn không ? Sao con đại dốt quá chừng.

Cái ý nghĩ nguời mình yêu thương sắp sửa lọt vào tay kẻ khác đã khiến cho Tiến trở nên liều lĩnh :

— Quan niệm của ba đâu còn thích hợp với thời đại này nữa ? Hướng chỉ chính ba cũng đang thương yêu, con nghĩ rằng ba rất thông cảm với

những kẻ yêu nhau mới phải. Thứ giờ đây có ai ngăn cản ba, không cho ba xây dựng hạnh phúc với người mà ba đang thiết tha gắn bó thì sao ?

Chạm nọc, lập tức ông Đạt dùng dùi nổi giận đứng phắt lên, chỉ tay vào mặt quý tử, nói như thét :

— Ai dám cản ngăn tao ? Mày hả Tiến ? Không hồn ra khỏi đây ngay. Chớ có nhiều lời. Tao đã nhứt định không là không. Cấm cái !

A, khi ông bố đã dùng đến cái quyền phủ quyết của ông ấy, thì hơi ơ... Tiến chỉ còn có nước chào thua mà chớ. Chẳng khác một chú mèo cụp tai cậu quý tử vội lồm lỏi quay ra để tránh cơn thịnh nộ của cha mình.

Những tia mắt giận dữ vẫn chiếu theo hướng đi của Tiến, ông Đạt còn hăm hực :

— Thằng cha mày ! Mày khôn hơn tía mày sao được ?...

x x x

Bữa tiệc thân mật được tổ chức tại gia để ông Đạt nhân dịp giới thiệu « em Lan nó » với vài thân hữu, ra mắt sơ sơ trước cho mọi người biết năng khiếu phụ mang tên loài hoa quý kia, chỉ nay mai thôi, nội trong cái Tết con Trâu này, sẽ trở thành bà Đạt. Với dụng ý ấy, nên ngay ở phút đầu khai tiệc, ông Đạt đã trang trọng đứng lên giới thiệu với các bạn người thiếu phụ sẽ cùng mình chấp nối.

Cùng được mời tham dự, còn thêm vài ba thân

— Mĩ về, ba ơi ! Chắc má không bằng lòng cho ba cưới đi đâu. Ba lại năn nỉ má đi. Chẳng lẽ bỏ dở tất cả sao.

Liếc nhìn bà vợ nhỏ tướng lại của mình cũng đang đứng run như cây sậy, mặt mày tái nhợt, ông Đạt lại càng thương cảm. Một ý nghĩ xót xa chợt đến khiến lòng ông quặn thắt, ai đời trái chín sắp vào tay, người đàn bà còn nhiều quyến rũ kia sắp thuộc hẳn về mình, mà nay bỗng dưng bị cản ngăn thì có hại ông không cơ chứ ?

Còn đang ngẩn ngai, chưa biết có nên nghe theo lời con trai hay làm cách nào khác ông đã thấy bà Duyên hết to :

— Làm sao ? Ông trả lời cho tôi nghe coi ! Người đàn bà đang đứng bên cạnh ông là ai đó ? Nói mau !

Tiến ở phía sau thúc hỏi :

— Ba cứ năn nỉ má đi. Có gì, con năn nỉ phụ với ba. Đừng sợ.

Tất cả thực khách đều hướng về phía ông Đạt như chờ xem ông sẽ xử sự ra sao. Quýnh quá, ông Đạt liếc nhìn, nhưng vẫn chưa dám tiến lại gần, giọng ấp úng, ngập ngừng :

— Tôi... tôi xin lỗi bà... vì đã có ý định cưới vợ khác, nhưng... bà cũng nên xét cho tôi, cảnh nhà trống trải, mình tôi lo đâu có xuê, nên bắt buộc phải... tìm người thay thế vào chỗ của bà. Người

này tên Lan, cũng giới giang hồ hiền thực, tôi đã chọn lựa và thử thách kỹ rồi mới tính đến chuyện chấp nối. Chẳng lẽ bà nỡ hẹp hòi với tôi...

Một chuỗi cười vụt nổi lên lạnh lạnh. Bà Duyên vừa ngửa cổ cười ngặt nghẽo, vừa lắc lư, uốn éo thân mình như một con rồng, khiến ai này đều nhìn nhau ngơ ngác.

Cười dứt, bà Duyên lại chỉ ngón tay về phía ông Đạt :

— Ông già cái đầu, mới tới mười tuổi rồi mà còn nham hiểm. Bà ông tưởng tôi về đây để ghen với ông « và người ta » hả ?

Phần tôi đã yên rồi, ông muốn cưới ai thay thế tôi, tùy ý. Xin miễn được người đảm đang hiền thực là tôi bằng lòng. Nay xét ra người ông chọn lựa không có điểm nào chê trách cả, lại đã biết phải quấy, biết chi tiết em khi thấp nhang cho tôi, rất nhiên tôi đâu nỡ hẹp hòi. Chỉ có một điều...

Đang đây nốt kinh sợ, về mặt ông Đạt vụt đổi sang từ ngơ ngác đến tươi vui. Ông chồm nhanh tới.

— Bà nói sao ?

Bà Duyên lại cất tiếng cười ngặt nghẽo :

— Khoan ! Đừng có nóng, lão già ham cưới vợ ! Vì nhận thấy ông chỉ nghĩ đến sự sung sướng cho riêng ông, chớ bắt kể đến ai khác, dù là con trai của mình ; nên bữa nay tôi phải về đây, buộc ông ăn ở cho công bằng thì tôi mới chịu để yên cho ông cưới vợ.

— Nghĩa là...

— Còn nghĩa là, ngã lia chỉ nửa ? Bộ ông tưởng tôi không biết hả ? Thằng Tiến nó yêu thương con Xuân Đào, tại sao ông không chịu tác thành cho chúng nó ? Con nhỏ kia tuy nghèo, nhưng đoan trang hiền thực. Ông đừng nên phân biệt sang hèn. Nếu ông chịu cưới con Xuân Đào cho thằng Tiến thì tôi mới chịu cho ông cưới vợ hai. Ông tính sao ?

Điều kiện của hôn bà Đạt đưa ra không phải là khó khăn nan giải. Nghĩ vậy, nên Lan thục nhẹ tay vào sau lưng ông Đạt để ngầm bảo ông Thuận chịu. Lại thêm các bạn hữu hiện diện đều khuyên ông Đạt nên nghe theo cho được êm đẹp mọi bề, vì vậy, cho dù có trái ngược với lòng, ông Đạt cũng không thể làm khác ; nhứt là ông sợ sẽ mất nàng Lan chủ quý của mình, mộng đắp chung mền với nàng tan tành khói, nếu ông cãi lời bà Đạt. Bởi thế, qua 1 lưỡng lự, ông đành phải gật đầu :

— Tôi xin làm theo ý bà...

Tỏ ra hài lòng, bà Duyên hết còn vẻ mặt hăm hăm như lúc đầu. Bà tươi cười giao hẹn :

(Xem tiếp trang 31)

Người đời đối với những lời chân thật thì nguội lạnh như nước đá, mà đối với những lời hư ngôn lại sốt sắng nồng.

LA FONTAINE

★ CÔ LINH THỰC

quyển, trong số có cả bà Duyên em gái của ông Đạt tức bà cô của Tiến.

Vừa nhập tiệc được vài phút, giữa lúc mọi người đang ăn uống vui vẻ, chợt có tiếng la thét thanh của Tiến :

— Cháy ! Trời ơi... bát nhang trên bàn thờ bốc cháy !

Ông Đạt và Lan cũng như thực khách đều giật mình quay nhìn về phía bàn thờ. Bà mẹ của Tiến tức bà Đạt lớn, thấy những cộng chần nhang cắm trong chiếc lư sành hương đang bốc cháy có ngọn.

Tuy không nguy hiểm gì, bởi lửa chỉ có thể thiêu rụi hết mớ chân nhang ở lư là phải tắt, nhưng ông Đạt lại sợ đến xám xanh cả mặt trước hiện tượng lạ lùng này. Hồi Lan đến, ông có khuyên nàng thấp nhang ở bàn thờ bà vợ lớn như ngầm tỏ ý ra mắt cho phải lễ chị em, Lan làm theo, có làm râm khấn vái cẩn thận. Giờ đây tự nhiên lửa nhang bốc cháy, hẳn là điềm linh ứng chi đây.

Sau tiếng kêu báo động, Tiến vội chạy về phía bàn thờ của mẹ với ý định tìm cách dập tắt ngọn lửa, nhưng một tiếng thét lớn đã khiến mọi người giật mình và chặn đứng bước chân của Tiến.

— Để yên đó !

Tất cả đều quay lại, hoảng hốt khi nhìn thấy bà Duyên, em gái của ông Đạt, hai mắt trợn dọc, mặt đỏ bừng bừng, một tay chống bên sườn, một tay đang chỉ thẳng vào anh mình :

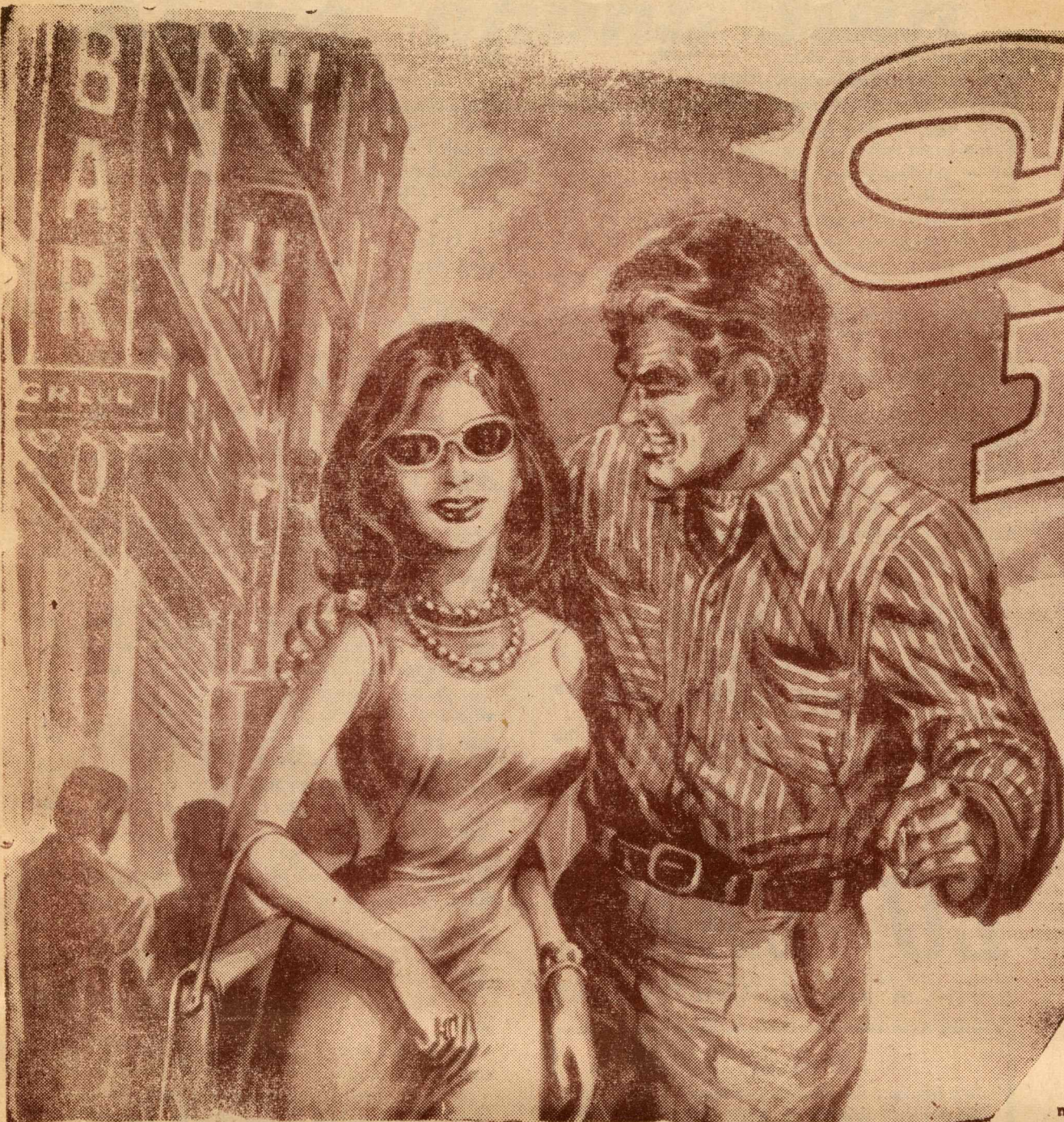
— Ông quên mất tôi rồi sao ? Bộ ông muốn tự ý làm chi thì làm, không cần biết đến gái này nữa chớ gì ?

Mọi người xâm xì :

— Nguy rồi, hôn bà Đạt về nhập vào em gái. Phen này thì ông Đạt mất cưới vợ hai.

Tiến rón rén đến sau lưng cha mình, nói nhỏ

CƠN MÈ

★ ★ LỆ MAI

Thời mình là con cháu mà mày làm vậy cha mẹ mình mang tiếng vô ích

— Cái chòm xóm quái gở này cũng vậy, họ khinh mình như hủi, ngoài mặt vả là cho qua chuyện mà tay gữ chặt mồm úi. Tao là con lớn trong lúc cha mẹ vừa già vừa nghèo thì tự tao biết tao phải làm gì.

— Hai bác đầu có bắt mày cái gì đâu. Tội quá tao không biết giúp mày sao cho đúng nữa.

Cám ơn bác. Mình quyết định rồi mình sung sướng để làm công chuyện đó.

Cháu bỏ hai chân xuống đất tìm guốc chộp miệng:

— Tao về. Chẳng biết chúc mày cái gì đây, thôi đi ráng mà giữ mình.

Tôi đứng lặng nhìn theo cái dáng nhỏ bé của Châu thoăn thoắt bước ra ngõ. Giữ mình sao được mà giữ. Những lời khuyên như thế đối với tôi từ nay không còn 1 giá trị nào. Tôi sắp giết cuộc đời tôi. Tôi sắp lao vào hố thăm tôi lỗi. Ba má ơi! Tôi muốn khóc thật ngon lành, hối hận dày vò một lần trong đêm vắng để mai khi mặt trời chưa dậy tôi sẽ rón rén trốn mọi người ra đi và không bao giờ khóc thật chân tình như thế nữa. Tôi sẽ dày dạn, sẽ thù hận cuộc đời nhưng tôi sẽ có tiền. Tiền cao như núi chầy như thác vào tay tôi. Tôi sẽ thiếu sống, sẽ mỗi lần đốt nhà dựa vào khinh tôi bằng những xấp giấy bạc năm trăm màu cam thơm phức. Các người cứ quay lưng đi. Anh Quang cứ tiếp tục học cho đồ cao lấy vợ giàu thếch. Để mai này khi trái đất chuyển kiến chân trời cái vũ trụ đảo lộn thế thời thay chúa đời ngôi các người phải quỳ lạy dưới gót chân tôi. Cứ cười đi, xềnh xang ngựa xe áo quần đi rồi sẽ biết, sẽ thăm thía.

Tôi khóc cười điên dại với những ý nghĩ quay cuồng. Một bao thuốc Kool nửa sắp vơi đi. Không ngờ tôi đã là một con diêm thấp thành chưa mất trình ăn nói bặt mạp vung vãi lời đời như thế kia còn ngồi dưới mái nhà cha mẹ thân yêu. Tôi nấc lên quăng điếu thuốc cùng bao diêm hút dở ra sân, mắt nhòa lệ.

★

Thời gian trôi qua. Bốn năm rồi chưa một lần tôi trở về nhà. Nhưng đều đều mỗi nửa tháng một cái măng da được gửi đi trị giá bằng năm bằng mười số lương công chức của ba tôi. Càng ngày số tiền đó càng tăng.

Tôi chỉ viết thư thăm hỏi gia đình và cho biết mình vẫn mạnh khỏe nhưng địa chỉ thì tôi giấu bặt. Mỗi lần gửi thư tôi sang một quận khác, để xóa mất hướng đi của con chim nhẽ tự ý tách bầy và nhất là tôi không muốn cha mẹ phải chứng kiến cảnh đời ở số của con gái người. Bức thư đầu gửi về nhà tôi

(Xem tiếp trang 28)

TÔI ném tàn thuốc cuối cùng ra cửa sổ, đóm lửa đỏ vút lên không rồi rơi xuống mất tăm ngoài màn đêm mờ nhạt. Tôi tần ngần một lúc thờ dài vò nát bao thuốc Kool rỗng trong tay. Tiếng giấy kiến kêu xào xạc vụn vỡ buồn tênh. Châu lăm lăm:

— Hút chi mà hút quá trời vậy. Có một buổi chiều mà một gói sạch nhẵn. Thọ đời dữ à.

Tôi làm thỉnh quay vào ngả người trên ghế. Cỗ họng tôi đặc sánh lại, hơi thở nồng mùi khói, cái vị the the của đầu lọc thuốc còn vương vít đầu đây. Tôi liếm môi tìm chai nước lọc uống ừng ực. Tiếng Châu lại cất lên rồi rục:

— Buồn làm quái gì mày. Bộ cái bằng hạng bét nó nuôi sống mày được sao. Thời này bằng cấp là giấy bỏ sọt rác, tiền thì nhất «sua» là tiền bạn ơi!

— Thôi đóng cái mồm lại cho tao nhờ. Tao đang điên cái đầu lên đây. Con gái con dứa gì ham lái nhái như đàn bà.

— Chừng nào đi?

— Sáng mai.

— Con mẹ đó sòng phẳng tiền bạc không?

— Mình mới chân ướt chân ráo vào ông hề đó bị họ bắt chẹt là cái chắc.

— Suy nghĩ lại rồi quyết định mày ơi. Mày đâm đầu vào đó là tự tử một cách khôn khổ nhất, tương lai thì khỏi nói đến mày cũng biết rồi. Xem tao đây mày. Rót tú chiếc một lượt đến bốn keo. Học dăm tiếng Mỹ đi đánh máy đánh chữ, khéo chịu lớn tháng công mười mấy ghim thêm các tư vật vảnh của thằng trường phòng nó tặng. Tiền trên đời. Khi nào mình chán thì nghỉ quách đi kiếm một tấm chồng đang hoàng mà lấy dễ như thở. Hơn nữa mày đẹp lo gì cái chuyện ế chồng.

— Dĩ nhiên là tao không khoái cái kiểu trong thì luôn cúi dĩ thỏa ra đường kênh kiệu như bà chúa. Sống đối mình đối người như thế ích gì. Chẳng thà tao hư cho đúng nghĩa, cho đường hoàng. Mình tốt hay xấu tự mình biết lấy.

Châu xam mặt lườm lườm nhìn tôi:

— Nói cho có người nghe bạn, mày khinh người vừa vừa chứ.

Vui không gì vui bằng thích điều lành, khổ không gì khổ bằng nhiều lòng dục.

TÔ THU

Tôi nhún vai:

— Cái hạng nhờ ông nhờ thẳng như tao thì nhân danh cái gì để chửi mày đâu. Nói thì nói nghe chơi chứ tao khác mày khác cóc đưa nào dụ dỗ mà tao nghe theo.

— Đồ kêu ngoe.

Tôi đầu dụ:

— Mày biết đấy. Tao lao thân vào đó để mẹ tao bớt khổ, em tao có chén cơm ăn, ông già tao thôi công lưng chờ Mỹ một cách nhọc nhã. Ngoài ra tao không thêm nghĩ đến ai nữa, cả bai thằng bỏ tao lỡ cho nó là lý tưởng suốt mấy năm ngồi ở ghế nhà trường. Cho đến hôm qua khi tao bảo «rót nửa rồi» thì nó lỉnh lủn.

Tôi ngừng một chút, nuốt nước bọt:

— Đại gì một ông luật sư tương lai đi mà một đứa học suốt đời tìm không ra cái bằng lại nghèo xặc xơ như tao hả Châu.

— Mới rót có ba mà ngôn ngữ sắc mùi chán đời. Mày thiếu ý chí, bết lảm.

Tôi vụt cười khan:

— Còn mày.

— Tao bốn bạn k a mà.

— Một trăm bạn đi nữa nếu mày muốn mày vẫn có thể vác chiếu đi thi lần thứ trăm lẻ một.

Châu xùy một cái làm thỉnh.

Tôi thấy nó cay cú từ này đến giờ nên vuốt vai nó làm lành:

— Thôi đừng giận tao, mày cũng nên hiểu một chút là tao đang tuyệt vọng quá thế, không chừng tao chết cho rảnh nợ Châu ơi!

Tôi nghe tiếng Châu thờ dài. Một lúc im lặng nó quay nhìn tôi nhẩn nhó:

— Lại mày quan trọng hóa vấn đề chứ thật ra dễ giải quyết vô cùng. Đây này không học nữa thì xoay ra đi làm công cho thiên hạ tháng kiếm vài nghìn đắp đổi qua ngày hay mày đi kèm trẻ cũng đỡ. Đừng làm cái nghề đó, thôi tha ế chế cả đời. Con gái chỉ có một lần, một thời. Già, mày sẽ bị chúng bỏ rơi như bỏ một cái áo cũ. Tao nghĩ đừng để đồng tiền nó giết chết hạnh phúc.

— Mày nói nghe dễ lắm. Mày quên lúc này mày bao tao đẹp rồi sao. Không lẽ mày nó đối, mà mỗi lần soi gương tao cũng lăm lăm.

Tôi chán nản bưng đầu:

— Mày biết họ hàng bà con chú bác tao họ giàu họ quay lưng hết, chục năm không thấy mặt mũi đâu, đến thăm họ sợ mượn tiền. Như thế mày thấy nhục nhà cho cha mẹ tao chưa, Tiếc là tôi không chửi vào mặt họ cho đỡ tức. Bây giờ đến lúc phải trả thù

Bình giắt mình vội chống tay ngồi dậy chống chế :

— Không có chi, anh bị cháng váng vậy thôi, chắc là trúng gió.

Hồng vội giúp chồng thay áo và nàng thấy Bình vọt đứng lên lo lắng rồi bảo nàng :

— Em đừng lo, anh bị cháng váng một chút hết liền bây giờ mà.

Hồng nhìn chồng, một linh cảm cho Hồng hiểu chàng đang có một sự lo nghĩ và phải cố gắng bình tĩnh, tự nhiên nàng vọt hỏi :

— Anh đi đâu về vậy ?

Bình vô tình nói thật :

— Ở nhà anh Vũ về...

Hồng chụp hời hợt và mắt nhìn chồng dăm dăm :

— Có Mỹ Linh ở nhà không, cô bệnh à ?

Bình hoảng sợ vì linh tinh bên cạnh của Hồng, chàng vội ôm vợ cười :

— Em nghỉ gì mà hỏi đến Mỹ Linh, hình như cô về ở với bà mẹ rồi nên cả tuần nay anh không gặp.

Hồng nhìn nụ cười và vẻ bình tĩnh của Bình nên càng nghi vì nàng cho rằng hẳn là Bình có tâm sự chi dấu điểm cho nên chàng đóng kịch rõ ràng.

Bình không hiểu rằng vợ mình quá thông minh để biết rõ bộ mặt đóng kịch của mình, chàng bỏ vô phòng tắm trong lúc Hồng ngồi suy nghĩ buồn bực vì thái độ giả dối của chồng.

Hồng mang ý nghĩ nghĩ ngó ấy đến tối, Nàng muốn gặp Giáng Tiên, nàng sẽ làm bộ đến thăm Giáng Tiên để xem có Mỹ Linh ở nhà không nên bảo chồng :

— Em cần đến thăm má một chút, anh cho em đi chừng một giờ em về.

Bình đang muốn được yên tĩnh nên gật đầu liền, Hồng sửa soạn thật đẹp. Bình cũng không để ý khen một câu làm Hồng càng nghi nan.

Hồng ra kêu xe đến nhà Vũ. May đúng lúc vợ chồng Vũ đi chơi về tới.

Thấy Hồng, Giáng Tiên mừng rỡ :

— Thím Bình ..

Hồng vui vì cách tiếp đón nồng hậu ấy, nàng nói :

— Em đến thăm chị xem nhà em có đến đây chơi không ?

Giáng Tiên chưng hửng :

— Ừa chú ấy về rồi mà...

Hồng làm thinh theo vợ chồng Vũ vô nhà, lúc ấy Mỹ Linh vừa cùng Hoàng về đang ngồi nói chuyện và Vũ mới cất xe vô bắt tay Hoàng.

Thấy có Mỹ Linh ở nhà mặt Hồng sầm lại, nàng hỏi Giáng Tiên :

— Sao nghe nói Mỹ Linh về ở dưới quê với bà già chị ?

Giáng Tiên cười :

— Đầu có, vẫn ở đây đó, thím ngồi chơi đi...

Hồng ngồi xuống ghế mắt nhìn Mỹ Linh dăm dăm, Mỹ Linh thấy Hồng và cùng chị dâu nên buộc lòng phải gật đầu chào Hồng, Giáng Tiên chỉ Hoàng bảo Hồng :

— Anh họ tôi đó, anh muốn cưới Mỹ Linh...

Mắt Hồng sáng lên, nàng vội vã tươi cười nhìn Hoàng như nhìn một tân nhân...Ồ, không hiểu tại sao nàng cứ bồn chồn về Mỹ Linh và nghĩ rằng giữa chồng nàng và Mỹ Linh hai người đang thăm yêu trộm nhớ, nếu có Hoàng xin cưới Mỹ Linh thì mối lo của nàng chấm dứt.

Hồng hỏi nhỏ Giáng Tiên :

— Rồi Mỹ Linh có ưng không chị ?

Giáng Tiên cười gật đầu :

— Ừng, họ đang tìm hiểu nhau... và nghe nói sắp làm đám cưới đây.

Với Hồng thì Giáng Tiên lại không muốn Hồng khổ nên nàng nói thế, trong lúc ấy Mỹ Linh ngồi nói chuyện với Hoàng, nàng không hiểu sao nàng không ưa được Hồng, nàng thậm ghen với Hồng và ganh tị sắc đẹp cũng như hạnh phúc của Hồng.

Giáng Tiên lấy nước mời Hồng uống, Hồng bưng ly nước uống xong kiêu về.

— Nhân tiện đi qua đây ghé thăm anh chị và tính xem nếu có nhà em thì đón về luôn chứ em mất cháu nhỏ ngồi lâu nóng ruột lắm.

Giáng Tiên khoác tay Hồng :

— Ở con con thì vậy đó, thôi về với con đi, thiếu thì hạnh phúc quá rồi còn gì.

Nghe Giáng Tiên khen Hồng vui như tết, nàng sung sướng không thể tả nên về nhà với cõi lòng nhẹ nhàng.

Trái lại trí não Bình bị căng thẳng, oặt trĩu từ lúc nghe tin Mỹ Linh có thái. Chàng muốn kêu

Dân chủ theo quan niệm của tôi phải bảo đảm cho kẻ yếu hèn nhút nhùng cơ hội đồng đều như cho kẻ mạnh.

GANDHI

trời, muốn gặp Mỹ Linh gặp được rồi... rất ân hận là an ủi nằng vài câu.

Làm sao cầm được cái bụng của nàng dưng lớn ra ? Bình tưởng tượng đến lúc Vũ biết chuyện này... trời ơi, chắc là chàng nhìn Vũ hết nỗi... Chàng lại sợ Hồng biết nữa, sợ dư luận nữa... dù thử sợ hãi đang dưng và Bình !

Phải chi Mỹ Linh là một cô gái lạ chàng đã quen ở đâu thì bất quá một là chàng lấy luôn rồi chịu lỗi với Hồng, hai là chàng chịu tiền cho sanh đẻ và cấp dưỡng nuôi con.

Nhưng Mỹ Linh là em gái Vũ, nếu Hồng biết nàng sẽ đến mắng vốn Vũ và Mỹ Linh, Vũ sẽ tuyệt giao với chàng và sẽ tìm cách trừng phạt chàng bằng một cách nào đó nữa. Bình không sợ bị đánh đập nhưng sợ mất danh dự và mất tình bạn.

Hồng đã về, Bình giả bộ ngủ nhưng thật ra vẫn thức, Hồng lên lầu thăm mẹ chồng rồi xuống thăm con, sau đó mới nhẹ nhàng thay áo đi nghỉ.

Lòng Hồng nhẹ nhõm, Hồng rập lưng vào Bình mà ngủ liền. Nàng đã biết Mỹ Linh sắp lên xe hoa về nhà chồng là nàng hết ưu tư...

O O

Khi Giáng Tiên tiễn Hồng về rồi Hoàng hỏi Mỹ Linh :

— Cô nào mà đẹp ác vậy em ?

Mỹ Linh nghe lòng tê tái khó chịu, nàng chưa trả lời thì Giáng Tiên đáp dùm :

— Vợ chú Bình cũng làm ở đường đường với nhà em đó, thì hoa hậu được anh hé ?

Vũ cười :

LỖ LÀNG

★ của bà LAN PHƯƠNG

TÓM TẮT ĐOẠN TRƯỚC.— Sau đêm tân hôn, Bình phát giác được người vợ của mình đã mất tất cả, chàng rất buồn khổ nên tình nguyện vào học lớp Sĩ quan Trừ bị Thủ Đức. Vũ, bạn học của Bình, biết được nỗi thất vọng ở chỗ của bạn nên cố thuyết phục Bình tha thứ tất cả lỗi lầm của Hồng để tạo dựng hạnh phúc cho nhau. Mỹ Linh, em gái Vũ, thay anh đến quân trường thăm Bình, rồi cảm thông nhau và đi đến kết quả tại hạ : nàng đã có thai. Bình rất ân hận với hành động của mình, nếu Vũ hay được tin này thì tình bạn của chàng sẽ ra sao, danh dự của gia đình Mỹ Linh sẽ đổ vỡ thế nào...

— Thím ấy sanh rồi đẹp gât vậy chứ khi xưa cũng bình thường thôi, em và Mỹ Linh chừng sanh con rồi cũng đẹp vậy đó... Nhưng sanh nhiều thì lại xấu đi.

Giáng Tiên hỏi chồng :

Em cũng nghe người ta nói vậy. Nhưng em cứ sợ sanh đẻ rồi nó yếu và xấu đi chứ ?

Hôm nay Vũ mới đề ý thấy em gái có vẻ khác xưa, ít nói, ít cười không hay lanh chanh gộp chuyện như trước kia, chàng nhìn Mỹ Linh dăm dăm, Mỹ Linh vội quay mặt qua Hoàng cười nói :

— Hôm nay anh ngồi chơi hơi khuya đó nhé, anh Vũ ngó em kìa.

Hoàng vội đứng lên :

— Thôi anh về mai anh đến đón em, em suy nghĩ kỹ đi rồi cho anh biết ý kiến của em, nếu em chịu xây hạnh phúc với anh thì anh sẽ nói với anh Vũ xin cưới em.

Mỹ Linh gật đầu :

— Anh cho em một thời gian để suy nghĩ đã anh nhé.

Mỹ Linh tiễn Hoàng, Hoàng bắt tay Vũ và chào Giáng Tiên rồi ra xe.

Vũ theo bên Hoàng cho đến khi xe Hoàng chạy lúc đó Mỹ Linh ở trong nhà bảo Giáng Tiên :

— Khi này em thấy anh Vũ ngó em kỳ lắm chị à, bây giờ vô anh có hỏi chị làm ơn nói dùm em nhé.

Giáng Tiên cười :

— Yên chí... Dĩ nhiên chị đâu muốn che anh lo rầu.

Quả nhiên Mỹ Linh rút vô phòng rồi, Vũ hỏi vợ liền :

— Em có thấy Mỹ Linh khác xưa không ?

Coi bộ nó thay đổi tánh tình dữ lắm.

Giáng Tiên không chối vì biết không thể giấu được mắt chồng, nhưng nàng nói dờ :

— Em cũng thấy như thế, nhưng em cho là tại anh Hoàng tỏ ý muốn cưới Mỹ Linh nên Mỹ Linh sửa tánh tình cho đứng đắn vậy thôi.

Vũ hỏi :

— Nó chịu ưng anh Hoàng rồi sao ?

Giáng Tiên nghĩ rồi nàng cũng phải lo cho Hoàng gánh dùm Mỹ Linh nên gật đầu nói đại :

— Có ưng rồi nên mới chịu đi chơi với nhau như thế đó chứ.

Vũ hỏi :

— Hoàng có thương Mỹ Linh thật không ?

Giáng Tiên gật :

— Anh nói với em, anh muốn cưới Mỹ Linh mà, Vũ nói :

— Nếu được thế thì anh cũng mừng lắm... Vì đi dưới nhà cũng mong Mỹ Linh có gia thất cho xong Giáng Tiên hỏi chồng :

— Anh tính cho anh Hoàng cưới gấp không ?

Theo em anh cũng lớn tuổi rồi nếu bên này ưng thuận là anh đòi cưới gấp đó.

Vũ cười :

— Ai cũng muốn gần nhau... Họ cũng làm như mình đã yêu nhau đều muốn cưới gấp hết... Vậy em bảo anh Hoàng cứ bàn thẳng với anh.

Giáng Tiên mừng lắm, trước khi đi ngủ, nàng vô phòng Mỹ Linh, Mỹ Linh hỏi ngay :

— Khi này anh hỏi chị gì vậy ? Thấy anh ngó em dăm dăm em sợ quá.

Giáng Tiên nghiêm giọng nói :

— Anh hỏi chị có nhận thấy em khác xưa không...?

Chị phải nói là có nhưng có lẽ tại anh Hoàng đã lớn tuổi mà hỏi cưới em nên em mới thay đổi tánh tình cho đứng đắn vậy thôi.

Mỹ Linh rút mồm hỏi :

— Trời đất vậy là chết em rồi, anh sẽ lưu ý tới em mà biết em bị...

Mắt Mỹ Linh long lanh ước, nàng thều thào nói :

— Chị ơi... bây giờ làm sao ? Em chỉ biết cầu cứu chị mà thôi.

Giáng Tiên nhìn bụng em chồng rồi lắc đầu :

— Chưa đáng lo đâu để chị thức đây anh Hoàng lo việc cưới em, sau khi cưới em cứ đóng cửa nhà vài tháng hãy ra đường là xong.

Mỹ Linh khóc :

— Em chưa dám nhận lời anh Hoàng, em cũng chẳng dám chết, có lẽ em trốn đi thật xa mới yên được chị ơi.

Nghe Mỹ Linh nói tự nhiên Giáng Tiên nghĩ ra 1 kế, nàng bảo Mỹ Linh :

— Được rồi, chị đã có kế này cho em...

Mỹ Linh nói ngay :

— Kể gì chị cứ nói đi... Em chẳng còn biết tính sao bây giờ, chị nói gì em nghe đó.

Giáng Tiên ghé tai Mỹ Linh. Mỹ Linh im lặng nghe nàng, lúc này Mỹ Linh thấy chị dâu đúng là cứu tinh của mình, nàng thở dài than :

— Trời ơi, bây giờ em mới thấy muốn chết cũng khó chứ đâu phải dễ, em không có gan chết cũng như phá thai, em thương con em dù chưa biết nó sẽ ra sao nên không thể giết nó. Để sống thì lo sợ làm khổ cho mẹ, cho anh chị và sẽ khổ luôn cho cả anh Hoàng, mà chết cũng không xong.

Giáng Tiên gật đầu :

— Vậy chờ sao, em chết vẫn lộ chuyện cho báo chí phanh phui, làm mất danh dự gia đình mà nào có giải quyết êm đẹp, chị bằng em nghe chị đi... Đêm nay em viết thư đi mai chị lấy và sẽ làm đúng kế hoạch.

Giáng Tiên dặn Mỹ Linh cận kề rồi đi ngủ, Mỹ Linh nằm trần trọc khóc âm thầm.

● Xem tiếp số Tân Niên

LÝ LUẬN CỦA BÉ TÈO

Chiều bất học, bé Tèo ôm cặp về thay đồ quần áo, rửa mặt mà xong má kêu hỏi :

— Bữa nay trong lớp con có chấm chỉ học không ? Vì học được gì ?

— Con nhớ, trường xa quá, về tới nhà là quên hết rồi.

Sáng lại, má bé đánh thức bé dậy kêu đi học :

— Thôi, bữa nay con không trở lại lớp nữa đâu má.

— Sao vậy con ?

— Trong lớp nói chuyện không được, nói chuyện cũng bị rầy, rồi ngủ cũng bị thầy kêu dậy thầy cũng không biết gì hết trơn, hết trơn...

— Ấy, sao coi nói vậy ?

— Mẹ nghĩ coi, cô bảo về xong đem lên nạp, cô lật qu... lật lại, rồi hỏi con gì vậy ?

Ai kẻ chung tình

□ của THANH LAN

TÓM TẮT ĐOẠN TRƯỚC. — Tám, mồ côi mẹ từ lúc còn nhỏ, phải ở với bà dì ghẻ và hai chị em Tuyền, Phong. Sống trong một gia đình quyền quý mà nàng phải thua thiệt tất cả, hai chị em được nuông chiều còn Tám bị hắt hủi ra mặt nhưng với lòng hiếu hạnh nàng cam chịu an phận. Dũng, bạn học của Tuyền thấu rõ hoàn cảnh của Tám nên rất yêu n'ng. Đôi trai gái vượt vòng lễ giáo đi đến hôn nhân tự lập một cách âm thầm. Bà Năm Hột, mẹ ruột của Dũng hay được cơ sự, bà ghen tức cho đứa con duy nhất của bà đã nghe theo tiếng gọi của con tim, không còn thương xót bà trong bao nhiêu năm sống khổ cực nuôi con đến lúc thành tài, nên cố tâm phá hạnh phúc của Tám Dũng...

PHUONG ghé ngồi bên bà Cúc nhìn bà Năm Hột vui vẻ :

— Thưa bác việc hôn nhân là trọng, cháu được bác thương và anh anh Dũng là người xứng đáng, cháu mừng

lắm... Nhưng... mẹ cháu có định chỗ cho cháu rồi. Một bà Năm Hột dở bề bàng, Bà Cúc cười tiếp lời :

— Nào tôi có hay việc hứa hôn đâu. thời thì kè như chúng nó không có duyên nợ chi a... Giữa chúng ta cũng chẳng có chi đáng tiếc xảy ra.

Bà Năm Hột cười nhìn Phượng :

— Không được đâu như cháu bác tiếc lắm, nhưng cháu ơi, cho bác hỏi thăm nhé... Người mẹ cháu chọn lựa đó là ai, họ làm gì ?

Bà Cúc cười ngó Phượng, nàng nghiêm sắc mặt nhìn bà Năm Hột :

— Thưa bác, xin bác cứ hiểu cho là xứng đáng với gia đình cháu cũng như bên bác với anh Dũng vậy... Thôi xin phép bác cháu lên lầu học bài.

Phượng không ưa tánh tò mò của bà Năm Hột, nàng cho rằng bà gần và cố chấp.

Phượng lên lầu rồi bà Năm Hột còn nhìn theo, bà tiếc vì khó có thể tìm được một cô gái nào cho Dũng chịu nói chuyện và tiếp đãi lịch sự như thế.

Công việc không thành nên hai bà ngượng ngùng ngồi nhâm nhi uống trà, bà Năm Hột lộ vẻ tiếc ra mặt cho nên bà Cúc đỡ phiên, rồi tuy là Phượng đã dặn bà như thế bà cũng tò mò hỏi tới việc của Dũng, bà lựa lời hỏi bà Năm Hột :

— Tôi không hiểu sao con trai như thế mà chỉ lo cưới vợ gấp đứ, bộ sợ ế sao ? I heo tôi thì chỉ cứ lo mở phòng tràch cho cậu ấy đi rồi thiếu gì vợ ?

Bà Năm Hột thở dài sọc và không nên được lòng phần uất nên tâm sự với bà Cúc :

— Tôi khổ tâm lắm vì con tôi chi a. Nó cứng đầu và ngu dốt, tôi nghe như nó yêu một con nhỏ nào cha cũng chú kiết ở đầu nên nghĩ nó đã cần có vợ tôi mới phải tính trước cho nó.

Thấy bà Năm Hột còn cố giấu sự thật, bà Cúc cười :

— Thôi, chuyện đó bỏ qua đi, đời nay con mình nó ưng đâu thì hỏi đó cho nó khỏi buồn mình là hơn chi a.

Bà Cúc nói lời ta để mình khỏi trách bạn sao có xấu cháu mình vô chỗ dở dang, bà Năm Hột nghe chừng cũng hết chuyện để nói nên đứng lên chào về.

Bà Cúc tiễn bạn ra tận đường tử tế để bù lại việc làm cho bạn thất vọng.

Bà Năm Hột ôm nỗi buồn vô nhà nhưng trí bà chưa chịu thôi việc hỏi v, khác cho Dũng.

Khi bà về nhà thì Dũng đã lấy xe xuống Tây Ninh, đón Tám, dì vú đã lo sửa soạn đưa Tám theo chồng.

Đi thấy cảnh Tám cần có người lo nên thấy Dũng thương yêu Tám thành thật thì mừng lắm.

Dũng đã báo tin cho Phong khi đi xe đi rước Tám cho nên Phong đi mua một ít đồ trang hoàng để lát nữa đem đến mừng đôi vợ chồng có nhà mới.

Bốn giờ chiều Tám đã lên tới Sài Gòn và cùng vú đứng nhìn căn nhà mới xinh xắn của mình như nhìn phép lạ.

Dũng đã khóa xe bước vô đứng choàng tay qua vai Tám :

— Em ưng ý nhà này không ?

Tám quay lại úp mặt vào ngực chàng :

— Anh... Em mừng hơn ý nghĩ của em lúc đi nhiều... Anh lo cho em quá...

Bà vú cười và đi lung tung trong nhà khen :

— Cháu sướng quá rồi còn gì ? Cậu Dũng thật khéo và đảm đang, sao mà khéo lựa cái nhà vừa xinh vừa đẹp thế này chứ.

Dũng đưa Tám vào phòng riêng :

Em xem phòng riêng của chúng mình đây.

Tim Tám nhảy thui thui, tuy Tám đã ở biệt thự rộng lớn từ nhỏ chứ đâu phải chưa được ở nhà

tốt đâu. Dũng thấy đôi mắt người yêu đỏ hoe vì mừng thì chàng vui lắm.

Tám đến bên chàng nói :

— Nhà này vừa cho chúng mình, em thấy ấm cúng khác hẳn nhà lớn của cha em, rộng quá thành hieu quanh ngó như rồng tuếch.

Dũng cười :

— Tại vì đây có anh... Nếu không...

Tám sẽ gât và dựa đầu bên ngực chàng, Dũng vuốt tóc vợ và dặn :

— Anh muốn em cứ ở trong nhà, mua bán đã có vú lo gúp, anh sẽ nhờ vú đi tìm cho em một người làm lo việc nhà khi vú vắng mặt.

Tám nhìn chồng đùa :

— Vậy em là tù của anh sao ?

Dũng nói :

— Anh để phòng lỡ mẹ anh gây chuyện chớ không có chi, chờ khi nào em có thai lúc ấy tự nhiên mẹ phải chấp nhận em là con dâu của mẹ.

Tám hơi buồn, nét mặt xịu xuống, Dũng an ủi :

— Tại mẹ con bà Đắc hết, em đừng buồn mẹ miễn là trước sau em vẫn là con dâu của mẹ, con của chúng ta là cháu nội của mẹ và em là vợ anh suốt đời.

Tám chỉ biết gât và im lặng hưởng sự che chở của chồng.

Phong vừa tới, lúc này Tám đã bỏ mặc cảm tự ti mà coi Phong là em ruột của mình. Nàng đã là vợ Dũng thì không còn lý do gì thắc mắc tới Dũng nữa.

Tuấy Phong ôm đủ thứ, Tám kêu :

— Cậu mua gì nhiều vậy ?

Dũng đến mở từng gói, nào bình bông, nào ly tách, nào những con búp bê xinh xắn, Dũng cười :

— Cậu dành mua mấy thứ này thì cho cậu bao thầu việc trang hoàng luôn.

Phong gât :

— Tôi thích lắm chớ, tôi còn xin anh cho tôi lâu lâu đến đây ở ké để đọc sách cho yên tĩnh.

Dũng gât :

— Được lắm, cậu đến thăm Tám thường cho vui vì tôi hạn nhiều việc thường vắng nhà luôn.

Tám nhìn quanh và bảo Phong :

— Nhưng sợ Phong ở chật không quen.

Phong cười một bên nhà :

— Tôi sẽ mua cái tủ có bàn giấy kê ở đây, từng trên để sách từng dưới để đồ lặt vặt, khi nào đi tới khóa lại, khi nào về tôi mở ra tiện lắm.

Dũng gât :

— Tính vậy phải, tôi chưa có tiền mua tủ... Nhà có cái tủ của cậu tôi để sách chung với.

Phong cao hứng :

— Tôi ra đường Hồng Thập Tự mua liền bây giờ đây.

Dì vú và Tám lo rửa những ly tách mà Phong mua, Dũng bảo Phong :

— Tôi với cậu cùng đi mua tủ cho vui.

Hai anh em đi liền việc dọn nhà cho Tám ở là một thú vui cho hai chàng, Dũng miễn Phong ra mặt :

— Có cậu đời Tám vui lên nhiều. Tôi kh ng ngờ trời còn đền Tám một người em máu mủ thương xót nàng.

Phong hơi buồn :

— Trong tương lai tôi biết mẹ tôi và chị Tuyền cũng sẽ phải thương chị Tám, bởi vì chị Tám biết là con ba tôi mà chị không thêm là n khổ để hỏi chi hết. Như vậy không hưởng sao được.

Dũng gât :

— Đều đó thì đi nhiên rồi, tôi cũng nghĩ vậy.

Phong lại hỏi :

— Nhưng con bác, tôi e bác sẽ là người ghét Tám nhiều...

Dũng thờ dãi :

— Mong cậu đừng nói với Tám nhé Tôi mong rằng khi tôi khá giả lo phụng dưỡng mẹ tôi đáng hoàng thì bà sẽ thương Tám.

Phong làm thinh, nhưng lòng chàng nghĩ điều đó còn lâu lắm, chàng chẳng lạ gì tính nết khó khăn của Năm Hột sợ b ghen với Tám là khác nữa kia.

Phong sợ đúng, hôm nay Dũng lo đón Tám và ở lại sửa soạn nhà cửa nên đi biệt tới chiều chưa về bà Năm Hột ở nhà trông mong thui thui tức tối trong lòng.

— Đúng là nó lại đồng đi tìm con Tám, con quý cái nó cướp sống con bà, mai bà xuống tận Tây Ninh tìm nó cho một trận mới được.

Dũng nghĩ đến mẹ vào giờ sắp ăn cơm tối chàng tỉnh về nhưng lại thương Tám.

— Nếu mẹ mình giữ lại kệt không về với Tám được như thế tội nghiệp nàng ngày đầu đã cô đơn ở nhà xa lạ.

Dũng thương vợ nên ở lại ăn cơm cùng nàng vú trong khi Phong đã về nhà ăn cơm.

Đêm đầu ở nhà mới của đôi vợ chồng trẻ thật là du dương hạnh phúc, vú ba ngồi một mình nhai trầu ở ngoài. Vợ chồng Tám tự do ấp ủ nhau trong phòng vú mỉm cười một mình khoan khoái và nghĩ :

— Nay mai mình bắt con gái về đây làm cho vợ chồng Tám hơn là ở với con mẹ thất đức đó.

Vậy là khi không Tám có chồng, có nhà cửa ngăn nắp lại sắp có người ở trung thành nữa.

Bà vú tính toán lo cho Tám trong khi chưa ngủ và sáng sớm vú đã dậy sửa soạn đi đón con gái vào giờ đi chợ vì không muốn đến nhà bà Đắc.

Mới xách đồ ra tới tiệm cà phê nghe tiếng mẹ kêu chị Sáu mừng rỡ chạy vô :

— Má má lên hồi nào vậy ?

Vú ba nói :

— Ăn hủ tiếu thì kêu đi rồi tao nói cho mà nghe. Chị Sáu kêu hủ tiếu và nhìn mẹ hỏi;

— Má lên hôm qua hả, đêm rồi má ngủ đâu ?

Vú ba nói :

— Tao ở nhà con nuôi tao, tao đến đây kêu mày báo tin cho bà chủ xin thôi đi rồi về ở chung với em lo cho em, mẹ con mình sống gần nhau và có chỗ hiền lành nương dựa.

Ở với bà Đắc hầu hạ hạ hoài mà bị coi thường quá tao chán rồi.

Chị Sáu nhìn mẹ :

— Em nào về mẹ, cô Tám phải không ?

Vú Ba gât :

— Bây giờ nó là bà bác sĩ. Chồng nó ra bác sĩ đi làm rồi tao mới làm đám cưới cho tụi nó mươí bữa nay.

Chị Sáu chưng hửng :

— Hèn chi mà tui thấy cô Tuyền với bà có vẻ bứt rứt gây với cậu badứ, có cậu ba dính vô vụ này không ?

Bà vú cười :

— Thì cậu ba phù rề chớ đâu họ tức mặc kệ họ, giàu quá có sứt cân bao nhiêu rồi cũng mập lại mấy hồi ?

Chị Sáu cười :

— Chừng nào má cho tui đến. À mà đến mần cho cô Tám sao nói cho có chị có em ?

Bà vú nói :

— Con nuôi tao thì em mày chớ có dịp cho mày lên thì mày cứ lên, đến đó tuy đi chợ nấu ăn nhưng là giúp đỡ cho em. Má đi qua đi lại khi dưới địa khi ở trên này để lo cho tui nó và lo cho mày luôn, hể tui nó khá thì mày cũng khá lo gì ?

Chị Sáu gât :

— Má nói phải thì tui nghe chớ, vậy chút nữa tui sẽ về xin thôi đăng. Rồi chừng nào má đón tui ?

— Cuối tháng mấy biểu bà lo mướn người khác đi.

Chị sáu ăn xong tỏ hủ tiếu đứng lên nhưng hỏi thêm :

— Rồi ông bác sĩ có nhờ cậy má không mà má kéo tui vô ? Tui ở đây này tuy không vui nhưng chẳng ai để ý tới việc mình làm, tiền bạc cũng có lại rai nữa.

Vú Ba nói :

— Tao biết mà, mày lớn cái đầu gần ba chục tuổi mà còn khờ dại quá vậy ? Lẽ dĩ nhiên là chồng con Tám từ tở coi tao như đi ruột thì tao mới biểu mày tới chớ. Thời đi chợ đ, ba mươi tây tao đón ở đây, cũng vào giờ này nè.

Chị Sáu cười vui với mẹ rồi xách đồ đi lòng chị nhớ những kỷ niệm của Tám.

— Ai dè số cò khổ lúc nhỏ mà lớn lại gặp may mắn sung sướng lấy chồng, chồng có danh vọng cô Tuyền cầu mong lấy lực không được như vậy đủ hiểu đời người ta có trời sắp đặt cả

Vú Ba về thì Dũng đã đi làm vú bảo Tám :

— Vú mới đi kêu con Sáu biểu nó cuối tháng xin thôi về đây lo cho con.

Tám mừng :

— Vậy thì con càng mang ơn vú nhiều nữa.

Vú Ba nói :

— Vú lo xa sợ con sắp mang bầu cần người giúp đỡ khi vú về dưới quê chơ.

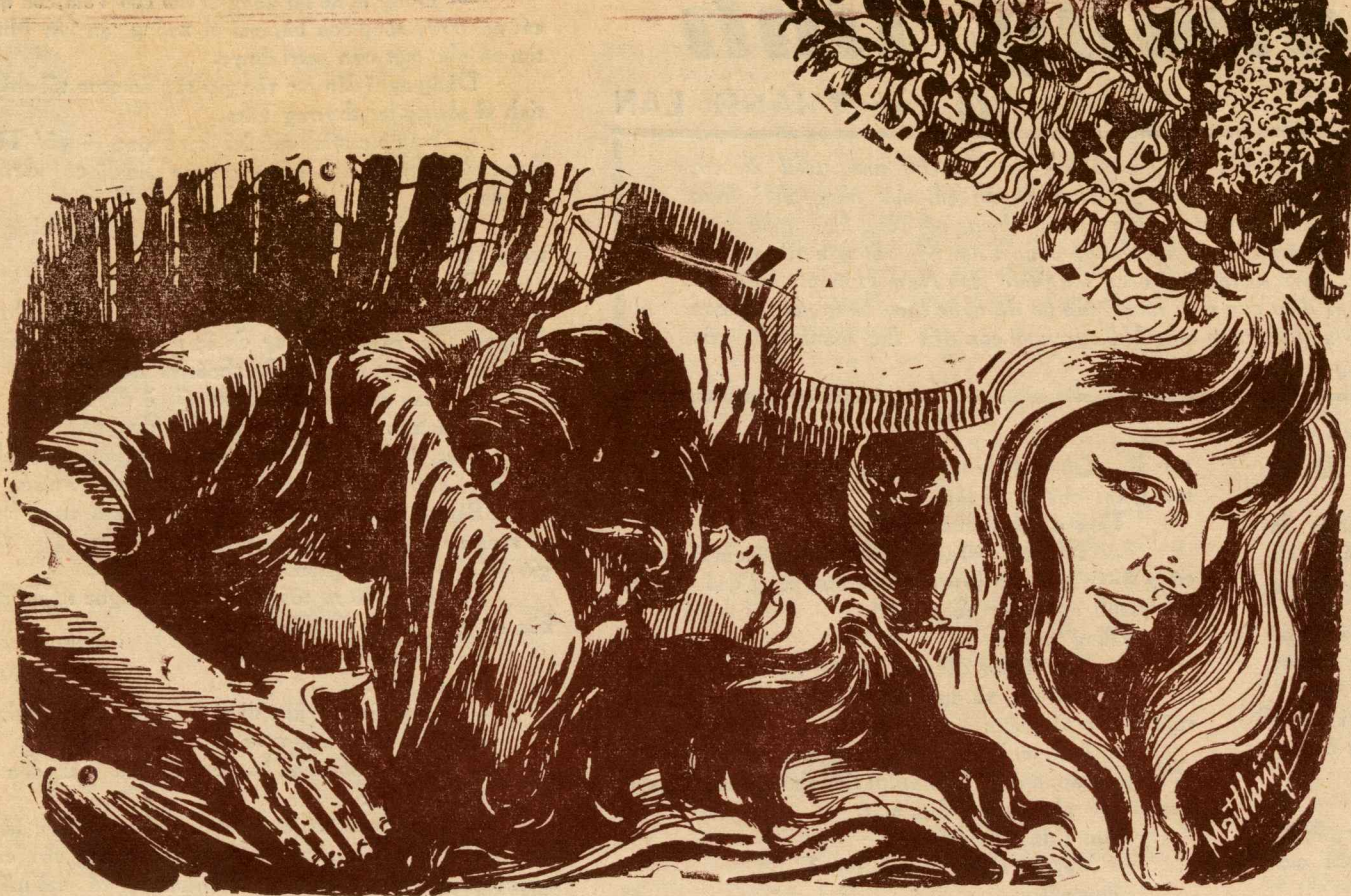
Tám cảm động ôm đi lậ gim ứa nước mắt, lòng Tám rung rung cảm động sung sướng, với tình của Dũng và của vú Ba tưởng như có thể bất khuất khi ngai tại hạnh phúc trần trê.

Giờ này bà Năm Hột ra bên xe bà như định xuống Tây Ninh tìm nhà Tám nhưng bà chợt thấy Phong đi qua thì kêu hỏi :

— Phong, cho bác địa chỉ nhà con Tám ở đi cháu phải biết rõ vì cháu có dự đám cưới nó ?

(Xem tiếp số Tấn Niên)

Một cô gái không bạn trai là một mùa Xuân không có hoa hồng.

Chỉ tại

đêm Xuân

LÀM cho vợ chồng ông Đốc Công Tạ đã nửa năm mà đào chưa có tiền mua sắm được một cái áo dài mặc Tết.

Nhà này chỉ có hai vợ chồng với bốn con chó Nhựt. Ông bà Đốc giàu mà không con, nên nuôi chó cho vui nhà. Chó Nhựt: trắng, lông như bông tía trông đẹp mắt nên Đào cũng cưng chúng, săn sóc dè dặt. Và cũng nhờ có chúng nên Đào đỡ buồn mới làm ở đây lâu được.

Thật vậy, nhà rộng, mình mông mà ông bà chủ thì như mặt trăng với mặt trời, khác cả từ cái tướng bên ngoài, ông thì ốm nhom, cào nhông, bà thì mập tròn như cái lu. Có lẽ tại vậy nên bà không thể có con. Được cái là mặt trời nóng thì mặt trăng lạnh nguội cho nên nhà cũng êm ấm chứ không đến nỗi xào xáo. Vì thí dụ có chuyện bất hòa thì bà la lối, ông chỉ ngồi nghe nên bớt om xòm và bà không có đối tượng cũng không muốn nói lâu.

Lương của Đào chỉ có năm ngàn vì việc cùng nhà, nấu ăn đã có bà già Bầy là người làng của bà. Tuy bà Bầy đã gần 60 tuổi nhưng còn mạnh, lại nấu ăn ngon làm cho ông bà Đốc đã năm năm rồi.

Đào chỉ lo quét tước lau chùi nhà cửa và săn sóc cho bốn con chó ăn no tắm mát còn bếp núc giặt, dũ cho ông bà chủ đã có bà Bầy.

Trong năm ngàn lương đó, Đào bị trừ tiền bẽ đồ tiền vay bà Bầy ăn quà nên tháng nào cũng chỉ còn cỡ 2.000đ là may, làm sao dám may áo dài cho nên Đào thêm được có cái áo dài đẹp lắm.

Đào nghĩ mình không có áo dài đẹp thì may đồ cái áo bà ba đẹp vậy, nên hôm cuối tháng lãnh lương vào đúng 27 Tết Đào bảo mai bà Bầy cho theo đi chợ xem hàng. Khi Đào xin phép bà Đốc cho

● Thấy người thống khổ khóc than mà bạn có thể làm cho họ ráo nước mắt được, thì đừng để cho mặt trời có đủ thì giờ làm ráo nước mắt họ đi.

đi chợ, bà Đốc khe khẽ hỏi:

— Rồi chừng nào về?

— Thưa cô chín giờ con về.

— Được đi lẹ đi, đừng có dầm dẫm à nghe.

Đào sùng trong bụng, tay sờ ba ngàn trong túi và đi theo bà Bầy.

Mới đến chợ, Đào gặp con Xuyến đang trả tiền cho chị bán hàng lụa bán đủ thứ bông màu đẹp ở chợ cửa Tây, Đào tròn mắt nhìn nó trả ba ngàn tiền hàng và vỗ vai kêu hỏi nó:

— Xuyến, may đầm mua hàng này à?

Xuyến quay lại thấy Đào thì nhe răng cười:

— Ủa Đào! Sao không dám, tao có tới 10 ngàn đi sắm Tết lận, mua cái áo này hết hai ngàn bảy tiền hàng, lát nữa đưa thợ may ngay, 30 Tết lấy. Tiền công chỉ có một ngàn hai nhưng may gấp phải chịu hai ngàn à may.

— Vậy sao may không may sớm và may khéo để dành tiền thật. Tao thì chẳng bao giờ có tới ba ngàn trong tay, trừ bữa nay.

Xuyến cười nheo mắt bảo Đào:

— Để dành khi khô. Ông chủ cho tao bữa hôm qua đây.

Đào tròn mắt:

— Ông chủ cho? Vậy bà chủ có biết không?

Xuyến cười khê năm tay Đào:

— Ra đây tao dãi may ăn bì cuốn, uống nhân nhục rồi nói chuyện.

Đào kêu:

— May dài tao? Ô! Sao may ung dung quá vậy? Sao không về nhà lo nhà cửa?

Xuyến nói:

— Bữa nay ông bà chủ về quê ngoại dưới Vĩnh Long mai mới lên. Đêm qua ông dúi cho tao 10 ngàn để tự do sắm Tết đây.

Đào ngây thơ:

— Sao kỳ vậy?

● Chuyện vui Tết của THANH LAN PHƯƠNG TỬ

— Đâu có kỳ. Tao.. làm bé ông thì ông phải lo cho tao chứ?

Đào đỏ mặt hỏi:

— Ông chủ may bao nhiêu tuổi?

— Cờ 40 thôi.

Đào im lặng nghĩ đến ông chủ già khù để ốm như cò hương của mình rồi mới mỉm cười bảo Xuyến:

— May hên gặp ông chủ có đường. Chớ ông chủ tao thì.. chán thấy mẹ nếu tao muốn có bất chước may cũng không được đâu.

Xuyến hỏi:

— Ông ra làm sao?

Đào nhìn quanh:

— Ông.. không giống ai hết. Ốm nhom và quanh năm cam như hến, sợ vợ 1 cây.

Xuyến cười:

— Vậy lại dễ à nghe.

Và Xuyến ghé tai Đào. Đào dầy dầy:

— Chịu thôi. Cha đó mà thương gì nổi.

Xuyến nói:

— Ấy, ai bảo may thương chớ, thương tiền chớ thôi chứ. May cứ làm như tao biểu thử coi. Đại gi..

Đào vẫn rụt rụt:

— Tao sợ..

Xuyến bạo dạn:

— Sợ là như tao nè, được ông cưng và cứ nhìn ông cao lớn mập mạp là bà đủ nghe rồi mà tao còn không sợ nè. Huống chi may, chả đâu có đủ sức làm hại may, bất quá may vớ vẩn lấy tiền thôi chớ.

Đào nói:

— Nhưng tao sợ bà. Con mẹ ghê lắm may ơi! Nếu để bà biết là chết à nghe.

Xuyến lại cười:

— Sao may nói hết xí quách rồi!

— Thì vậy đó.

— Vậy thì lo chi? Đời nào bà nghĩ ông có thể thương yêu nổi may mà ghen.

Đào rụt cò le lưỡi:

— Vậy mà bà vẫn ghen đó. Tại bà ghen 1 cây nên ông mới tốp người đi vì mất ngủ đó chớ.

Xuyến chau mày:

— Chồng vậy mà ghen nổi gì?

— Ai biết nhưng bà ghen thần sầu đi.

Hai chị em đã ăn hết đĩa bì cuốn.

Xuyến mới nói:

— Thôi may cứ thử 1 phen tao nghe nói chủ may giàu lắm mà.

Đào gật:

— Điều ấy thì có, nên bà cứ cạy cái dây tử à may.

Vậy thì may cứ thử cách nhồi sọ cho ông biết nếu ông không xài tiền đi thì chết không đem theo được vợ ông sẽ có chồng khác vô hướng chờ sung sướng gì mà dành dụm chặt bóp để đó.

Đào nghe Xuyến dạy khôn thì gật:

— May nói phải để tao thử coi. Nhưng năm nay chắc chắn là tao không có tiền may áo dài như may rồi.

Xuyến nói:

— Làm lẹ tay đi thì vẫn kịp. may nên lợi dụng đêm Xuân ông sẽ nhớ lại ngày tuổi trẻ mà hiền may.

Đào được gặp Xuyến như đi ngày đang học 1 sàng khôn, nên về đến nhà Đào chuẩn bị cho màn mỹ nhân kế mà Xuyến đã dạy.

Đào đã đưa may 1 quần lãnh đen và 1 áo bà ba màu hương bông trắng để mặc Tết cho nên đêm nay Đào dám lấy bộ đồ bà ba bằng lụa trắng ra mặc ngủ đó là bộ đồ vừa tốt nhất của Đào.

Đào được ngủ ở cái đi vắng nơi phòng khách và thường chờ bà Đốc đi đánh bạc về khuya thì mở cửa cho bà.

Bữa nay là đêm 28 Tết, Đào nghĩ không nên để đến đêm mai hay một lần chỉ vì gần ngày Tết chắc bà Đốc sẽ ở nhà chớ không đi đánh bạc mệt chợp về khuya nữa.

Đào liền lấy bộ đồ bà ba trắng ra mặc trong khi đó ông Đốc đã ở trong phòng ngủ như thường lệ. còn bà cũng qua nhà bên cạnh đậu chén như mọi khi, ở 10 giờ mới về.

Lợi dụng thì giờ đó, Đào tính mưu theo kế Xuyến đã chỉ. Nên khi thấy mới có gần 9 giờ Đào làm bộ lên tiếng rên to nhỏ.

Ông Đốc ở trong phòng đã sắp bỏ tờ báo để ngủ thì nghe tiếng rên đó nên bước ra coi.

Khi biết là Đào đang rên, ông Đốc ngạc nhiên vội chạy đến phòng khách chờ Đào năm.

Đào nằm hờ hênh, quần áo vẹo đến đùi như ngủ mê mệt nội nên vô ý kéo lên như vậy. Ông Đốc toan kêu Đào nhưng khựng lại dãn mắt nhìn cặp đùi non và cái áo trẻ của nàng rồi tự nhiên ông đảo mắt ngo quanh một vòng.

Đã lâu lắm ông Đốc đâu có nghe lòng mình bùng dậy bao giờ. Vậy mà lúc này lòng ông hùng hực lửa yêu như thiên đốt tâm can. Ông Đốc vội nhìn đồng hồ và nghĩ:

— Con khỉ này mới hơn 9 giờ đáng ngủ như chết vậy đó. Con gái vô ý, vô tứ. Nó nằm như thế kia bà về lại chết.

Ông Đốc tính kêu Đào dậy nằm lại nhưng Đào mở cả nút áo vậy đó làm cho ông e ngại bị chụp và để thừa nên còephân vân. Và tuy ông đứng một chỗ nhưng mắt ông dán vào những gò cao thấp lồi lõm ở người Đào.

Đào vẫn ngủ yên tỉnh quá say nhưng Đào vẫn thấy ông Đốc đứng chết trân qua rèm mi nàng thấy rõ hết.

Đào chờ... một phút hai phút rồi năm phút chợt Đào cảm thấy một bàn tay run rẩy dưng vào mình nên vội khép rèm mi...

Thấy Đào yên lặng như không chịu ông Đốc Tạ được khuyến khích đưa lên bàn tay lên ngực Đào.

Đào làm bộ giật mình đưa tay lên bốt hoảng ôm chàng lấy ngực mà la:

— Trộm trộm.. bớ bà con trộm.

Bộ ngực nơ nơ ấm êm của Đào sát vào ngực ông Đốc làm cho ông thở dồn dập và tin là đang ngủ nên Đào hét hoảng. Ông vội bụm miệng Đào:

— Nín... Tao đây... À, tôi đây mà Đào.. Tôi thương Đào mà.

Đào làm bộ trợn dục mắt ngo ông và buông ông ra:

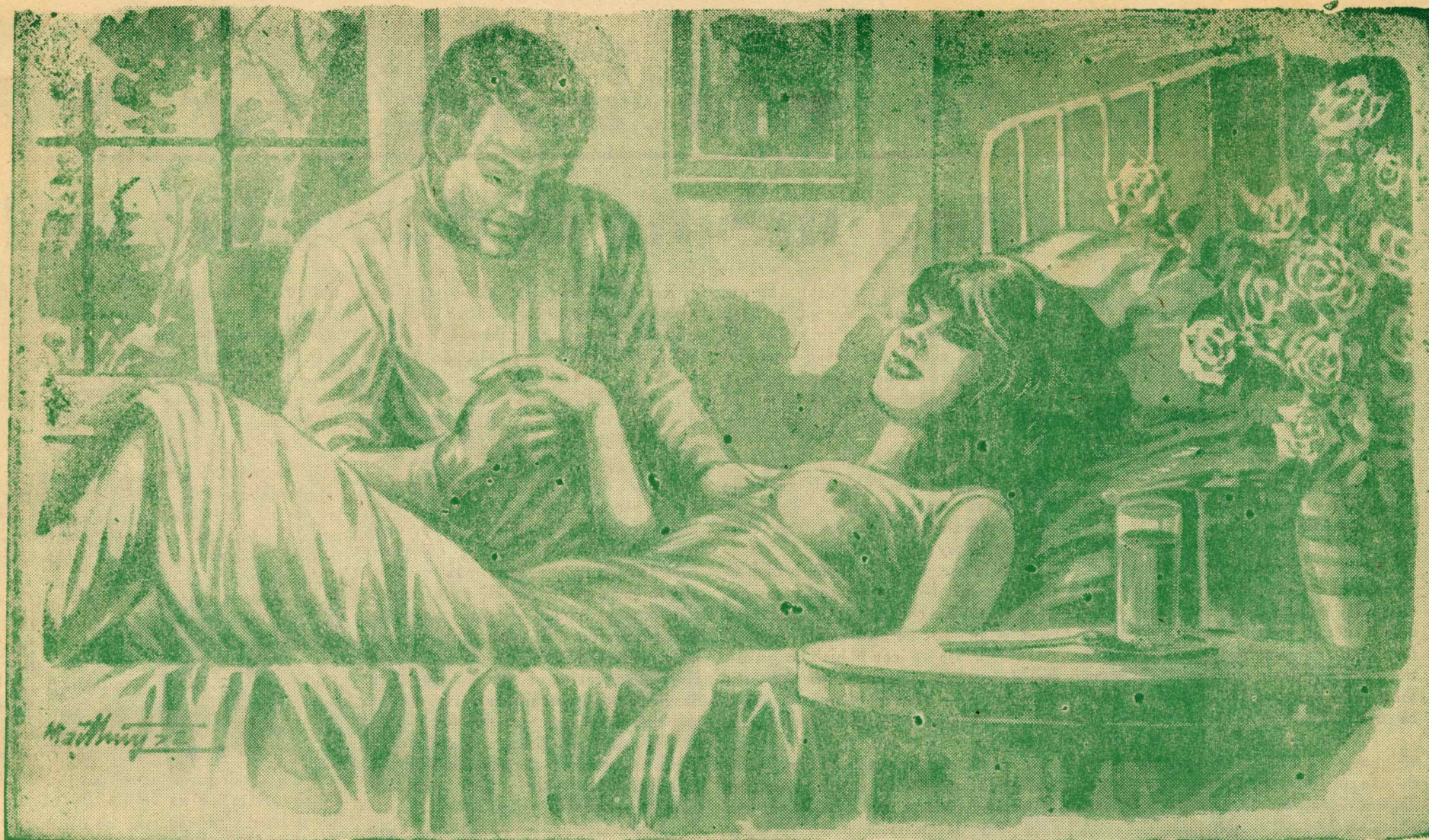
— Trời ơi! Ông chủ.

Nhưng ông Đốc không rời cầm giắc vừa rồi. Ông cảm thấy lòng Xuân phơi phơi nên đứng lại quơ tay ôm Đào:

— Không chủ tớ gì hết, qua thương em mà.

Đào nhón cười bẽn lẽn:

★ Xem tiếp trang 29

Lạc hướng yêu thương

★ của Bà Tùng Long

BÁC SĨ TUẤN, một bác sĩ giỏi phẫu còn trẻ tuổi, giám đốc bệnh viện Anh Tuấn, một bệnh viện tư, vừa ở trên chiếc xe hơi bước xuống thì cô Thu, 1 nữ y tá đã đến gần nói:

— Thưa bác sĩ, phòng số 24 đêm qua ngủ được nhưng sáng nay sốt đến 39 độ.

Bác sĩ cau mày đoạn nói:

— Chúng ta đi thăm qua các bệnh nhân rồi sẽ vào phòng 24. Phòng 18 thế nào? Hôm nay xin về phải không?

— Vâng, hôm nay bà ấy xin về. Xin bác sĩ ghé ở đó trước để bà ta về kéo nạng.

Bác sĩ Tuấn gật đầu rồi 2 người cùng vào phòng số 18. Bệnh nhân là 1 người đàn bà độ 30 tuổi mắc bệnh đau dạ dày đến nằm ở đây gần 1 tháng và bác sĩ Tuấn đã giải phẫu mới cứu được nàng.

Vừa thấy bác sĩ, bệnh nhân vội đứng dậy và nói bằng 1 giọng đầy cảm động:

— Hôm nay em xin về. Em đội ơn bác sĩ nhiều lắm. Không có bác sĩ ngày hôm nay năm mỗ em chắc đã xanh cỏ.

Bác sĩ không hích nghe những lời cảm ơn quá nồng hậu của bệnh nhân, nên trả lời vắn tắt:

— Tôi chỉ làm phận sự, bà đã khoẻ nhiều chứ? Tôi sẽ viết cho bà 1 cái toa. Nói xong bác sĩ đi ra. Cô y tá xây lại nói với thiếu phụ:

— Tôi sẽ trở lại mang toa cho bà.

Ra khỏi phòng, Thu nói:

— Bà ấy tỏ vẻ mang ơn bác sĩ nhiều lắm.

Bác sĩ Tuấn nhún vai:

— Minh mở bệnh viện thì bốn phận mình phải làm cho họ lành bệnh, ơn với huệ. Tôi sợ nhất lúc họ sắp về. Cô không nhớ cái bà nằm phòng số 12 năm ngoái sao?

Nói xong bác sĩ lắc đầu chán nản. Thu mỉm cười, 1 cái cười gượng gạo vì mỗi khi bác sĩ Tuấn phắc đến bệnh nhân nằm phòng số 12 năm ngoái là 1 lần Thu khó chịu về tánh lẳng mạn của phái nam.

Thiếu phụ ấy là vợ 1 ông kỹ sư, bà vì ghen với chồng mà phát đau tim. Bà xin vào nằm ở bệnh viện Anh Tuấn. Bác sĩ sẵn sóc cho bà rất chu đáo cũng đã từng sẵn sóc cho các bệnh nhân khác. Nhưng bà to nghĩ thế nào mà tưởng lầm rằng đối với mình bác sĩ có nhiều cảm tình đặc biệt, vì thế bà đã yêu thầm vị bác sĩ trẻ tuổi và tài hoa. Có phải là rắc rối không. Bà yêu ông đến nỗi khi bà đã khỏi bệnh rồi mà nhứt định không chịu về. Chồng bà vào rước, thì bà bảo:

— Tôi còn bệnh.

Chồng bà hăm dọa sẽ trở lại với cô nhân tình cũ, bà vẫn trơ trơ. Sự ghen tương đã chết trong lòng

bà khi 1 mối tình lẳng mạn đã nảy nở ở thâm tâm bà.

Thu đang nhớ lại câu chuyện tình lẳng mạn năm ngoái của 1 bệnh nhân trú ở ông già thì bác sĩ Tuấn đã vào phòng 24.

Bệnh nhân là 1 thiếu nữ mồ côi cha mẹ, thừa hưởng 1 gia tài hết sức lớn. Mới 18 tuổi đầu và còn là 1 nữ sinh, nàng đã là 1 nữ triệu phú. Nàng ở Đà Lạt, trong một cuộc đi núi nàng bị té ngựa gãy xương sống và cô nàng đưa xuống đây bằng máy bay.

Bác sĩ Tuấn đã bó thạch cao và bắt nàng nằm yên cho đến ngày khỏi bệnh. Thu hỏi bác sĩ:

— Cô này có hi vọng khỏi tàn tật không, thưa bác sĩ?

— Hi vọng chút ít thôi. Các khớp xương trật đi nhiều.

— Nếu tàn tật thì tội nghiệp quá. Một thiếu nữ giàu có và xinh đẹp dường kia.

Hai người bước vào phòng thiếu nữ. Nàng mở đôi mắt đen lay láy với 2 hàng lông mi cong vút nhìn bác sĩ. Làn da trắng tương phản với mái tóc đen chập thành 2 cái búi lớn thả thòng bên gối. Thiếu nữ có 1 vẻ đẹp vừa ngây thơ vừa kiêu diễm.

Bác sĩ Tuấn hỏi:

— Có nghe trong người như thế nào hở cô Hồng?

— Đờ hơn hôm qua, nhưng lúc sáng bị sốt.

Bác sĩ Tuấn xem mạch cho Hồng rồi đọc cho cô y tá ghi vào 1 giấy lớn. Khi bác sĩ sắp xây lưng ra thì Hồng nói:

— Em có thể khỏi tàn tật không, thưa bác sĩ?

Bác sĩ xây lại và nói:

— Có hi vọng cô à, nhưng bao giờ mới thạch cao thì mới chắc chắn.

Hồng nói bằng 1 giọng thương cảm:

— Thưa bác sĩ, nếu bác sĩ nhầm là em khỏi tàn tật thì cứu chữa cho em. Bằng không thì để em chết còn hơn. Sống tàn tật, sống làm gì?

Bác sĩ tìm lời an ủi nàng thì 2 hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài xuống gối. Hồng đưa tay ra nắm đại tay bác sĩ:

— Xin bác sĩ cứu em, ơn ấy em xin ghi lòng tạc dạ.

Bác sĩ Tuấn nhìn bàn tay trắng nuột của Hồng rồi nói:

— Cô cứ yên lòng.

o o

Hai tuần trôi qua, từ ngày Hồng vào nằm ở bệnh viện Anh Tuấn và 1 sự thay đổi bất ngờ ở người bác sĩ đã khiến cho Thu phải đề ý.

Mỗi lần đến bệnh viện, bác sĩ Tuấn lật đặt đến phòng 24 trước và sau khi thăm qua các bệnh nhân rồi, thế nào ông cũng trở lại ngồi ở phòng 24 để nói chuyện với Hồng.

Hồng đã tỉ tê kể cho bác sĩ nghe là nàng mồ côi cả cha lẫn mẹ và ngày nay mặc dù sống trên cái gia tài bạc triệu nàng vẫn cảm thấy thiếu tình yêu. Hai tuần nay không 1 ai đến thăm nàng. Người cô của nàng, người cai quản cái gia tài cho nàng đến lúc nàng đến tuổi thành niên, người cô ấy chỉ vào thăm 2 lần. Trên cái bàn kê bên giường, những cành hoa hồng đã héo, cánh hoa lá tả, mà bà cô ấy cũng không vào thay hoa cho nàng.

Hồng tỏ vẻ triu mến bác sĩ, mỗi ngày mỗi nặng. Những hôm nào bác sĩ đến trễ, Hồng buồn thiu buồn thiu, cô Thu hỏi gì nàng cũng không trả lời. Những hôm bác sĩ có việc phải đi xa, Hồng bỏ cả ăn lúc nào đôi mắt cũng dăm dăm nhìn về phía cửa. Và khi bác sĩ trở về đến thăm nàng thì nàng tỏ vẻ vui mừng không sao nói được.

Một hôm bác sĩ Tuấn vào phòng Hồng thì thấy nàng lim dim ngủ, mái tóc buông xòa quanh gối bao phủ một khuôn mặt trắng hồng. Hồng hiện ra như một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích «Nàng công chúa ngủ một trăm năm» mà lúc còn nhỏ chàng rất thích đọc. Rồi tình cờ bác sĩ Tuấn có cái ý nghĩ ngờ ngĩnh mình là vị hoàng tử đã đến đánh thức nàng dậy.

Nhưng bác sĩ Tuấn không nỡ đánh thức Hồng mà cứ đứng nhìn hồng chăm chú. Bỗng Hồng mở mắt ra và khi nhìn thấy bác sĩ đứng bên giường, liền nở một nụ cười vừa vui mừng, vừa bên lên, hỏi:

— Bác sĩ đến từ hồi nào? Có lâu lắm không?

— Tôi vừa đến.

Rồi chàng kéo ghế ngồi xuống cạnh Hồng:

— Nhìn cô ngủ, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện cổ tích «La Belle au Bois Dormant».

Hồng sung sướng hỏi:

— Và bác sĩ có cảm giác mình là vị Hoàng tử không?

Bác sĩ Tuấn không ngờ Hồng dạn dĩ đến táo bạo như thế, chàng đỏ mặt chưa kịp trả lời thì Hồng đã nói tiếp:

— Nếu bác sĩ có cái cảm giác ấy thì bác sĩ sẽ phải thất vọng vì nàng công chúa bị tật, phải đóng đinh trên giường, không thể nào cùng hoàng tử trở về thâm cung được.

Bác sĩ Tuấn bẽn lẽn như một sinh viên đứng trước một thiếu nữ đẹp và thấy lòng xúc động vì mối tình đầu. Hai tuần nay chàng đã bị mối tình lẳng mạn (Xem tiếp trang 24)

Các nước văn minh Âu Mỹ

cũng mê tín dị đoan hết cỡ!

Người ta thường tưởng chỉ có dân tộc Đông phương còn lạc hậu khoa học chưa tiến bộ nhiều, nên còn tin dị đoan. Nhưng ai hay dân tộc Tây phương, chính các nước văn minh tiến bộ như: cũng vẫn mê tín dị đoan hơn cả chúng ta nữa.

Sau đây là những tục mê tín dị đoan của các nước văn minh mà họ đã tin tưởng và giữ kỷ, cách đây không bao lâu vẫn còn.

Như ở nước Pháp, phần nhiều sự dị đoan được duy trì từ đời thượng cổ do giống người Celtes. Còn ở xứ Bretagne, Ecosse và nhiều xứ khác ở miền Nam nước Anh như xứ Irlande thì do người La Mã di truyền lại.

Những nước này, ngoài sự dị đoan từ thời cổ sơ truyền thống lại, còn những dị đoan mới khác rất mới mẻ như tục kiêng dãi ba điều thuốc một cây diêm quẹt. Tục này từ trận đánh Crinée, binh lính hồi đó tin rằng hễ khi nào ba người trong bọn hút thuốc chung một cây diêm thì thế nào người cầm diêm thuốc thứ ba cũng bị giết chết.

Người ta còn dị đoan rằng ai đánh vỡ gương soi, hay vật gì bằng thủy tinh thế nào cũng xảy ra tai nạn, và ai trong khi tìm đồ vật mà mó nhầm vật gì bằng gỗ, thì sẽ trừ được sự rủi.

Người ta cho rằng con số 7 và những số lẻ sẽ mang lại sự may mắn. Tục này do người Hébreux truyền lại. Theo qui tắc của Do Thái Công giáo hội, thì những cây nến bao giờ cũng phải có hoặc 7 hay 9 ngọn chỉ trừ con số 13 không kể, còn những con số lẻ khác đều đem lại sự may mắn.

Có người còn tin rằng hôm nào khi ngủ dậy, ở trên giường bước xuống mà

bước chân mặt xuống trước thì thế nào ngày đó cũng gặp may. Và muốn hạnh phúc, sung sướng suốt đời thì không nên lấy vợ lấy chồng vào tháng năm. Đi đường mà gặp nhện thợ «thông ống khói» thì phải ngã mũ chào ngay và phải có tránh đừng chui qua một cái cầu thang nào.

Nếu vô ý quên không kiêng cử những điều đó thì bạn phải trừ xui bằng cách để trên ngón tay cái lên ngón tay trỏ cho đến khi gặp một con chó chạy qua hãy bỏ tay trái đó ra.

Nếu bạn muốn ngừa khỏi bị bệnh tê thấp, bạn hãy bỏ vào túi áo bạn ba hạt dẻ già. Và lấy chín sợi tơ đỏ quấn vào cổ sẽ tránh được đồ máu cam.

Nếu bạn có con bị bệnh ho gà, bạn hãy lấy một sợi tóc của nó rồi đặt sợi tóc giữa miếng bánh mì có phết bơ, quăng cho chó hàng xóm ăn, con bạn sẽ khỏi ho gà.

Muốn cho một ruồi hay một con mọt ở mặt hay chân tay khó coi được tiêu đi, bạn hãy lấy một hòn đá cuội chà lên những mục đó rồi bọc hòn cuội đó trong một miếng gạc, đem quăng ra đường. Nhưng nếu ai lỡ đem hòn cuội đó thì người ấy lại bị một con ruồi, một con cóc như người kia, vì nó lây sang.

Dân Anh tin rằng đi xem một cuộc đấu bóng mà mặc bộ đồ «vía» vào, chẳng chuốt tốt đẹp, sang trọng thì chắc chắn thế nào đi banh của phe mình cũng thua đối phương.

Một ông chủ nhà điện một bộ com

lê mới để đến sở, nếu không nhờ một người làm công năm vật áo và một cái cho nhà bếp một chút thì ngày hôm đó thế nào ông chủ ấy cũng sẽ gặp sự bất lợi.

Ra đường, lượm được một cái đinh ghim là gặp may mắn. Gặp một người đàn bà mắt lè là một điềm bất tường. Trái lại, gặp 1 người đàn ông có bứu rờ tay vào cục bứu đó được lại càng may mắn nhiều hơn. Vì thế ở các sông bạc lớn ở Âu châu thường có người ngồi đưa cái lưng có bứu của mình ra cho thiên hạ rờ lấy may để người ta cho tiền. Nhưng vô phúc nếu gặp người đàn bà có bứu thì phải quay trở về nhà ngay, và hôm đó đừng có đi đâu, đừng làm việc gì cả, vì những sự nguy hiểm đang chờ đợi bạn, chỉ rình bạn hoạt động một chút là vô ngay bạn lập tức.

Không nên lật nệm nằm vào ngày thứ 6, tro g nhà sẽ có chuyện khau thiệt. Đi chơi gặp đám ma là hên, gặp đám cưới là xui.

Nếu một buổi chiều mà bạn gặp luôn ba người đàn bà có chửa, thì bạn sẽ may mắn, hạnh phúc suốt trong tuần lễ đó, nhưng phải gặp ba người có mang thôi, chứ thiếu một hay dư một cũng không tốt.

Những đêm bắt đầu có trăng, các bạn đừng đeo kính mà xem trăng mọc kể cả những người cận thị phải đeo kính luôn cũng thế. Phải bỏ kính ra mà nhìn trăng, ngắm trăng lên. Nếu đeo kính mà

ngắm trăng mọc, thì bạn sẽ bị tai nạn đến thân đấy!

Những đêm nào có trăng, bạn phải giặt theo túi một hào bạc thật, vì gặp lúc trăng bắt đầu mọc mà bạn rờ đúng hào bạc trong túi bạn có thể phát tài suốt tháng đó.

Không nên làm quà cho bạn hữu khăn hay dính ghim, dao, kéo, những đồ sắt nhọn khác, vì những vật ấy sẽ mang lại cho bạn nhiều chuyện buồn rầu vì sẽ mất tình bằng hữu. Nếu phải biếu bạn 1 trong những vật đó, thì bạn phải bảo người được biếu đó, trả cho bạn một đồng bạc hay vài xu cũng được, gọi là cho có lệ tượng trưng rằng mình bán chứ không phải biếu, để xả xui.

Không nên làm quà cho một người đàn bà nào mới nấn cứ những đồ vật như hộp gỗ, tượng gỗ, vì người ta tin rằng những món quà đó sẽ đem lại cho đứa trẻ mới sanh đó đau ốm hay chết chóc.

Ở xứ Bretagne người ta tin rằng khi người đàn ông xa vợ độ 100 cây số hay đi qua ba cái cầu, thì thế nào người đàn ông ấy cũng bạc tình, quê, lẳng vợ con. Muốn phòng cái bệnh bạc tình đó, các bà dùng nhựa lấy ở cây huyết kiệt mang về dọi đến đêm đúng giờ Tý, đốt nhựa ấy lên rồi vái mấy câu thì tự khắc những ông chồng phụ tình đó sẽ không bạc tình nữa, vì chất nhựa cây huyết kiệt có một mãnh lực huyền bí làm kháng khí thêm tình nghĩa keo sơn.

CAO PHONG

Về đi hỏi ai

Với ý Xuân hoan hỷ

★ HẠNH CHÂU ★

Ô hay! Mùa Xuân đã đến nửa rồi sao? Bao nhiêu cố lòng nhân loại lại đặt vào niềm vui hoan hỷ. Yên lặng Xuân về khắp núi đồi, khắp sông nước và ngư khắp muôn vạn lòng người.

Sức sống dâng lên, nguồn vui tràn khắp nẻo. Những thân thể héo già cũng tươi lại, những mầm non đại cũng vươn lên, những khuôn mặt dịu hiền hiện về khắp lối. Trong nhịp sống đổi thay của cuộc đời, có ai đủ nhân lành nhìn sâu được nụ cười muôn thuốc của Đức Phật Di Lặc? Nụ cười trong sáng và giải thoát làm sao? Nụ cười ngọt ngào và hiền dịu vượt ngoài ranh giới của không gian, bất chấp cả muôn vạn năm tháng, dương soi sáng cho không lường tâm linh, xuôi mình về trong 1 mùa xuân: Xuân hoan hỷ.

Lấn lén với ngoại cảnh, vương vút tâm và thường, người ơi hãy về đây để thưởng thức ngàn hương bất diệt. Ngoại cảnh sẽ tàn phai, tâm vô thường đổi thay từ muôn kiếp, vương chỉ cái nghiệp ấy cho một đời sống?

Ai ơi, hãy mau về xây dựng! Tự mình nắm vững lấy hướng đi, đừng buồn lười cho gió thổi. 1 ý nước từ bi mà gọi cho hết bao lớp buồn nhớ, và bên kia bờ vô số người đang mong chờ ta về dự hội mùa Xuân Hoan hỷ. Vui quá đi thôi! Trống đánh lên hồi khắp 4 phía, đã có ai thấy rõ ý nghĩa của kiếp người. Ở đây, Xuân về cả mọi nơi, như ánh sáng mặt trời vô tư chiếu lên vạn vật, vì đây là mùa Xuân của đất Phật tự muôn đời!

Mau lên đi! Gắng lên đi! Tuổi xuân thì mau tàn như 1 đoá phù dung yếu đuối mà những lớp tuổi 20 qua vạn nẻo chúng ta chẳng để lại thành tích gì? Hoa rụng xuống đất theo lá úa. Người già tàn tạ về đâu? Nước mắt thấm sâu trên đây đại hải, chúng ta nở nào khô đại như dòng nước vô tình qua cầu để về hồ sâu thẳm mà không hẹn 1 cuộc trùng phùng! Nhìn chung vào cuộc sống thâm sâu, lòng ai đã lắng hết u sầu để hoan hỷ góp phần dựng xây cho mùa Xuân Hoan hỷ?

Ôi Xuân Hoan hỷ! Xuân hoan hỷ hãy về trong toàn thể vũ trụ cho ta thấy đời của ta thật

tướng ngàn cây, cho ta cảm thông Phật tánh tràn đầy ở hết thấy mọi loài cảm giác. Ta mở cửa tâm hồn để hòa mình trong muôn niềm hoan lạc, vườn Xuân tự tánh bất diệt muôn đời.

Nhơn loại vui mừng trong đồng thể hoa lá xinh tươi trong thế hệ Từ Bi, và vì sức sống vô biên nên mùa xuân cũng mệnh mệnh giới hạn. Lòng tin bừng sáng nương theo bó đuốc dẫn đường, nhờ màu sắc vị tha nên hoa hương không tàn úa theo năm tháng, lòng người không buồn nào theo nắng mưa!

Ai ơi! Đừng quay lưng với đồng đời, hãy mau trở về chung vui với mùa Xuân Hoan hỷ! Đừng thiên lý không ngại, muôn chơn mải mải bước đều, muôn vạn trái tim cùng hòa 1 nhịp và bao nhiêu đời mất đều mở kịp nhìn về chơn lý, vọng về bản thể vô biên ngay ở tâm hồn chúng ta. Không gian bao la, ngàn hoa đồng nở giữa mùa Xuân Hoan hỷ. Hãy kiên tâm trì chí, gắng mà chờ đợi người ơi!

Ngày mai vườn xuân rộng mở gió muôn phương hương về, chúng ta từ nào lại để mình là kẻ giữa vạn nẻo đường u tối sao cho đành? Niềm vui sẵn sàng vồn vác về trong mọi linh hồn, những bóng hoàng hôn thấp thoáng sẽ tan dần trong ánh sáng. Ai ơi! chúng ta hãy về đây với mùa xuân rộng, với niềm vui dài, vượt ngoài tàn phai của định luật, khi lòng ta thật thanh thoát, và biết đưa 2 tay rộng mở chào đón lấy sự vật vào lòng.

Thế nhưn ơi! Hãy đứng đây! Hãy lên đường! Bốn cảnh buồn; già, đau, sống, chết không bao giờ đến ở vườn Xuân Hoan hỷ và bao nhiêu trí tuệ riêng tư đều hòa mình trong đại dương ánh sáng nhiệm mầu. Sự yên tĩnh, mức thăng bằng dù muôn kiếp cũng hằng còn mãi trong hồn chúng ta, khi chúng ta đã xa lánh bao tình thương nhỏ hẹp, thoát hẳn sự gò ép của 4 bức tường chúng sinh. Bao nhiêu điều linh diệu phiền não, bao nhiêu nghiệp chướng của bề luân hồi đều phải phai khi lòng chúng ta đã yên tĩnh.

Đã nghe chưa, tiếng lòng muôn thuở? Đã thấy chưa hình sắc ngàn đời? Hương vàn là hương quen thuộc, hoa vàn là hoa lòng mình, thì chúng ta hãy sẵn

sàng đón lấy bình minh tươi sáng. Bình minh không tìm tự gặp, không hẹn lại cùng về, khi muôn cánh bướm của hồn ta thôi mà lăm đi tìm hương sắc ở ngoài cảnh vật.

Gốc giới vững vàng, cây định đứng hiên ngang đón gió, hoa trí tuệ nở khắp trên cành trong vườn Xuân Hoan hỷ. Đã từ muôn ngàn thế kỷ, ong bướm thời hút nhụy của ngàn hoa, và thế giới Ta Bà Ngũ Trục sáng bừng như cảnh cực lạc.

Thấp thoáng đâu đây ngàn ngát hương của hoa xưa mà nắng trần gian chưa thể phai mờ vì còn luyến tiếc! Sự bất diệt của hương xưa đã hàn gắn bao đau thương của nhân loại, những tham tàn của thế hơn mà mỗi lúc mỗi gối chôn chôn lại trở về núp bóng mẹ, âm thầm nhỏ nhẹ sám hối lỗi lầm.

Ai ơi! Chúng ta hãy về đây! Về với tình thương tràn đầy, về để đượ xấp mùa hoa bất diệt, và về để nghe cỏ hoa cùng ngàn chim đang thầm thiết hân huyền cười vui bằng những pháp mầu vi diệu. Pháp hoa đang gọi trên lầu đạo tràng, hỡi muôn ngàn người trong thế gian, đừng mở màn kiếp nẻo trùng dương, hãy về mau trong tình thương thân tương ái. Chúng ta hãy về mau, vì chúng ta đang cần vĩnh viễn, cần sự sống bất diệt cho ngày mai. Giữa gió bụi của trần gian, trước tối tăm của kiếp sống vô thường, ta phải trở về xây dựng vườn Xuân Hoan hỷ!

Vườn Xuân Hoan hỷ có sẵn ngàn vạn lòng người!

thăm quá!

— Này! Gặp đến nơi rồi! Sao trông mặt mày buồn hử bị gì vậy?

— Không buồn sao được! Đứng ba mươi lăm tao bị con dao nó cho de.

— Sao nó lại cho mày de?

— Vì tao nghèo!

— Ô! Thế sao mày không bảo nó là mày tuy là nghèo, như có ông bác tú phú, ông ấy không có con. Về sau ông ấy chết, gia tài sẽ về mày!

— Ấy chứ vì tao cũng nói với ông bác tú, nên nâng mày cho tao de để đến với ông bác tú, mày ư!

Hoa tình đâm máu

✧ của PHƯƠNG TỬ

TÓM TẮT ĐOẠN TRƯỚC C. — Từ g
Linh và Phi Diệp là đôi bạn học chung
trường trình thắm. Phi Diệp rất yêu Tường
Linh nhưng gia đình chàng nghèo nên bà
Lệ Hằng chưa tặc hợp được cho hai tể.
Quá hận đời Phi Diệp đã trở thành tên
cướp bất đắc dĩ để có tiền tạo nhà, sắm xe
và cưới vợ. Cơ mưu sắp thành tựu thì
chàng bị thám tử Lê Đăng theo rồi và phá
vỡ. Chàng phải hún tay vào máu để đánh
lạc hướng nhà chức trách...

Phi Diệp liền báo Lâm Huê :

— Em đến cắt va ly ở đây rồi chúng ta đi Cáp.
anh nghĩ chúng ta nên tránh Saigon ít h m.
Lâm Huê ắp má vào cánh tay chàng :

— Anh làm sao thì làm miễn là thoát nạn rồi
em sẽ tìm cách liên lạc với ba em.

Phi Diệp gạt đầu, xe đã đến nhà bà Lệ Hằng.
Phi Diệp báo âm Huê:

Đưa nữ g đồ quý giá anh cả, chỉ đem theo
t tiền và một bộ đồ tắm thay thôi.

Lâm Huê đáp :

— Em không có áo tắm.

Phi Diệp đáp :

— Ngồi chờ thiếu gì áo tắm đẹp, ra tới đó
mình mua.

Lâm Huê giao cái bóp lớn cho Phi Diệp :

— Em có đựng riêng tiền, vàng và kim cương
trong này anh cắt cho gọn, em đem luôn va ly quần
áo đi.

Phi Diệp gạt đầu :

— Phải đi lẹ lẹ kéo họ phát giặc ra em không
có nhà.

Lâm Huê nói :

— Em có dặn thằng hầu của ba em đừng nói
em đã đi rồi.

Phi Diệp thông báo một phút chàng cắt cái
bóp châu báu vô từ riêng rồi cùng Lâm Huê ra xe
đi gấp liền.

Chiếc S19 lướt với tốc độ tối đa hơn một
giờ sau hai người đã có mặt tại Cáp.

Phi Diệp nói :

— Mình ra tắm trước một lát cho sạch sẽ rồi
hãy đi ăn, anh không đói nh ều.

Lâm Huê mỉm cười gạt đầu... Cùng chàng
ghé vào tiệm mua áo tắm và đi thẳng ra bãi sau.

Mấy phút sau hai người chơi với tr n mặt
biển. Một lượng sóng mạnh đánh dạt hai người vào
bờ.

Vòng tay Lâm Huê ghì chặt lấy Phi Diệp
trong cái h n nóng bỏng quên cả mây ước chung
quanh.

Như một người nhái thẹn nghệ. Phi Diệp
vừa hôn Lâm Huê vừa dịu dàng ra xa, sẵn sàng chờ
một luồng sóng mới trong lúc thủy triều lên.

Không lâu, chỉ năm phút sau khi xuống biển.
Phi Diệp đã trở vô giữa đám người thân nhiên vui
đùa trong ven bờ cát, không ai để ý đến kẻ đi ra có
cặp mà trở vô một mình.

Phi Diệp ung dung lên bãi ỏm áo choàng của
Lâm Huê ra xe. Giờ này chàng chỉ việc về Saigon
càng sớm càng tốt và rủ Tường Vân qua chơi là yên
chuyện. Chàng tính đi dọc đường chàng sẽ lộng áo
choàng và giày của Lâm Huê. Mỗi đoạn đường dài
chàng bỏ một cái cho phi tang. Còn cái bóp nhỏ Phi
Diệp lấy giấy tờ và tiền bạc qua túi mình để về đốt
đ, chỉ có phần son và khăn thì chàng liệng luôn cả
bóp đi và chắc chắn sẽ có người lượm cái bóp đẹp
đó về xài.

Phi Diệp đã làm đúng ý định gọn băng trong
khoeang thời gian Tường Linh và Lê Đăng lên gò
cửa phòng Lâm Huê.

Thằng hầu của ông Lâm Ly im hơi làm cho
mọi người cứ tưởng Lâm Huê còn ở nhà hoặc
trên lầu.

Tìm mãi không thấy Lâm Huê và đã quá sáu
giờ chiều Lê Đăng báo Tường Linh :

— Có ta không chịu ra thì làm sao, hết giờ
có quyền vô nhà tư nhân rồi ?

Tường Linh nói :

— Đề giầy mời mai cô lên Nha Đố Thành.

Lê Đăng nói nhỏ :

— Và phải cho người canh chừng, tối e đêm
nay cổ trốn à.

Ngay lúc ấy ông Lâm Ly về tới Tường Linh
chào ếng, ông ngạc nhiên nhìn Lê Đăng :

— Hình như ếng là thám tử làm trên Nha
Đố Thành ?

Dạ thưa ông phải...

Ông Lâm Ly càng kinh ngạc :

— Vậy ông và cô có việc chi đến đây ?

Lê Đăng đưa thẻ bài hành sự và trát bắt Lâm
Huê cho ông Lâm Ly. Ông xem xong hoảng hồn hỏi :

— Con gái tôi làm gì mà bị bắt ?

Lê Đăng lựa lời nói :

Thưa ông, cô Lâm Huê có nhiều cử chỉ
đề bị tình nghi là dính líu vào cái chết của bà chủ
tiệm bán kim cương Diamond, chúng tôi mời cô lên
Nha Cảnh Sát để hỏi cung, vậy tôi gởi ông giấy này
vì tôi gọi này giờ cô không mở cửa.

Ông Lâm Ly hoảng hết :

— Là không, tại sao con tôi lại dính líu đến
một vụ chết chóc ? Bà Diamond nào do bị chết ra sao ?

Tường Linh nói :

— Một khách hàng mua hạt xoàn đã ám sát
bã... Mà chúng tôi đã tìm được những bằng chứng
có hai ở nhà là người đến mua kim cương trước khi
bà chết.

Ông Lâm Ly nóng nảy nói :

— Tôi không thể tin được như thế, đề tôi kêu
con tôi ra hỏi thử xem đã.

Ông nói xong lên lầu gõ cửa phòng kêu Lâm
Huê :

— Lâm Huê mở cửa cho cha đi con. Có cha
đây đừng sợ ..

Trong phòng im lặng như tờ, ông Lâm Ly
đập mạnh cửa k u tiếp, thì cánh cửa bật mở, Lâm
Huê không có trong. Ông vội chạy xuống kêu người
nhà hỏi :

— Có hai đầu ? Tại đây có thấy cô hai đầu
không ?

Tường Linh và Lê Đăng ngạc nhiên nhìn nhau.
Lê Đăng không còn giữ ý tứ gì nữa, nằng chạy lên
lầu nhìn quanh rồi chạy lẹ xuống báo Tường Linh :

— Có lẽ cô ta trốn thoát khỏi đây rồi.

Tường Linh chau mày :

Trốn ? Vậy anh đi đâu trong khi chờ tôi ?
Lê Đăng đã chạy rần rần xem xét cùng khắp
trong khi ông Lâm Ly nghe thằng hầu n i thật ;

— Thưa ông có hai xác va li rồi.

Lê Đăng dừng chân nhìn thẳng vào mắt thẳng
hầu của ông Lâm Ly :

— Cô đi cửa nào ?

Nó chỉ ra phía sau bếp :

— Đi cửa sau..

Ông Lâm Ly xanh mặt nhìn thẳng hầu :

— Tại sao nó phải trốn ? Sao nó đợi quá vậy ?

● Xem tiếp số Tân Niên

VUI CƯỜI

Tối như đêm ba mươi

Chuyện xảy ra trong nhà báo sanh.

Chồng : Trời đất ! / hững bé con tốt... sao mà
nó đen thui như cục than thế này ?

Vợ : Thì còn sao nữa ! Đêm gạo thừa em đã
bảo anh đừng « ầy » mà anh cứ « ầy » thì bảo nó
không đen như đêm ba mươi sao được !

Ăn ngon ngủ khỏe cũng nhờ
Thuốc Bỏ Thận

Sâm-Nhung Dược Tinh

HIỆU « ÔNG-GIA »

Trữ bán khắp nơi

Viễn Đông Dược Hàng

115, Phùng-Hung — Cholon

KNBYT số 673/ 17-1-64

Cung Chúc Tân Xuân

**MỚI BỘT GIẶT
THÚ THIẾT**

Giặt quần áo

***TIÊU CHUẨN
QUỐC TẾ**

DẦU TIỀN

SẢN XUẤT TẠI VIỆT NAM

YÊU CHUNG TÔI

Mong chờ ánh Xuân quang cuối đường hầm

Xuân lại về.
Trăm hoa đua nở.
Nhưng bao giờ trăm hoa mới đua nở thật trong lòng người dân Việt ở miền Nam?

Năm Nhâm Tý vừa qua, đối với đồng bào ta là một năm đầy gian lao thử thách.

Chiến tranh tới hồi quyết định, đến năm Nhâm Tý bước qua giai đoạn quyết liệt nhất của cuộc chiến bất nhân vô nghĩa này. Không còn tin ở thuyết chiến tranh nhân dân của Mao Trạch Đông, không còn tin ở lực lượng của Mặt trận giải phóng miền Nam từ Tết Mậu Thân đã suy tàn kiệt quệ; không còn mong vận dụng được dân chúng miền Nam cùng ngậy chống quân sự của Cộng Sản, lần thứ nhất từ mười mấy năm nay, Cộng sản Bắc Việt phải ra mặt công khai giằng dáp lên hiệp định Genève, vượt tuyến tấn công lãnh thổ miền Nam với phần lớn chủ lực quân của họ, với nhiều trăm chiến xa, trọng pháo, hỏa tiễn tầm nhiệt của Nga Sô viện trợ.

Như thông lệ, phe ta đã hoang mang xáo trộn trong hiệp đầu, nhưng qua hiệp thứ nhì đã lấy lại bình tĩnh, hơi sức, cương quyết mãnh liệt phản công, tái chiếm hầu hết đất đai, tạo nên những chiến công oai hùng Quảng Trị, Kontum, An Lộc vang lừng thế giới.

Năm Nhâm Tý đối với chúng ta là một năm chiến thắng, nếu chúng ta có thể kể là chiến thắng những kết quả tiêu cực, đẩy lui quân địch, giữ vững đất đai không để mất một thị trấn quan trọng nào, và ta cũng có thể coi là chiến thắng, cái kết quả xui khiến những nhà lãnh đạo Bắc Việt mong muốn tìm đường thỏa hiệp với Huế Kỳ để chấm dứt chiến tranh đầu là tạm thời để chờ cơ hội khác.

Chúng ta đã chiến thắng nhưng với giá nào?

Số với những thiệt hại nặng nề về nhân mạng và vô khí của quân đội BV, những tàn phá của phi cơ và hải pháo Hoa Kỳ gây cho miền Bắc từ bao năm nay—nhất là từ 18-12-72 với những phi vụ B-52 oanh tạc không còn số mục tiêu—, so với những nỗi khổ của đồng bào miền Bắc phải gánh chịu cho những lỗi lầm của một chế độ chưa chắc họ đã bằng lòng chấp nhận—thì những hi sinh của chúng ta tương đối có thể coi là nhẹ, trên thống kê, trên những con số. Nhưng trên thân thể trong tâm hồn người Việt miền Nam giàu tình cảm, yêu tự do cũng là những hi sinh thấm thía nặng nề.

Có cần hay không ghi lại nơi đây những con số khảm tang, những sự nghiệp điêu tàn, những cõi lòng tan nát?

Có cần hay không ghi lại nơi đây những hạn chế tự do, những khó khăn ta gánh chịu hằng ngày để đóng góp cho cuộc chiến?

Không! Chúng ta đành chấp nhận tất cả những hi sinh cần thiết cho mảnh đất tự do này của ta, cho chúng ta và con cháu chúng ta được sống cuộc đời đáng sống trên một đất nước thanh bình, trong một xã hội sạch sẽ, công bình nhân đạo. Điều cốt yếu là sự hi sinh của chúng ta có ích lợi không?

Vào đạo cuối năm, một tia sáng le lói ở cuối đường hầm.

Những cuộc mật đàm giữa Cố vấn Kissinger và ông Lê đức Thọ được loan báo có kết quả, một thỏa hiệp sẽ ký kết ngày 30-12-72. Nhưng chỉ là một tin mừng hợt, chẳng ký kết gì cho đồng bào miền Nam khao khát hòa bình. Những nhà cầm quyền B.V và MTGPMN dường như cũng tin chắc là cơ đã đến tay, phải cho cận binh của họ về dọn đường thôn tính bằng đầu tranh chánh trị—có áp lực vũ lực và khủng bố—ở một vài vùng đã bị họ và thiệt hại nặng.

Sự việc gì đã xảy ra?

Những điều khoản của bản thỏa hiệp dự thảo giữa Kissinger và Lê đức Thọ còn mơ hồ và thiếu sót, và hai thiếu sót quan trọng nhất là không đề cập tới sự triệt thoái của quân B.V trở về bên kia vĩ tuyến và những bảo đảm cần thiết cho thể chế tương lai của miền Nam do người dân miền Nam hoàn toàn tự do quyết định.

Lẽ tự nhiên bản thỏa hiệp dự thảo đã gặp phản ứng quyết liệt của TT Nguyễn Văn Thiệu và sự ủng hộ của toàn thể người Việt quốc gia đã dự rõ những âm mưu quen thuộc của đối phương, không thể chấp nhận một thỏa hiệp mở đường cho Cộng Sản BV thực hiện mục tiêu cơ hữu mà họ không thể thu đạt được bằng chiến thắng quân sự.

Một câu hỏi cần đặt ở đây là Tiến sĩ Kissinger, cố vấn tin nhiệm nhất của TT Nixon đã sơ sót thực hay sơ sót giả?

Dù sao, phản ứng mãnh liệt của chánh quyền và nhân dân VNCH cũng đã có kết quả: Bản thỏa hiệp CSBV mong muốn thêm thường không được ký ngày 31-10-72 như họ tưởng.

Những cuộc mật đàm gián đoạn, Chiến tranh tiếp diễn và hơn nữa, TT Nixon ra lệnh tái oanh tạc BV từ vĩ tuyến 20 trở lên, Hà Nội, Hải Phòng trong 2 tuần nhứt chìm đắm dưới những trận mưa bom chưa từng thấy trong cuộc chiến.

Quyết định tái oanh tạc Hà Nội—Hải Phòng đã gây nên nhiều phản ứng bất lợi cho T.T Nixon trên thế giới và trong quốc nội, nhưng đã đạt được kết quả đưa những đại diện BV trở lại bàn thương thuyết ngày 2 và 8-12-72.

Lần này, người ta tin một Thỏa hiệp với vài sửa đổi cần thiết phù hợp với lập trường chánh đáng của VNCH sẽ được ký kết. Và dự phòng việc phải đến, Chánh quyền miền Nam đã chuẩn bị đấu tranh chánh trị với đối phương.

Vậy là đầu năm Quý Sửu, ánh xuân quang có thể xuất hiện ở cuối đường hầm.

Song ngàn lần chưa phải là hòa bình. Và hòa bình chưa phải đã êm ấm nếu ta chưa đoàn kết được thực sự để đối phó với mọi bất trắc và xây dựng được mau lẹ một miền Nam vững mạnh tự túc.

SAIGON MỚI

ĐÓN ĐỌC **Giai phẩm SAIGON MỚI**
TÂN NIÊN
PHẢI HÀNH NGÀY MỪNG 7
năm QUÍ SỬU

Cải lương

Hùng Cường dứt khoát với vợ

Trong năm qua Hùng Cường đã cùng với vợ chính thức ra tòa ly dị nhau sau 17 năm hạnh phúc với 5 con gồm đủ trai gái. Chàng và nàng đã cố gắng tìm cách giải quyết êm đẹp vì tương lai các con nhưng giờ chốt đành phải chia tay không có cách nào hơn. Thế rồi có tin Hùng Cường đã đính chánh tin vịt đó.

Năm qua Hùng Cường cũng đã trở lại sân khấu cải lương hợp tác với Bạch Tuyết dựng băng hiệu Bạch Tuyết—Hùng Cường.

Bạch Tuyết vẫn buồn

Mặc dù đã lên chức bà Bầu nhưng suốt năm Bạch Tuyết vẫn buồn. Bởi vì nàng mong mãi không có được một đứa con. Hồi cuối năm lại có tin Bạch Tuyết toan tự tử vì buồn Tam Lang có mèo. Song nguồn tin này chỉ là một tin đồn chưa có gì xác thực. Người ta vẫn thấy Tam Lang chờ Bạch Tuyết đi phẩy phẩy như thường.

Thanh Nga trong hạnh phúc mới

Sau một thời gian rời xa sân khấu để đi học phim năm vừa qua Thanh Nga đã trở về với nghiệp Tờ và cộng tác cùng đoàn Dạ Lý Hương. Về hạnh phúc riêng tư thì nàng ăn ở với Luật sư Lâm, nguyên Đồng Lý Bộ Thông tin nên thường được gọi là ông Đồng Lâm... cả hai thương yêu nhau có vẻ thâm thiết lắm. Thanh Nga mạnh hơn xưa nhiều, nhưng nàng than có bệnh như đầu.

Thanh Tú tính cưới Trang Bích Liễu

Suốt năm qua kép Thanh Tú vẫn tiếp tục cuộc sống cu ky, người ta đồn rằng chàng tính cưới đào trẻ Trang Bích Liễu nhưng gia đình nàng không chấp thuận. Hồi Thanh Tú về chuyện này thì chàng chỉ cười đáp: Họ đồn cho vui vậy chứ... đã có gì đâu.

Phượng Liên với ông xã ấm cúng

Cặp uyên ương nghệ sĩ Phượng Liên—Diệp Lang trong năm qua thì vui vẻ ấm cúng lắm. Có điều nàng được mời về đoàn Hùng Cường mà chàng lại không được mời, vợ chồng ở hai nơi chắc hơi buồn?

Dũng Thanh Lâm bị vợ bỏ

Về nghề nghiệp, thì trong năm qua Dũng Thanh Lâm trung bình, nhưng kép Tây lại này bị vợ bỏ có hơi buồn. Chuyện tình của chàng với nàng Ngọc thẩm thiết lắm, ai cũng biết nhưng chẳng hiểu vì sao họ đã phải xa nhau sau mấy năm hương lửa mặn nồng, năm mới không biết chàng và nàng tái hợp với nhau chăng?

Thành Được cũng buồn vì bà xã ấm con đi mất

Năm qua cũng là năm không vui của Thành Được, chàng làm đoàn Thái Dương đã chẳng ăn thua gì mà bà xã lại ốm con về Cần Thơ không trở lại. Hồi cuối năm chàng bắt tay với Út Bạch Lan lập đoàn hát, toan dựng lại cơ đồ chẳng biết có toại nguyện không.

Út Bạch Lan buồn bán không xong

Hết mang tai tiếng với anh tài xế Út Bạch Lan lại bị đồn rằng sắp làm đám cưới với anh lính răn rì nhưng sự thực trong năm qua nàng chưa chánh thức lấy ai cả. Nàng buồn bán với má, mẹ coa lực dục nàng lại ra đường Nguyễn Khắc Nhu buôn bán cũng không xong. Còn nặng nghiệp cầm ca mà.

Hữu Phước vẫn lẳng đơng

Đã già rồi mà Hữu Phước vẫn lẳng đơng, chàng lập đoàn hát Thanh Minh Hương Lan bị thất bại bởi tình hình. Hồi cuối năm lại cùng với Mười Thi làm đoàn Quốc Thanh để cùng con gái vẫy vùng thêm một chuyến.

Mỹ Châu với nhà triệu phú

Đào trẻ Mỹ Châu trong năm qua làm ăn với ông bầu Long đều đều. Thế mà có tin giật gân là nàng được ông triệu phú dưới bến Tàu bỏ tiền cho lập gánh hát. Giờ chốt nàng tái ký giao kèo với Kim Chung, tin kia thành... vịt.

Ngọc Bích vẫn ở với Út Trà Ôn

Mặt cho dư luận ồn ào bấy bề, đào trẻ Ngọc Bích vẫn giữ tròn đạo thầy trò với cậu Mười Út trà Ôn, cậu đi đâu cháu theo đó đáng khen thay. Ngọc Bích đôi khi cũng hơi buồn vì dư luận nhưng nàng bảo sự thật thế giờ cũng là sự thật trắng đen giờ chốt sẽ rõ ràng.

Minh Vương lâm nạn lớn

Năm qua, Minh Vương gặp nạn lớn ở Vũng Tàu, chàng kẹt vì một chuyện tình với người đẹp mà liên quan tới một ông lớn. Giờ chốt chàng được hôn hoa lên đường thi hành quân dịch cũng như ai.

Lệ Thủy chưa chịu lấy chồng

Trong năm qua câu chuyện «Người tình không chầu du» của Lệ Thủy đã chìm vào quên lãng nhưng cuối năm lại có tin là nàng sắp thành hôn với một trung sĩ Đồng Sĩ. Song sự thật giờ chưa có gì. Dường như đào trẻ này chưa muốn bước vội lên xe hoa?

Ngọc Giàu bình thường với anh Ba Hóa

Về cộng tác với đoàn Bạch Tuyết Hùng Cường năm vừa qua Ngọc Giàu vẫn hạnh phúc với anh Ba Hóa chứ không có gì lạ. Chỉ em phục tài nghệ thuật của Ngọc Giàu quá vì nàng cho ra đời có một gái, im lún. Giỏi ghê.

Minh Phụng giữ vững niềm tin của Diệu Huệ

Mặc dù có nhiều người tin đồn trời về tình cảm của Minh Phụng nhưng đó chỉ là tin đồn vô căn cứ, sự thật không có gì. Thành thử kép đẹp Minh Phụng vẫn giữ được trọn niềm tin của bà xã Diệu Huệ trong suốt năm con chuột vừa qua.

Thanh Bạch cưới vợ

Kép Hồ Quảng đang lên là Thanh Bạch đã tìm được vợ hiền. Chàng là con trai ông bầu Huỳnh, còn nàng con nhà thương mại khá giả, như vậy là xứng đôi vừa lứa lắm rồi, chúc Thanh Bạch hạnh phúc nhé.

Đức Lợi thi hành bốn phận làm trai

Đức Lợi, một kép cải lương Hồ Quảng có làn hơi giống như Hữu Phước trong năm qua chàng đang nổi bật ở sân khấu Huỳnh Long và khung kính T.V thì phải thi hành bốn phận công dân. Giờ chốt được cấp trên thông cảm nên chàng vẫn hát xướng được cũng may.

Kim Mai nổi tiếng trong năm qua

Nói đến cải lương Hồ Quảng là người ta phải kể đến Kim Mai con gái của ông Bầu Huỳnh tức là vợ Đức Lợi. Trong năm qua Kim Mai điều khiển Show Ti Vi Bạch Mai đã được khán giả chú ý hơn nghề nghiệp, năm mới này chắc nàng còn tiến xa hơn nữa.

Tân nhạc

Khánh Ly đập bầu

Khánh Ly sự nghiệp đang lên, nàng bỏ 10 triệu sang nhà hàng, tính mở phòng trà, giờ chốt không xong đành làm tiệm cơm. Trong năm qua Khánh Ly đập bầu, sản xuất cho ông xã một «Cộng chúa» khiến chồng nàng mừng hết lớn. Năm mới chắc Khánh Ly sẽ hạnh phúc nhiều hơn.

Lệ Thu ở nhà chơi với ông xã cho dzui

Năm vừa qua, tân nhạc lâm tình trạng lình xình thành thử Lệ Thu chẳng làm ăn gì bao nhiêu. Nàng ở nhà chơi với ông xã đều đều nên trông nàng có vẻ phát tướng mất đi nét đẹp thanh xuân. Hồi nàng rằng trong tương lai có làm bà bầu nữa không, nàng lắc lư than làm bầu một lần.

Thanh Thúy làm băng

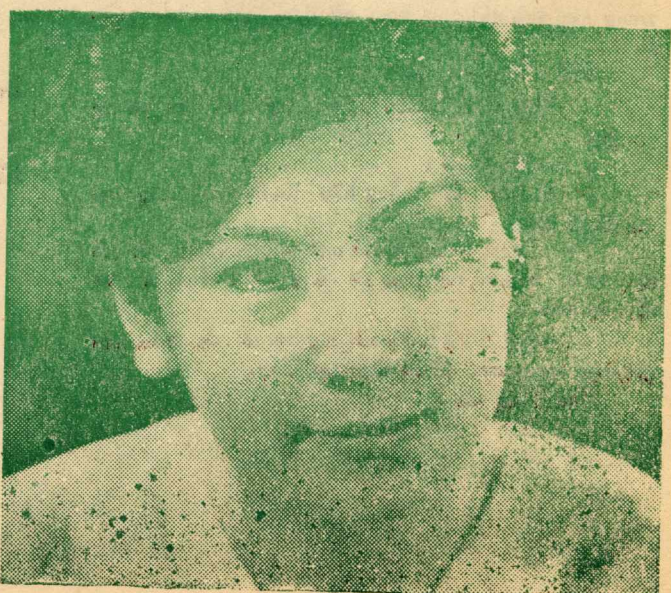
Hạnh phúc đều đều với ông xã trung tá kiêm tài tử né Ông Văn Tài, trong năm con chuột vừa rồi Thanh Thúy vẫn làm băng nhạc đều đều được quần chúng ủng hộ dữ lắm. Nàng còn mở thêm một quán sách và bán kẹo bánh tại tư gia cho chắc ăn, vậy là hết sảy rồi.

Giao Linh trong cơn sóng gió

Năm qua là một năm sóng gió đối với Giao Linh, vì mối tình của nàng với thiếu tá Nưa Sĩ Phai. Nàng bị gia đình của chàng không chấp thuận cho chàng và nàng hạnh phúc... rồi còn bị bà Kiêu «tổ» giật chồng. Nhưng giờ chốt mọi chuyện lắng êm vì nhiều vấn đề thời sự sôi bùng khác, chẳng hiểu nàng giải quyết chuyện riêng ra sao?

Thanh Tuyền bỏ chồng

Nữ ca sĩ Thanh Tuyền, sau mấy năm hạnh phúc với Đại úy Cana đã có hai mặt con. Trong năm qua đã chính thức cùng chàng chia tay với nhau mà không chịu tiết lộ nguyên nhân. Có tin đồn Thanh Tuyền đã có người mới là 1 đại úy khác, chẳng biết thật chẳng?

Một năm Sự-nghiệp và Hạnh-phúc của các

- Nghệ-sĩ Cải-lương
- Ca-sĩ Tân-nhạc
- Tài-Tử Điện-ảnh

**** Bài của PHI SƠN**

Nhật Trường mãn ăn đều đều

Nam ca sĩ Nhật Trường, kiêm nhạc sĩ Trần Thiện Thanh trong năm qua làm ăn đều đều với việc sản xuất băng nhạc. Chẳng ta lựa đề tài và sáng tác khá, nên băng nhạc thu hút khá mạnh. Tuy nhiên nói chung thì Nhật Trường cũng ảnh hưởng phần nào bởi tình hình, không thể phát đạt được bằng năm ngoái. Song nếu cứ cố gắng, năm mới may ra ngưng tiếng súng thì nghệ thuật ngon lành ngà, phải không Nhật Trường?

Hoàng Oanh lên xe bông

Nữ ca sĩ Hoàng Oanh 1 ca sĩ có cử nhân văn khoa và làn hơi tuyệt vời được hoan nghênh nhiệt liệt, trong năm qua nàng đã chính thức lên xe bông cùng nhạc sĩ Minh Châu kim được sĩ, đám cưới rất linh đình vui vẻ, thế là sung sướng cuộc đời rồi. Duy Khánh vẫn vững như núi Trường Sơn. Làm băng nhạc Trường Sơn Duy Khánh lại còn mở lớp nhạc, trong năm qua Duy Khánh rất vững. Có điều chàng kém may mắn là bị xe mướn đụng lún cù phải nằm nhà thương. Ngoài ra chàng cũng hơi nhứt đầu vì cái xi cần đàn Băng Châu có dính lúu chàng trong đó. Tuy nhiên, mọi chuyện đều qua.

Thái Thanh vui vẻ

Bị cái xi cần đàn này lừa nhưng rồi giờ, chợt không có gì nên nữ danh ca đàn chị Thái Thanh vẫn vui vẻ phây phây. Nàng vẫn giữ ngôi vị «giọng ca vượt không và thời gian». Những băng nhạc nào có Thái Thanh ca cứ bán chạy ào ào, thế là ngon rồi.

Băng Châu đi hát cải lương

Đã bị chàng Lộc và vợ chàng gây rắc rối cả rồi Băng Châu còn nhứt đầu vì làm tin đồn ông tướng

ông tá nào đó. Hát tân nhạc cứ linh xịch Băng Châu bước sang địa hạt cải lương, mong sẽ được may mắn hơn. Nàng cộng tác với đoàn Dạ Lý Hương được số đông khán giả hiếu kỳ tới mua vé xem đông quá xá.

Phương Hoài Tâm làm...bà bầu

Nữ ca sĩ Phương Hoài Tâm thành hôn với một Đại úy, vợ chồng hạnh phúc với nhau đã lâu cho tới nay nàng mới lên chức bà bầu, khiến đức lang quân mừng quá. Hát xướng chẳng ngon lành gì, trong năm qua nàng ở nhà nhiều hơn hoạt động. Mong rằng nàng sẽ sanh con trai cho ông xã mừng.

Chế Linh bị trừ...hồi cuối năm?

Ca sĩ gốc Chăm Chế Linh bị vướng vào «xi cần đàn» với một cô nữ xinh, chàng vừa giải quyết xong, thì có tin đồn hồi cuối năm chàng bị «trừ» không được ca cho các Tivi chẳng biết thật không. Có điều Chế Linh đã mở một lớp nhạc ở Tân Định chắc cũng không đến nỗi nào?

Thảo Ly chuẩn bị làm vợ

Ca sĩ Thảo Ly trong năm qua hát xướng bị mắc vào ảnh hưởng chung của toàn giới, nên lẽ dĩ nhiên không khá lắm. Song nàng cũng đã sắm được xe hơi lái tà tà rồi. Có tin rằng nàng sắp làm vợ luật sư hay sĩ quan nào đó mai một ông già khỏi đi canh chừng nữa.

Phương Hồng Quế và người hùng là lượt

Hết chuyện tình với Thanh Phong tới tin đồn Phương Hồng Quế với ông tướng nọ, nhưng trong năm qua sự thật tình cảm Phương Hồng Quế chưa có gì khác, dường như nàng định lên xe hoa với một chàng trung úy Phi Công mà hai người «chịu» nhau lâu rồi. Nếu đúng như thế cũng mừng cho nàng.

Mai Lệ Huyền với ông đạo diễn?

Nữ ca sĩ kịch động Mai Lệ Huyền trong năm qua mắc tai tiếng lung tung đến nỗi nàng phải đi kiện cáo dư luận còn cho biết là nàng yêu đương ra rít với ông đạo diễn Tivi Trần Công V, song nàng chưa xác nhận. Dù hát xướng linh đình, Mai Lệ Huyền cũng sắm được nhà mới, như thế là nàng ngon lành hơn các đồng nghiệp rồi.

«Ba Con Mèo» ca hát đều đều

Vì ảnh hưởng thời cuộc làm ăn không khá nên các ban Tam ca tan rã nhiều, chỉ có ban tam ca «Ba con mèo» là cứ ca hát nhều nhào được hoài. Ba nàng còn ra tận tiền đồn gúp vui chiến sĩ nữa, ngon lành lắm chứ bộ.

Thu Thủy kẹt đất dựng nghề

Vũ Sexy trong năm qua thì thật yếu, mặc dù có làm hoạt động nhưng nữ thần sexy Thu Thủy cũng kẹt như thường. Nàng lại còn buồn vì phải chịu tang mẹ vào cuối năm. Mong rằng sang năm mới Thu Thủy sẽ khá hơn, và có đất trở nghề như cũ.

Tuyết Nhung đi ngoại quốc

Nữ Vũ công Tuyết Nhung cũng làm tình trạng khó khăn vì sexy không làm ăn được nên nàng quay qua đóng phim. Sau khi xuất hiện trong phim «Yêu» và «Sống tình» Tuyết Nhung lại xuất ngoại đi vũ ở nước ngoài do lời mời, như vậy là nhứt nàng rồi. Làm ăn ngon lành hoài nên Tuyết Nhung chưa lấy chồng cũng phải.

(Xem tiếp trang 24)

Năm Sửu, viết về
chàng chăn trâu nước Việt :

NGƯỜI LANG HỌ ĐÀO

★ Triệu Triệu

GÓT chân lưu lạc dừng lại trước cổng làng Tùng Châu vừa đúng vào ngày tiễn đưa ông Táo về trời. Chàng thanh niên với cái bề ngoài xơ xác, quần áo bạc màu, bám đầy bụi bặm phong trần, đang đứng ngơ ngác nhìn quanh, chưa biết tìm ra nơi trú ngụ qua đêm trên bước đường tha hương lữ thứ; chợt thấy từ xa tiến lại một người dáng dấp như một phú ông trong làng.

Vừa chợt thấy thanh niên lạ mặt, ông này liền dừng bước, cất tiếng hỏi :

— Tôi xem chú không phải người vùng này. Vậy chẳng hay chú từ đâu lạc lỏng tới đây ?

Nghĩ rằng xứ lạ quê người, vừa mới chân ướt chân ráo đặt bước đến nơi này, chẳng nên vội vàng tiết lộ tông tích làm chi. Và lại, xem ra kẻ hỏi mình chỉ là một phú ông, đã chắc gì biết người biết của mà nói ra thân thế của mình. Bởi vậy, thanh niên lễ phép đáp :

Thưa ông, tôi quê ở Thanh Hóa, vì nghèo nên mới bỏ quê tìm vào Nam mong kiếm công việc làm ăn. Nhưng xứ lạ quê người, chưa tìm được chốn dung thân. Trời chiều lạc bước tới đây nhằm đúng ngày tiễn đưa ông Táo. Tôi đang chưa biết phải làm sao.

Căn cứ vào cái bề ngoài phong sương, áo quần bạc phếch, rách cổ sờn vai, đúng thanh niên này là tha phương, cầu thực, mong kiếm được việc nuôi thân, ông già có dáng dấp của một phú ông bèn hỏi :

— Vậy, nếu có người muốn chú giúp việc chú có làm không ?

Bơ vơ dốt khách không biết nương tựa vào đâu, vì năm hết tết đến nơi rồi, trong bụng lại đang đói như cào, thanh niên bần hàn kia vội đáp :

— Thưa ông đã là kẻ kiếm công việc làm ăn nếu có nơi muốn thì may mắn cho tôi quá.

Ngắm nghía thanh niên một lần nữa, ông ta gật gù tỏ vẻ bằng lòng :

— Coi bộ chú em cũng lành lặn đấy.

Tôi là bá hộ làng Tùng Châu này, hiện đang thiếu người chăn bầy trâu, chú em nhằm có thể làm được thì theo ta về nhà.

— Dạ, ông có lòng thương mà dung nạp, tôi nguyện sẽ làm tròn công việc ông giao phó.

Thế là sau đó thanh niên đi sau ông bá hộ trên con đường đất đỏ đỏ về làng. Kể vừa nhận việc, mừng vì đã tìm được nơi tạm dung thân vào những ngày cuối năm, nhà bá hộ thì vui vì cận tết rồi, tưởng đâu không kiếm được người làm, tình cờ gặp được anh chàng lỡ bước đang cần nơi nương tựa. Có thể công muốn rõ hơn người trước.

xx

Nhìn gã thanh niên lạ mặt lùa đàn trâu của ông phú hộ ra đồng trông dễ chán, mọi người xàm xì :

— Anh chàng kia lạ hoắc, ông Bá kiếm được ở đâu vậy cả ?

— Cái kiểu ngồi trên lưng trâu thế kia, coi bộ không phải là tay chăn trâu chuyên nghiệp đâu.

Riêng phần chàng thanh niên lữ bước nọ, tay cầm roi tre, ngồi ngất ngưỡng trên lưng con trâu đầu đàn, lòng không khỏi ngậm ngùi cho công việc mới của mình :

— A, bao năm khổ công đèn sách, nổi tiếng lười lạc văn tài, dè giờ đây, chỉ là một gã chăn trâu cho Bá hộ !

Vì cho rằng chàng thanh niên kia chỉ là một gã chăn trâu, còn kém cả tá điều một bậc, nên mọi người tỏ ra khinh rẻ coi thường. Chàng không trách hờn chi họ, mà chỉ xót xa cho định mệnh oái oăm.

Nhưng có một người đã đặc biệt lưu ý đến anh chàng chăn trâu xa lạ ấy. Đó là cô Tâm, con gái út của ông Bá hộ. Cô Tâm mắc về thăm bên ngoại hai ngày, nên không biết nhà mình có người chăn trâu mới. Khi trở về, vừa nhìn thấy, liền quay hỏi một tá điền :

— Nhà ta mới muốn được người chăn trâu mới đó à ?

Anh tá điền vội kể lại :

— Thưa cô, ông nhà bắt gặp anh chàng kia đi lang thang ngoài cổng làng, hỏi thì nghe nói là người ở Thanh Hóa, vì nghèo khó, nên vào Nam kiếm công việc làm. Ông bảo có chịu về chăn trâu cho nhà mình không. Anh ta bằng lòng, nên ông mới đưa về.

Nhề kể đầu đuôi, nét ngạo nhiên thoáng trên gương mặt xinh đẹp của cô con gái út ông Bá. Nàng lăm lăm một mình :

— Quái lạ ! Coi dáng dấp và gương mặt anh chàng ấy không có vẻ gì là mục đồng cả, tại sao lại phải trời đặt vào tận cái đất này mà đi ở chăn trâu ?

Điều thắc mắc trên đây cứ theo ám ảnh cô Tâm hoài, trong khi anh chàng chăn trâu lạ đời kia vẫn hàng ngày chăm lo công việc, mặc cho ai muốn xóc đoán mình ra sao không cần biết.

xx

Quan khám lý Trần Đức Hòa giật mình, vội dừng cương ngựa đề lảng tai nghe giọng ai đó đang sang ngâm thơ :

Thế sự du du nại lão hà.

Vô cùng thiên địa nhập hàm ca.

Thời lai đồ diếu thành công dị,

Sự khứ anh hùng ẩm hận đa.

Trí chửa hữu hoài phù địa trục.

Tây bình vô lộ văn thiên hà.

Quốc thù vị phục đầu tiên bạch.

Kỷ độ long tuyên đới nguyệt ma.

Đời mây hơi nhủ lại, quan khám lý vô cùng kinh dị :

— Hẳn nơi đây đang có bật tài cao ẩn dật, anh hùng chưa gặp vận, nên mới ngâm bài Ngọa long cương này đề nổi lên cái chí nguyện của mình.

Lập tức ông rẽ giây cương, lặn lội dây gò nông trên cánh đồng cỏ đi tìm, dè rồi càng thêm hoảng hốt, vì kẻ ngâm những lời thơ thế sự, tự ví mình như Gia Cát Không Minh, dè đâu lại chỉ làm một gã chăn trâu !

— Anh là ai mà ngồi đây ngâm thơ ?

Câu hỏi của quan khám lý cắt đứt giọng ngâm. Chàng chăn trâu giật mình nhón lên, thấy người hỏi mình là một đương quan, bèn cúi đầu lễ phép :

— Thưa ngài, tôi chỉ là một kẻ chăn trâu cho ông Bá hộ làng này.

— Anh nói dối ! Gương mặt khôi ngô tuấn tú như một nho sinh, giọng ngâm sang sảng phải là kẻ miệt mài đèn sách, Anh hãy nói thật ta nghe. Chớ nên dấu diếm.

Một ý nghĩ thoáng nhanh qua óc, thanh niên thành thật đáp :

— Thưa ngài, tôi họ Đào, tên Duy Từ người làng Hoa Trại, huyện Ngọc Sơn, phủ Vĩnh Gia thuộc tỉnh Thanh Hóa.

— Tại sao phải lưu lạc vào đây ?

— Thừa vì trót sanh ra là con một đào hát nên luật lệ ngoài đó không cho con của nhà cao sang được dự thi dù văn tài lỗi lạc tới đâu. Phần chí tôi khăn gói vào Nam tìm đường lập thân. Bơ vơ đất lạ đói rách dọc đường, nên phải tạm chăn trâu cho người đời lấy miếng ăn.

Này ngay ra một ý định, quan Khám lý họ Trần liền nói :

— Thấy anh là người lỗi lạc văn chương, lại có chí lớn ta đem lòng mến yêu. Vậy có muốn lập thân, hãy theo ta về dinh. Chẳng lẽ anh chịu trọn đời là kẻ chăn trâu ?

Biết rằng mình đã gặp được quý nhơn, cơ hội tiến thân đã đến, nên Đào Duy Từ vội chấp tay cúi đầu :

— Ngài đã không chê tôi là kẻ hèn mọn, còn có lòng giúp đỡ bao dung Ông này xin trọn đời ghi tạc.

Thế rồi, ý muốn của một vị đương quan là muốn ông Bá hộ nhường gã chăn trâu cho mình, lẽ tất nhiên rất dễ thực hiện. Chỉ riêng cô Tâm giận vì chưa kịp khám phá ra cuộc đời bí mật của kẻ chăn trâu cho nhà mình nay người khác đến đưa đi mất. Mầm tình ái vừa chớm nở trong lòng cô gái thanh xuân đã vụt héo trước sự chia ly bất ngờ.

Chàng thư sinh họ Đào có dè đâu đã đề lại một buồn thương luyến tiếc cho cô gái chủ mình, nên mặt hờn hờ, khi bước theo bên mình ngựa của quan Khám lý, trong bụng như thấm :

— Chuyến này gặp biền cả, cá kình mặc sức vẫy vùng...

xx

Một năm trời trôi mau. Thấm thoát lại thêm một xuân nữa sắp về. Và cũng tròn 12 tháng ở dinh quan Khám lý, Đào Duy Từ đã tỏ ra tài văn chương lỗi lạc sức học cao xa của mình khiến chẳng những ông bà Khám lý đều mến thương mà tiểu thư Trần Kim Nương cũng trọng vì tài, yêu vì nét.

Ông bà Trần Đức Hòa đều có ý định tác thành cho đôi trẻ, nên hôm nay phu nhơn họ Trần lên lầu dò ý cô con gái yêu trong khi quan khám lý gọi tiểu thư ra hỏi.

Sau vài câu chuyện mở đầu, phu nhân đi thẳng vào đề :

— Mẹ lên đây là muốn nói với con một vấn đề quan trọng.

Kim Nương ngạc nhiên :

— Thưa mẹ chẳng hay đó là vấn đề gì ?

— Con gái lớn tất nhiên phải lấy chồng, Mẹ muốn bàn với con về chuyện lương duyên,

Kim Nương thoáng thất sắc. Là một tiểu thư khuê các, một quốc sắc thiên hương, lại văn chương thi phú lầu thông, với 18 tuổi xuân ngời ngọc, thiếu gì nơi nấp danh bản sắc, nhưng tâm lòng Kim Nương còn băng trinh trong trắng, chưa hề để lọt mắt xanh hình bóng một ai. Nhưng từ ngày có sự hiện diện của Đào Duy Từ, nàng tiểu thư của gác tía lầu son đã từ miễn phục đến thăm yêu và trọn gói tình mình cho chàng trai phong nhà họ Đào. Nay chợt nghe mẹ nói bàn về chuyện lương duyên, nàng giật mình lo sợ vì tưởng đâu đã có một cớ gì từ nào đó, con trai bạn đồng liêu với cha mình, muốn ngỏ lời cầu hôn.

Nhưng điều lo sợ của Kim Nương tan biến ngay, nhường chỗ cho hân hoan tràn ngập, khi Trần phu nhân tiếp lời :

— Phụ thân con nhân thấy thẳng Từ là kẻ học rộng tài cao, sau này hẳn thăng mây rộng mở, vinh hiển quan sang, lại tánh tình đôn hậu, nên có ý muốn chọn nó làm rể con trong nhà. Tuy nhiên, chuyện lương duyên là trọng, quan hệ một đời, nên cha mẹ muốn biết ý kiến của riêng con ra sao trước khi có một quyết định dứt khoát.

Đôi má đỏ bừng màu hồng e thẹn, Kim Nương không ngờ điều mơ ước của mình đã trở thành sự thực, mong ước đôi được chính cha mẹ tác thành. Nàng ngáp ngừng chẳng nói nên lời, nhưng nhìn sắc diện của con gái phụ nhân đã hiểu rõ được chín phần mười, nên tiếp lời, mở lời cho con :

— Nó được làm chồng con gái yêu của mẹ là diễm phúc cho nó lắm rồi. Có họa ngu nhân mới chối từ ân huê ấy. Có chăng chỉ còn chờ sự ưng thuận của con thôi. Con nghĩ thế nào, cứ nói thật cho mẹ rõ.

Kim Nương e ấp cúi đầu, nhưng trong lòng rộn rã niềm hoan vui thỏa. Nàng tần ngần giây lát, đợi cho mẹ mải phải hỏi thêm năm lần bảy lượt nữa mới chịu nhỏ nhẹ đáp lời :

— Nhưng... thưa mẹ, biết rằng « người ta » có thêm thương tưởng đến con không ? Riêng phận con là gái, quyền định đoạt do cha mẹ, Cha mẹ đặt đâu con xin ngồi đó, đâu dám cãi lời.

Phụ nhân nở nụ cười tươi khi nghe con mình thuận ý, Bà dứt khoát :

— Con đã khứng chịu cha mẹ rất vui. Điều quan trọng coi như giải quyết xong, Để mẹ xuống báo tin mừng cho phụ thân con rõ. Đấy rồi qua cái tết này, khoảng ngoài giêng, cha mẹ sẽ lo vấn đề hôn lễ cho hai con.

Trong khi hai mẹ con Kim Nương bàn chuyện trên lầu, thì bên dưới, chàng thư sinh họ Đào cũng được quan Khâm lý đem vấn đề hôn nhân ra hỏi. Lễ tất nhiên là Đào Duy Từ cúi đầu chấp tay bái nhận, vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở, lại nữa, cũng đã từ lâu họ Đào vẫn thầm yêu nàng tiểu thư tài sắc vẹn toàn, nhưng nghĩ phận mình ăn gỏi nằm nhờ, đâu dám mơ tưởng chuyện cùng trắng. Nào ngờ nay chính ông bà đứng ra tác thành duyên đôi lứa, còn diễm phúc nào bằng.

oOo

Đúng như đã quyết định, mùa xuân năm ấy một đám cưới linh đình diễn ra tại dinh quan Khâm lý để kết hợp hai họ Đào Trần, gái sắc trai tài đẹp duyên cầm sắc, loan phụng xum vầy.

Chỉ riêng cô Tâm, con gái út của ông Bá hộ, khi nghe được tin này, càng thêm tủi hờn cho duyên phận và giận rằng ngày trước mình đã từng đem sự nhận xét về gã chăn trâu họ Đào ra nói cho cha nghe, Nhưng ông Bá gạt phắt ngang lời con gái.

— Nó bất quá chỉ là một gã chăn trâu mà chớ. Nếu tài ba quán chúng, sao không lều tròng trường thi, mà lại đem thân trời nổi xứ người, chịu làm cái việc mặc đồng chăn trâu như vậy ?

Bây giờ, sự thật về gã ngư lang họ Đào đã rõ ràng, tin quan Khâm lý họ Trần gả con gái yêu cho Đào Duy Từ bay đến làng Tùng Châu, khiến cho cha con ông Bá ngẩn ngơ. Lại càng thêm tiếc ngối tiếc, giận mình có mắt không người, khi sau ngày đám cưới ít lâu, quan Khâm lý Trần Đức Hòa đưa con rể vào phủ Chúa dâng tiến. Và chúa Sài Nguyễn Phúc Nguyên đang ngồi lo kết nạp hiền tài để mưu đồ đại sự, lại thấy Đào Duy Từ khôi ngô tuấn tú, kinh sử lâu thông, nên liền thâu dụng Từ ở chức Nội Tán, tước phong đến Lộc khuê Hầu.

Gã ngư lang họ Đào trước, may đã như cá kinh vào biển cả, rồng mây gặp hội từ đây, mặc sức vẫy vùng...

TRIỆU TRIỆU

lời chúc đầu năm

— Năm mới, tốt chúc cô, sanh năm gặp được một người vừa ý.

Tôi đã gặp rồi. Cám ơn.

— Nếu thế, tôi xin chúc cô được gần gũi với người ấy luôn luôn.

— Cám ơn, tôi đã gần gũi với người ấy rồi !

— Ô nếu thế thì còn gì hơn nữa ! Vậy, Tôi chúc cô, sớm có một cháu đẻ bằng !

— Thôi cám ơn... Cháu bé đang có trong bụng và tôi đang đói vì nó đấy !

Chúc khéo

— Năm mới, chúc chị khoẻ mạnh luôn ! Trong chị gầy ốm quá, em có cảm tưởng là lòng chị thiếu ăn nên...

— Cám ơn ! Em cũng chúc chị bớt phì một tý. Trông chị béo quá, em có cảm tưởng như... chính chị đã gây nên nạn thiếu ăn ở làng em vậy !

chúc tết

— Năm mới, chúc bác cái gì cũng bằng năm bằng mười năm ngoài nhé !

— Thôi, bỏ mẹ rồi ! Năm ngoài tôi chết mất một đứa con, mất hết một chiếc xe hơi, thua bạc gần hai triệu và bị ở tù bốn tháng mà bác chúc khéo đó thì tôi chết còn sướng hơn.

cũng là cách nói

Chuyện xảy ra, trên chuyến xe đò cuối năm, Bác tài xế đang nhả hết ga, lao xe vùn vụt về tỉnh cho kịp giờ đón giao thừa. Tình hình, có một bà chờ bụng nên ôm lấy bụng nhả nhỏ và kêu rầm lên. Bà báo ngừng xe, nhưng tài xế vì sợ trời tối nên không ngừng khiến bà tưởng tài xế muốn xin tiền khéo mình nên cần nhân :

— Thì chú cứ ngừng xe cho tui đi rồi chú muốn ăn bao nhiêu tui cho chú ăn, à mà tiếc !

tâm Xuân

Trại tở : Cô nương ơi ! Trời mùa Xuân đẹp biết bao ! Cảnh vật đẽa tươi thắm lòng tôi cũng tươi như mùa Xuân. Tôi xin quỳ dưới chân quý nương, để trịnh trọng dâng lên nữ hoàng sắc đẹp, quả tim hèn mọn này !

Gái mới : Đầu ? Quất tim đâu ! Đưa xem bằng vàng hay bằng kim cương ? Nặng bao nhiêu ?

Tết có gì lạ ??...

Xin thưa : Hãy mua đọc cho được :

Giai Phẩm Tân Niên SAIGON MỚI

phối hợp với bộ biên tập **PHỤ NỮ DIỄN ĐÀN**

Một tập báo Văn Nghệ độc đáo chưa từng có với 64 trang tràn ngập bài vở chọn lọc đặc sắc do những nhà văn, nổi tiếng nhất cộng với Bộ Biên Tập SAIGON MỚI sẽ làm Quý bạn đọc hài lòng khi bỏ tiền ra mua Tân Niên SAIGON MỚI.

VỢ — Trời ! Hèn chi mà một ngày ông tắm 5, 6 lần !

TRIỀU PHÚ

Sản phẩm màu Scope của LIÊN ANH Công ty

Truyện phim

— NGUYỄN PHƯƠNG

Đạo diễn

— LÊ HOÀNG HOA

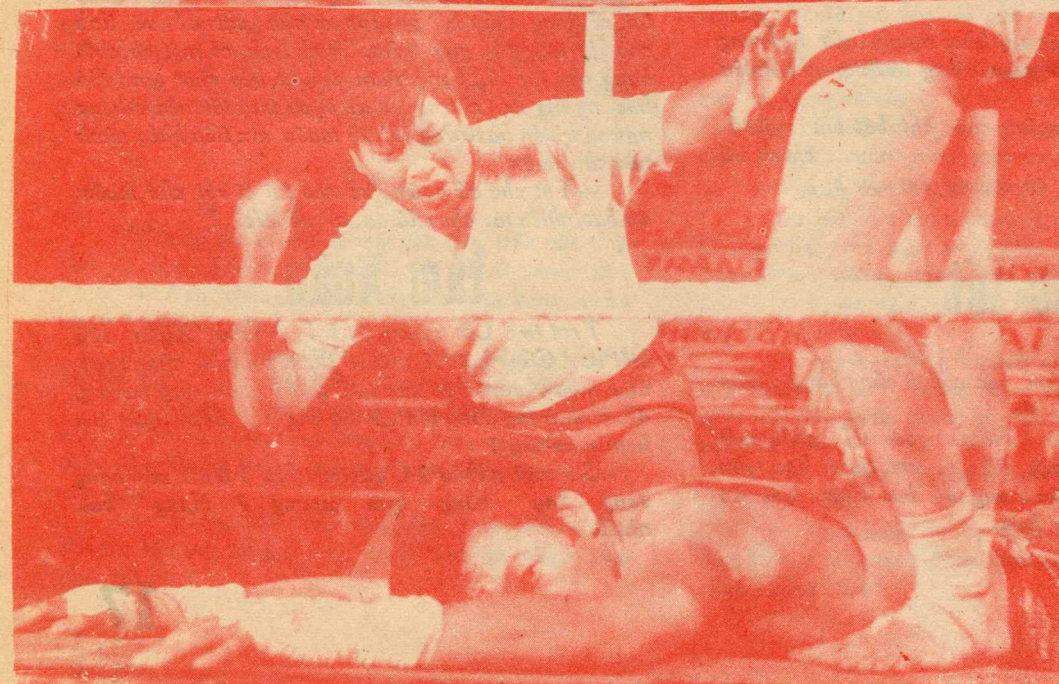
Lược thuật

— TRỌNG MINH — HOÀI TÂN

Diễn viên

Thanh Việt	vai	HOÀNG
Thanh Việt	—	MÍT
Thanh Nga	—	THỦY
Ngọc Tuyết	—	LÀI
Ngọc Đức	—	TƯ HỒ
Văn Chung	—	SÁU CAO
Thanh Hoài	—	BÁC SĨ
Khả Năng	—	TRỌNG TÀI
Túy Hoa	—	BÀ VÚ
Kiều Hạnh	—	MẸ MÍT

với: Phương Hồng Ngọc — Thanh Long — Trần Tý
— Lê Hiền — Huy Khanh — Bảo Lâm — Duy Phúc

Hoàng, một trùn buôn lậu Quốc Tế, từ Thái Lan trở về Việt Nam dưới danh nghĩa vô sĩ, dự giải vô địch quyền thuật, cùng người yêu là Thủy và ba tên đàn em tiến một địa điểm gặp Tư Hồ để trao hàng nhận tiền.

Nhưng Hoàng đã âm mưu cướp chiếc cặp da đựng nửa triệu Mỹ Kim mà không giao và ly ma túy cho Tư Hồ. Thế là một cuộc đuổi bắt sôi nổi diễn ra vô cùng nguy hiểm trên đường đèo. Hoàng cho xe lao xuống vực thẳm.

Xe của Hoàng nổ tung, nhưng Hoàng và Thủy đã thoát ra ngoài trước khi xe rớt xuống đèo, hai người chạy trốn vào một khu rừng rậm ở gần đó, những tưởng như vậy là tránh khỏi cuộc săn đuổi khít nút của bọn Tư Hồ.

Rồi một chuyện hết sức bất ngờ xảy ra. Hoàng đã vô tình gặp một công nhân đồn điền là Mít giống hệt mình. Hoàng bỗng nảy ra một kế hoạch thật kỳ diệu, liên rình theo Mít về tận nhà của Mít.

Bọn Tư Hồ đuổi theo Hoàng vào rừng, tình cờ cũng tìm tới nhà Mít. Trong lúc Mít đang cùng với lão đốc công là Sáu Cao nhận nhét, còn vợ sắp cưới của Mít thì đang cùng bà mẹ của Mít sửa soạn cơm nước ở dưới bếp.

Tư Hồ cho rằng Hoàng cải trang để gạt mình, liền áp vào bắt Mít tra khảo hết sức tàn nhẫn. Mít bị đau đòn nên nhận lầm là Hoàng và xin dẫn bọn Tư Hồ tới chỗ cất giấu chiếc cặp đựng nửa triệu mỹ kim.

Nửa đường, Mít đánh lừa cho bọn Tư Hồ rơi vào bẫy thú, rồi thoát chạy thục mạng vào rừng sâu. Nhưng thoát bọn Tư Hồ, Mít lại rơi vào tay Hoàng. Hoàng đánh Mít gãy xương rồi chụp thuốc mê mang về sào huyệt giao cho Thủy trông coi.

Mít tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một biệt thự sang trọng có kẻ hầu người hạ, có cả một cô gái xinh đẹp tên là Thủy, khẳng khẳng nhận là người yêu của Mít và nhất định gán cho Mít là Hoàng, chủ nhân tòa biệt thự.

Mít giải thích thế nào Thủy cũng không chịu nghe mà còn cho Mít là điên điên nói quên cả tên mình là Hoàng. Thủy lo chạy chữa thuốc thang cho Mít, và cuối cùng vì sợ phải uống mỗi ngày hàng trăm viên thuốc.

Vì sợ ông bác sĩ chạy điện làm cơ rúm thân thể, Mít lại phải nhận lầm là Hoàng, đóng vai một triệu phú bất dục di. Ông triệu phú bất dục di ngày được Thủy dạy dỗ từ cử chỉ, lời nói đến thói quen, tật xấu.

Làm sao cho giống hệt Hoàng. Mít phải học hút thuốc, uống rượu, học nhảy, học yêu, học lái xe, học bắn súng, học đấu võ. Mít phải lột xác que cộc để trở thành Hoàng một tên trùm buôn lậu và cũng là một tên vô sĩ nhà nghèo.

Sắp phải thượng đài đấu với võ sư Lý Đại Xà trong Chợ Lớn. Trên đường vô duyên ra rạp là sân chơi. Mít bị Lý Đại Xà đánh gần ngất xỉu. Nhưng vào phút chót, nhờ may mắn, Mít đã hạ được Lý Đại Xà do vận

BẮT ĐẮC DĨ

— Trước tiếng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt của hàng ngàn khách gia Bọn Tư Hồ sau khi thoát khỏi bẫy thú, trở lại nhà Mít, bắt Sáu Cao, Lài và mẹ Mít đưa về giam ở nghĩa địa xe hơi. Chúng chia nhau điều tra tông tích Mít.

Vì chúng nghĩ Mít chính là Hoàng, với hy vọng đoạt lại nửa triệu đô la. Nhờ theo dõi cuộc đấu võ giữa võ sĩ Mít và Lý Đại Xà, chúng biết được địa điểm của Mít đang sống với Thủy Tư Hồ bên bắt Sáu Cao và Lài đến địa điểm trên.

Thuyết phục Mít giao hoàn lại nửa triệu đô la cho bọn chúng, nếu không chúng sẽ giết mẹ Mít mà chúng đinh ninh là mẹ của Hoàng. Mít thì muốn cứu mẹ nhưng không biết cấp bạc để ở đâu. Mít muốn nhận Sáu Cao và Lài, nhưng sợ Thủy.

Nên đành đau đớn ra lệnh cho bọn bộ hạ xua đuổi Sáu Cao và Lài ra khỏi biệt thự Bọn Tư Hồ sau khi dùng tình cảm không đạt được kết quả đã quyết định phải bắt sống bằng được Mít để tra khảo, lấy lại cấp bạc cho kỳ được.

— Bọn Hoàng và Thủy, thấy đông, chuẩn bị trốn đi với cấp bạc, nhưng chẳng may, trong lúc Thủy liên lạc bằng điện đài với Hoàng Mít tình cờ nghe được kế hoạch của bọn chúng. Lúc này, Mít mới biết là có một người giống hệt như mình.

— Người đó tên là Hoàng, vì tên Hoàng sắp cùng người yêu là Thủy trốn đi với chiếc cặp da đựng nửa triệu đô la giật được của bọn Tư Hồ để Mít ở lại cho bọn Tư Hồ thanh toán hầu đánh lạc hướng bọn Tư Hồ và hóa giải được mối hận thù.

— Tương kế tựu kế, Mít bèn ăn mặc giống hệt Hoàng, rồi đợi đúng giờ hẹn đến biệt thự đón Thủy. Thủy nhận lầm Mít là Hoàng nên vô tư đưa cấp bạc cho Mít. Mít cầm chắc cấp bạc trong tay, định thoát ra ngoài thì vừa lúc Hoàng lái xe đến.

— Mít quá hoảng sợ, vội chạy ngược lên lầu, trốn vào phòng khóa kín cửa lại. Hoàng đến chậm một phút, được biết cấp bạc đã lọt vào tay Mít, liền cùng Thủy chạy lên lầu, phá cửa buồng cùng đàn em vây vào bắt Mít. Nhưng chính bọn đàn em của Hoàng cũng không biết ai là Mít, ai là Hoàng. Giữa lúc đó, bọn Tư Hồ cũng vừa ập tới, Bọn Hoàng phải hốt sức lại để đối phó với bọn Tư Hồ, trong lúc đó, Mít lên ra ngoài đeo cấp bạc vào người.

— Mít nhảy đại từ trên lầu cao xuống chiếc xe hơi đậu ở sân trước, chạy. Bọn Tư Hồ và bọn Hoàng cùng lên xe đuổi theo Mít. Cuộc đuổi bắt từ thành phố qua đồng ruộng, từ rừng sâu qua biển cả, đã diễn ra thật vô cùng sôi nổi.

— Mít cho xe chạy như bay, tông cả vào chuồng gà, bắn tít lên cây cao, lao cả người vào chiếc trục thăng vừa cất cánh. Cảnh sát được cấp báo báo vây bắt được cả Mít, cả bọn Tư Hồ và luôn cả bọn Hoàng đưa về cơ quan điều tra.

Mít cố công đoạt lại cấp bạc trao cho nhà chức trách, nhưng Cảnh sát không thể phân biệt được ai ai là Hoàng, ai là Mít, ai là kẻ gian, ai là người ngay. Bà mẹ Mít, Sáu Cao và Lài được dẫn tới để tra sự thật.

— Bà mẹ Mít cho biết Mít có một nốt đen ở dưới nách, nhưng khi cởi áo ra, mọi người đều ngạc nhiên, vì cả Hoàng lẫn Mít đều có nốt đen như vậy, chỉ to nhỏ khác nhau có một chút mà thôi. Lúc đó mẹ của Mít mới bàng hoàng.

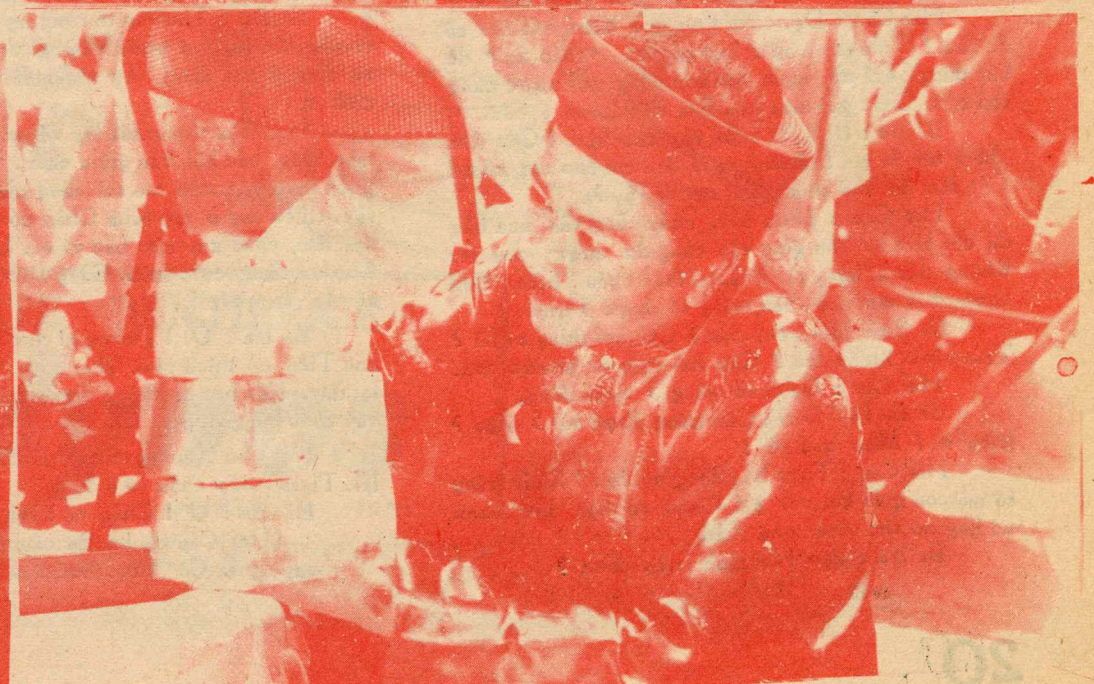
La lớn lên cả Mít và Hoàng đều là con ruột của bà. Bà kể cho mọi người nghe câu chuyện của gia đình bà. Bà sanh đôi, hai đứa con trai, đứa anh tức là Hoàng và đứa em là Mít. Vì gia đạo, bất hòa, chồng bà mang Hoàng sang Thái Lan sinh sống.

Và từ ngày đó đã hơn hai mươi năm qua, bà không hề nhận được tin tức gì của chồng con. Hoàng nhận mẹ nhận em, rồi nạp mình cho Cảnh Sát. Thủy cũng bị bắt về tội đồng lõa. Hoàng và Thủy được dẫn ra xe đưa về cơ quan an ninh.

— Mít trở về đồn điền, sống trở lại cuộc đời bình thường, cưới Lài làm vợ. Đám cưới của Lài và Mít đang diễn ra trong bầu không khí thân mật và vui vẻ thì xe cảnh sát xuất hiện. Mít hoảng sợ tưởng tai họa một lần nữa xảy đến.

— Nhưng không, một tin vui bất ngờ đã làm tăng thêm hạnh phúc cho đôi vợ chồng mới cưới. Nhà chức trách quyết định thưởng cho Mít mười phần trăm số tiền đã tịch thu được của bọn buôn lậu do chính anh của chàng là Hoàng cầm đầu.

Mít mừng đến ngất xỉu vì không ngờ lại được trở thành một nhà triệu phú. Lần này thì Mít không còn là một nhà triệu phú bắt đắc dĩ nữa mà là một nhà triệu phú thực sự, triệu phú bất ngờ.

NHÂN VẬT

Hai Cẩu : Mua bán đồ cũ, 40 tuổi.
Bà Ba : Bán đồ Mỹ, 60 tuổi.
Cô Liên : Con gái Bà Ba, 18 tuổi.
Ông Kinh : Chủ tiệm vàng, 45t.
Ông Trưởng Bót Cảnh sát.
Cảnh sát viên.

oO

CẢNH MỘT

(Ngoài đường, Hai Cẩu chấp tay sau lưng đi tới đi lui suy nghĩ)

Hai Cẩu (Nói một mình): Nghĩ tức thật! Mình đã hơn 40 tuổi rồi, trên mặt trận ái tình từng chiến thắng bao nhiêu trận liệt oanh, mà lần này mình chinh phục con quỷ Liên không nổi! Con nhỏ sanh nhằm giờ gì mà nó khôn can hồng nổi! Mình muốn xuống...xà là nó chặn họng mình rồi! Muốn bỏ quách đi nhưng kẻ cũng uổng! Con nhỏ nó hấp dẫn làm sao đâu! Bữa nay mình đón nó ở đâu, nếu không «vô bùa» nó được thì «rửa» bầy cặp con mắt sơ sơ rồi ăn cơm mới được!

(Cô Liên đi chợ, chợt thấy Hai Cẩu, e thẹn cố tránh. Hai Cẩu đưa tay cản)

Hai Cẩu : Em Liên!

Cô Liên : Chú Hai kêu cháu có chuyện chi?

Hai Cẩu : Cũng kêu chú, xưng cháu nữa! Thật là kỳ!

Cô Liên : Dạ, đáng chú thì phải kêu chú chứ sao?

Hai Cẩu : Cui! Cui! Sao không gọi đại qua bằng anh có phải là thân mật không! Em thiệt..!

Cô Liên : Dạ, thân mật thì gọi chú cũng thân mật vậy chứ!

Hai Cẩu : Ờ! Ờ! Cái đó thân mà không có mặt chút xíu nào hết em à! Em mà kêu qua bằng chú cầm bằng em rửa qua cho chết sớm!

Cô Liên : Cháu không dám hôn hào như vậy đâu chú!

Hai Cẩu : Vậy mà qua ưng bụng lắm đó!

Cô Liên : Cháu mà gọi chú bằng anh, người ta cười chết chú ơi!

Hai Cẩu : Ai cười thử coi thằng này dám ăn thua đủ không cho biết!

Cô Liên : Thôi, thua chú để cho cháu đi chợ.

Hai Cẩu : Cũng chú cùng cháu nữa! Khoan mà em hai! Em có biết được qua ngày đêm yêu thầm nhớ trộm em không? Em! Em hãy thương dùm anh, em ban cho anh! nụ cười để đời anh tươi đẹp! Chút đi em!

Cô Liên : (gạt ngang) Kỳ quá mà chú Hai! Chú đáng tuổi cha cháu mà!

Hai Cẩu : Ái tình không phân biệt giai cấp tuổi tác, Tuổi như qua mới giàu kinh nghiệm; biết chiều chuộng. Anh sẽ làm cho em sung sướng như! Nàng tiên. Đời em sẽ không thiếu hụt gì cả. Nghề mua bán đồ cũ của anh đủ cung cấp đủ phê cho em. Em cứ tin qua đi! Qua mà em! (cười giọng dè)

Cô Liên : Thôi, tôi yêu cầu chú đừng có nhiều lời mất công vô ích! Cháu không sợ hàng xóm cười sao? (bỏ đi một nước).

Hai Cẩu : Em Liên! Em Liên! Qua chắc chết vì em! (Nói lầm thảm) À! Mày giỏi ché tao, mày sẽ biết tay tao!

CẢNH HAI

(Cảnh nhà bà Ba bán đồ Mỹ. Bà Ba ngồi một mình lấy bình tích rót trà uống nhưng trà đã hết).

Bà Ba : Liên à! (Có tiếng dạ bên trong) Nhúm lửa bắt nấu cho má một miếng nước sôi, coi! Trà lá gì hết ráo trời hồng còn! giọt mà uống nữa!

Hai Cẩu : (bước vào tay cầm gói đồ) Dạ, bác Ba mạnh?

Bà Ba : Ờ! Cậu Cẩu đó hả! Dữ hồng! Lâu quá không thấy cậu lại chơi! Bữa nay tính đi đâu đó mà ăn mặc bảnh tềng dữ vậy? Còn gọi gì đây?

Hai Cẩu : Dạ, cháu tính qua thăm bác chứ có đi đâu! Cháu kính biểu bác gói trà «chảo xui» để bác dùng. Trà này ngon lắm bác, uống mấy nước cũng còn hậu. Cháu gói mua tận bên Đài Loan à bác.

Bà Ba : Bày đặt chi vậy cậu Hai! Cậu đến thăm tôi là quý hóa rồi, trà lá làm chi cho tốn kém! Cậu làm ăn khá không mà xài to vậy?

Hai Cẩu : Thưa bác, cháu cũng vẫn mua bán đồ cũ, nhờ bà cậu giúp vận cũng dư được chút ít. Không đâu gì bác, coi kìa Trời thấy cháu hiền lành chơn chất nên cho cháu trúng số được 5 triệu.

Bà Ba : (hỏi non) Sao? Cậu hai trúng số hả?

Hai Cẩu : Dạ cháu trúng 5 triệu đồng.

Bà Ba (nói lớn) : Cậu trúng được tôi 5 triệu? Mèn ơi! May quá hé!

Hai Cẩu : Thưa bác đừng nói lớn! Cháu trúng số mà còn giàu hơn bác à! Cháu sợ bọn lưu manh nó hay nó tìm cách phá cháu.

Bà Ba : Cậu Hai lành tiền chưa?

Hài kịch một màn ba cảnh

TẤM GIẤY SỐ 35

★ của NĂM PHÓN
(giữ bản quyền)

Hai Cẩu : Dạ chưa bác! Bác thử nghĩ coi cháu không vợ không con. Bây giờ lành ra để làm gì? Không lẽ bỏ vào tù đề đó rồi mỗi ngày cháu đi bán, ở nhà tội lưu manh nó lên vào cạy tủ bọc hết mới làm sao? (giọng than thở) Bác thấy có khổ cho cháu không? Có tiền chưa chắc là an vui và hạnh phúc phải hông bác?

Bà Ba : Cậu hai, tôi hỏi thiệt nghe. bây giờ cậu muốn cưới vợ tôi làm mai dùm cho. Thấy cậu sống hiu quạnh! mình không ai săn sóc coi ngó nhà cửa, giữ tiền giữ bạc cho cậu nên tôi muốn làm mai cho cậu! con vợ, chứ tôi không ăn đầu heo nòng thịt gì đâu! Sao chịu hông? (cười)

Hai Cẩu : (mắc cỡ) Dạ.. a..

Bà Ba : Mắc cỡ cái gì! Lớn tuổi tuổi đó mà cháu chưa có vợ là muộn màng lắm rồi đó.

Hai Cẩu : Dạ, cháu cũng nghĩ như bác vậy; nhưng cháu không biết ai tin cậy. Nếu bác biết chỗ nào đang hoang nhờ bác giới thiệu dùm. Bác xem cháu như con cháu trong nhà, bác đừng gọi cháu là cậu hai, cháu tổn đức chớ!

Bà Ba : Ừ! Cậu hai nói vậy thôi tôi gọi cậu bằng cháu nghe! Sao, bây giờ cháu muốn cưới vợ bác làm mai cho. Bác nói thiệt với cháu từ lâu nay bác thấy cháu cặm cụi làm ăn, bác thương lắm. Bác cũng có nghĩ tới việc gã con Liên cho cháu nhưng bác ngại không biết cháu có chê mẹ con bác nghèo không, nên bác kh ng dám nói ra. Nay nếu cháu muốn tìm người vợ biết lo cho chồng con gia đình thì bác bằng lòng gã con Liên cho cháu đó.

Hai Cẩu : (vui mừng quá nhưng cố nén) Dạ thưa bác có lòng thương cháu, cháu rất đội ơn bác. Cháu xin hứa với bác là cháu sẽ cố gắng làm ăn để đời cô Liên được hạnh phúc hoàn toàn.

Bà Ba : Thôi như vậy để bác tính cho..

Hai Cẩu : Thưa bác, nếu tính gặp được càng tốt!

Bà Ba : Mà cháu có dò kỹ tấm giấy số đó chưa?

Hai Cẩu : Dạ kỹ lắm bác. (Móc túi lấy tờ báo có đăng kết quả cuộc xổ số KT và tấm vé số ra) Đây nè bác, bác xem, cháu dò kỹ lắm!

Bà Ba : (chộp tờ báo và tấm vé số dò kỹ) À! Đúng rồi! Không xê xích! Nét nào hết! Cháu có phước lắm đó! Dè gì trúng! hơi 5, 6 số phải không? Mà chừng nào cháu đi lãnh?

Hai Cẩu : Chừng nào cũng được bác! Nghe nói thời hạn lãnh tới 3 tháng lận!

Bà Ba : Bác nghe nói mình trúng số lớn đem đi lãnh phải đợi người ta coi lại tới năm lần 7 lượt gì đó mới cho lãnh. (suy nghĩ) Bác nói thiệt với cháu nghe! Bác tính gã con Liên cho cháu đáng bác còn phải về quê lo công việc làm ăn khác. Bác tính bây giờ đợi lãnh tiền lâu lắm, mình tìm ai mua mình bán gấp cho rồi. Hao hót chút ít không đáng ngại, miễn con Liên và cháu nên vợ nên chồng cho rồi. Cháu nghĩ sao?

Hai Cẩu : Dạ, trăm sự nhờ bác lo giùm. Nhưng bác định bán tấm giấy số lại bao nhiêu?

Bà Ba : Thường thường người mua lại, người ta phải lời hai, ba phần trăm gì đó, theo sự mặc cả và đồng ý hai đảng. Tự nhiên là mình phải chịu lỗ chút ít.

Hai Cẩu : (móc túi lấy vé số) Dạ, bác cứ tự tiện. Đây, bác hỏi bán giùm cháu. Và cháu xin vô phép thưa bác, đầu sao thì cũng như con rề của bác vậy, chiều nay ở rạp Kim Châu có chiếu phim Nhật hay lắm, cháu xin mời bác và em Liên đi thẳng vô Chợ lớn dùng cơm luôn, Cũng như để ăn mừng trúng số vậy đó, bác!

Bà Ba : Ờ! Tưởng gì chớ xem hát bóng thì con Tiên nó thích lắm. Được rồi! Chiều nay cháu lại đây. Nếu bác đi không được thì con Liên nó đi với cháu cũng được.

Hai Cẩu : (mừng ra mặt) Dạ! Dạ! Chiều cháu lại, Thưa bác cháu về ạ!

Bà Ba : Ờ! Cháu về! Nhớ chiều lại nghe! (Hai Cẩu về, bà Ba cầm tấm vé số có vẽ suy nghĩ. Cô Liên bước ra, cau có, dầy này.

Liên : Trời ơi, má giết con rồi! (tức tưởi) khóc).

Bà Ba : Cái gì dữ vậy Liên? Con này nét na quá quắc không?

Liên : Vậy chớ má hứa gì con cho chú rể dịch đó, rồi còn hẹn chiều nay chú lại rước con đi xi nê nữa!

Bà Ba : Thì tao hứa vậy tao mới tính công việc tấm vé số kiến thiết đó được chớ! Nó có đi coi xi nê ma với mày! buổi có hại gì đâu! Ai về nhà này chớ bộ nó bắt quyết con được hay sao? Nè, sáng mai con cầm vé số này lại ông Năm, chủ tiệm vàng mình quen đó, con nói má trúng độc đắc 5 triệu đồng nhưng vì không rảnh mà đi làm thủ tục lãnh tiền. Má muốn sang vé số này lại cho ông, má chịu lỗ 200 ngàn. Nếu ông ché ít thì con tự tiện thêm cho ông 50 ngàn nữa cũng được. Tánh ông tham lam, gặp lời nhều thì chịu liền, mà con dặn ông giữ kín đừng cho ai biết là má trúng số nghe chưa? Má ở nhà dọn đồ đạc, khi con cầm tiền về thì mẹ con mình (ngăn ngữ và thấp giọng) quất ngựa chuối, dưng!..

Liên : (cầm vé số coi) Trời! Cái số đuôi là số 35! Cái số.. tiền định! Hèn nào thắng chớ «bấm lăm» quá xá! Con cũng muốn làm sao đừng còn thấy bán mặt 35 đó nữa! Nó chộc ghẹo con hoài trảy trúa và dài nhách vô duyên thấy mờ.

Bà Ba : Thôi, con rán làm mặt vui về đi xem hát với nó chiều nay đi. Chuyện khác đề má lo.

CẢNH BA

(Cảnh tiệm bán nữ trang. Ông Năm Kinh đang ngồi tính sổ sách)

Ông Năm : Hừ hự! Vàng bạc thì chất đã, từ mà tiền thì kiếm hông ra, làm sao trả lương cho thợ đây? Vàng lên giá theo mọi vật dụng người ta đâu có tiền mà mua vàng! Ế! ối là ế! (thấy cô Liên bước vô) Chào cô! Mời cô ngồi. Cô muốn đặt hay mua món chi? Ở đây thợ tôi toàn là thiện nghệ, vàng ròng tốt nhất, bảo đảm 24 ca ra đúng! Vàng y, vàng lá hảo hạng!

Cô Liên : Trời ơi! Ông Năm quên con rồi sao? Má con là bà Ba bán đồ Mỹ đó, còn con là con Liên nè. Hồi trước má con bán trâu cau gần bên sạp bán vải của ông Năm đó, ông nhớ không?

Ông Năm : Vậy à! Bây giờ cháu lớn đại nhím không ra. (Trật cái kiếng lảng xuống mũi nhưng mắt háp háp nhìn chòng chọc vào Liên) Ừ. Trờ mà coi được đến! Chị ba mạnh hả? Em.. ủa, cháu đi đâu đây? Bộ đi sắm nữ trang dặng về nhà chồng hả? Chừng nào dám cưới nhờ cho tôi.. bác hay với nhe. Hiông cho hay.. bác phiên lăm đó!

Liên : (thẹn) Chưa có đâu bác Năm ơi! Má con bận việc nên bảo con lại đây tính chuyện này với bác.

Ông Năm : Gì đó? Áp phe hả?

Liên : (thấp giọng) Má con trúng số 5 triệu, mà con không biết cách thức làm thủ tục ra sao dặng lãnh và cũng sợ người ta hay biết tùm lum tà la ra rồi bác dặng ăm lén chén chén cũng không khỏi bọn lưu manh nó rình nó cướp giật, hay kiếm chuyện làm tiền này nọ, nên biểu con tới hỏi bác mua tấm vé số đó không, má con sẽ đền ơn bác! số hoa hồng và bác giữ kín dùm.

Ông Năm : Chà! Chị ba có phước quá há! Má cháu có dặn để lại bao nhiêu không? Đầu cháu đưa tấm vé số cho bác dò coi.

Liên : Dạ má cháu dặn để báo 5 triệu mà đền ơn cho bác 200 ngàn (đưa vé số) Đây bác cứ dò thử.

Ông Năm (lật báo rà dò) Thôi, cháu ngồi đó chơi, để bác lên lầu hỏi lại ý kiến bác gái rồi lấy tiền đem xuống cho cháu luôn. (bước lên lầu vụt trở xuống liền sần sượng) Liên! Bộ mày nói tao con nít há? Hết chỗ gạt sao mày gạt tao? Tao muốn quay điện thoại gọi lính lại bắt mày bỏ tù quá! Nhưng thôi tao làm phước để đức cho con cháu. Vậy, mày cứ ngay kho; nhà tao! Ờ! Ờ! Đi lại ưc. Láng cháng đó tao đòi ý kiến thì khổ da con! (liệng trả vé số cho Liên) Dám đem đồ bá láp lại noi trúng số với mình! Hừ, cái đó ương gát, ngược ngạo!

Liên : (ngạc nhiên ngờ ngạc) Trời ! Bác Năm Cháu có làm gì đâu mà bác mắng dữ vậy ? Vế số cháu trúng thật mà ! (nhìn kỹ vế số) Trời ơi ! Không được đâu bác Năm. Bác trả tấm vế số kia lại cho cháu. Bác đâu đổi vế số của tôi à ? Tôi có làm đâu bác không được gian hùng như vậy với tôi ! Tôi thừa nhà chức trách cho bác coi ! (nói lớn) Bác có chịu trả vế số kia cho tôi không ? Trả lại đây ông 5 !

Ông Năm : Mày muốn vu oan giá họa cho tao hả ? Tao kiện thề điện tui bây bán nhà mà đền nghe chưa ! Đi mau ! Đi ra khỏi tiệm tao ngay ! (xô cô Liên ra ngoài).

CẢNH CHÓT

Tại bất Cảnh sát. Cảnh sát trưởng ngồi ở bàn viết, kế bên có máy điện thoại.

Bà Ba và cô Liên : Dạ chào ông cô !

Ông Cảnh sát trưởng : Bà và cô đây đến có chuyện gì ?

Bà Ba : Dạ, mẹ con tôi lại rứa với ông, nhờ ông bắt ông Năm Kinh, chủ tiệm vàng «Ngôi Sao» ở đường Hắc Long vì ông đã tráo tấm vế số trúng 5 triệu đồng của tôi.

Ông Cô : Tôi rất biết ông Năm ấy. Nhưng đầu đuôi công việc làm sao ?

Cô Liên : Thưa ông, má tôi mua 1 vế số trúng 5 triệu đồng. Má tôi vì bận buôn bán và không biết thủ tục thế nào để lãnh tiền nên bảo tôi đem tấm vế số lại bán cho ông chủ tiệm vàng. Ông Năm chịu mua với điều kiện là chúng tôi để huê hồng cho ông 400 ngàn đồng. Tôi đưa giấy số cho ông dò hàng hoàng, ông bảo để lên lầu lấy tiền xuống trao cho tôi. Không ngờ ông trở xuống hô hoăng lên rằng giấy số không trúng, ông tráo tấm khác cho tôi, còn tấm trúng của tôi ông lấy dấu đi. Đã vậy ông còn hăm dọa mắng nhiếc tôi, đuổi xô tôi. Ước quá, tôi phải đến đây thưa ông sang đoạt tấm giấy số của tôi rồi tráo đổi tấm khác. Xin ông cảnh sát trưởng phân xử dùm mẹ con tôi.

Ông Cô : Có có làm dấu gì ở tấm giấy số của cô chăng ?

Liên : Dạ tôi có lấy kim đâm thủng mấy lỗ giữa chữ A, cầm đưa lên là thấy liền.

Ông Cô : Được ! Vậy bà và cô đợi 1 chút, tôi cho mời ông Năm lại đối nại (gọi 1 Cảnh sát viên) Thầy đi mời ông Năm Kinh, chủ tiệm vàng ngôi sao lại đây ngay bây giờ cho tôi (có tiếng chuông điện thoại reo, ông cô lấy ống nghe) Dạ. Phải, tôi Cảnh sát trưởng đây.. Đầu kê đó ? Nha xô số kiến thiết à ? Dạ vậy thì vụ này lại rắc rối nữa ! Hiện giờ có người lại thưa ông Năm đã giật vế số trúng 5 triệu

của người ta đây ! Dạ.. dạ.. tôi sẽ báo cáo sau ! (nhìn 2 mẹ con bà ba cười 1 cách gay gắt. Mẹ con cô Liên nhìn nhau han hoi, trong lúc cảnh sát viên đưa ông Năm vào) Thầy để đó cho tôi (đay qua ông Năm và để điện thoại xuống) Ông phải là ông Năm Kinh chủ tiệm vàng Ngôi sao ?

Ông Năm : Dạ phải !

Ông Cô : (chỉ mẹ con cô Liên) Bà và cô này đến thưa ông đoạt tấm vế số trúng 5 triệu đồng, có đúng vậy không ?

Ông Năm : Thưa mẹ con bà này cáo gian cho tôi. Tôi làm ăn lous như vậy mà đi giật của họ sao ?

Ông Cô : (cười nửa miệng) Ông có đem trình tấm giấy số trúng 5 triệu đồng Nha Kiến thiết không ?

Ông Năm : Dạ có ạ ! Cách đây đầu hơn một giờ.

Ông Cô : (gay gắt) Đẳng đó sau khi xem kỹ tấm vế số của ông, thấy có cạo sửa con số 3 thành số 5. Đồng thời với sự thưa gọi của 2 mẹ con bà này tôi cũng được lệnh bắt ông. Ông có chối cãi nữa thời ?

(Mẹ con cô Liên xanh mặt nhìn nhau. Ông Năm run lẩy bẩy)

Ông Năm : Dạ tôi xin thú thật tấm giấy số đó tôi đoạt của cô Liên đây !

Cô Liên : Thưa ông, tấm giấy số đó cũng không phải của tôi.

Ông Cô : Vậy chỗ của ai mà cô có ?

Cô Liên : Dạ của chú Hai Cầu cùng xóm với tôi.

Ông Cô : gọi (cảnh sát viên) Thầy đi bắt dùm chú Hai Cầu lại đây, hẳn có cửa tiệm mua bán đồ cũ đó (đay lại cô Liên). Tại sao tấm vế số của Hai Cầu lại lọt vào tay cô ?

Liên : (khóc sụt sùi) Khi tấm giấy số ấy lọt vào tay tôi thì tự tôi làm dấu. Còn tại sao nó lọt vào tay tôi thì xin ông hỏi chú Hai Cầu.

(Cảnh sát viên dẫn hai Cầu vào)

Ông Cô : À, chú Hai Cầu ! Cô Liên này khai tấm vế số trúng 5 triệu đồng là của chú. Phải vậy chăng ?

Hai Cầu : (đã nghe người lính cảnh sát nói sơ qua rồi) Dạ tôi có biết cô này là ai đâu mà cô khai ầu cho tôi như vậy ?

Ông Cô : Chú nói không biết cô, mà cô lại biết chú ! Tôi hiểu rõ tự sự rồi, chú chối, tôi bắt buộc phải nhờ sở giáo nghiệm lấy dấu tay trên tấm vế số thì tội của chú sẽ bị gia tăng. Cứ chuyện thật khai ngay đi ! Nó đồ bề tùm lùm rồi, giấu sao được mà giấu

Hai Cầu : (quín quáng) Dạ dạ ! Tại con nhỏ này (chỉ Liên) nó không ưng tôi, nó chê tôi lớn tuổi bằng cha bằng chú nó, nên tôi giả đồ trúng số bằng cách tôi sửa con số chót bấm ba thành bấm lăm, nghĩa là cho đúng với số đã xổ trúng đặc đặc vừa rồi đó, đề... đề... đề lấy le với nó, may ra nó ham tiền, chịu ưng tôi... Dạ... vì muốn cưới vợ trẻ tuổi, chớ thật tình tôi không muốn làm tiền ai. Lỡ đại một phen, xin ông tha tội cho tôi !

Ông Năm (chỉ mẹ con cô Liên và hai Cầu) Chỉ vì cái tánh bấm lăm của anh đó mà mấy người giết rồi không dao không gươm.

Cô Liên : Tại ông tham, ông tráo vế khác cho tôi...

Bà Ba (chỉ hai Cầu) Mày muốn con tao bằng cách làm tày trời vậy đó hả ?

Ông Cô : Im hết ! Tất cả đều gian tham hết ! Người này lật lọng người kia, người kia gạt gẫm người nọ ! Đáng đời lăm ! (gọi cảnh sát viên) Thầy đem hết đám này qua phòng bên lấy khâu cung dặng giải tòa.

Cô Liên : (nủu mẹ) Chết con rồi, má ơi !

Ông Năm : Chuyển này tao phải đóng cửa tiệm quá !

Hai Cầu : (nói một mình) Cũng tại con số bấm lăm ác ôn ! Nhưng đầu sao mình cũng hơi mất mát cái bụng là được đi coi xi nê với con Liên một xuất. Nhưng xuất xi nê thật là đắt giá quá mạng !

Cô Liên (xía xói vào mặt Hai Cầu) Cũng tại chú hết ! Tại chú bấm lăm quá mà ! Báo hại cả đám chịu tù tội như vậy cho bằng lòng chú ! Má nữa ! Ai biếu má ham tấm vế số bấm lăm, tính già con cho cha già mắc dịch này mới có chuyện ! Ai làm ở đâu mà tôi rờ can phải bị lụy lầy như vậy, nghĩ có ức không ! Hu hu !

HẠ MÀN

VUI CƯỜI

À thì ra vậy !

Bình nhĩ : Thưa xếp, xin xếp cho em nghĩ một hôm vì vợ em vừa gặp một trường hợp sanh khó.

Trung sĩ : Láo ! Một tuần trước anh xin phép nghĩ một hôm vì vợ anh sanh khó đây, nay lại xin phép nghĩ nữa... Sanh gì mà sanh hoài vậy ?

Bình nhĩ : Thưa xếp lăm rồi, vợ em đầu có sanh ! Vợ em làm cô mụ, đổ tể cho người ta mà, sanh khó đây là khách hàng sanh khó chớ bộ !

Cung Chúc Tân Xuân

KEM DANH RANG

Hynos

Phosphaté

CHẤT PHOSPHATE TINH VI, MỊN NHUỖN CỦA HYNOS TẨY SẠCH NHỰA THUỐC VÀ TRAU DỒI NGÀ RĂNG TRẮNG TRONG QUÝ VỊ HÃY THỬ DÙNG TRONG VÀI NGÀY RỒI SẼ TÍN NHIỆM MÃI.

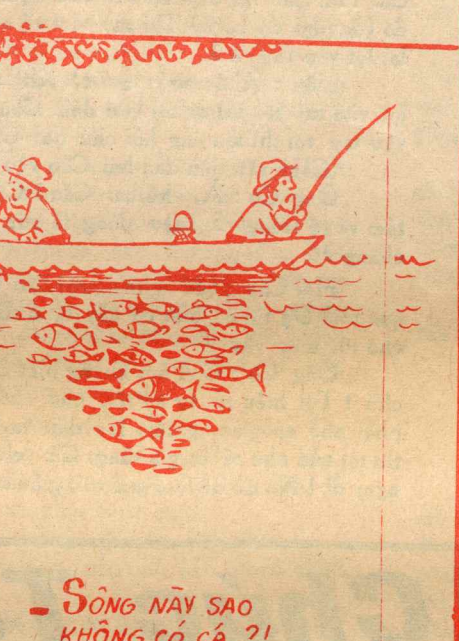
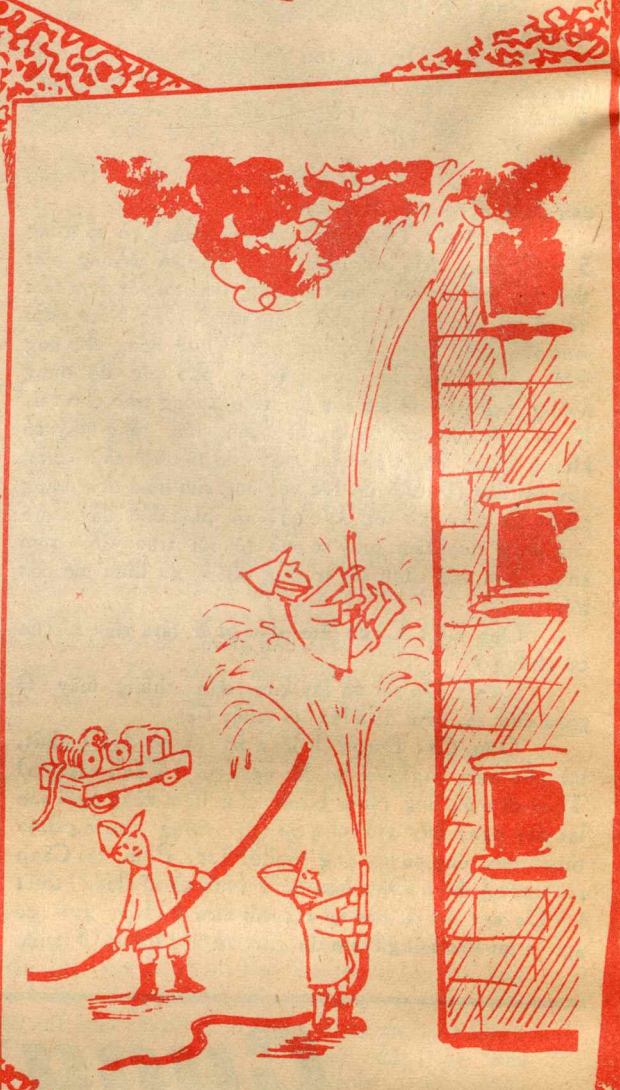
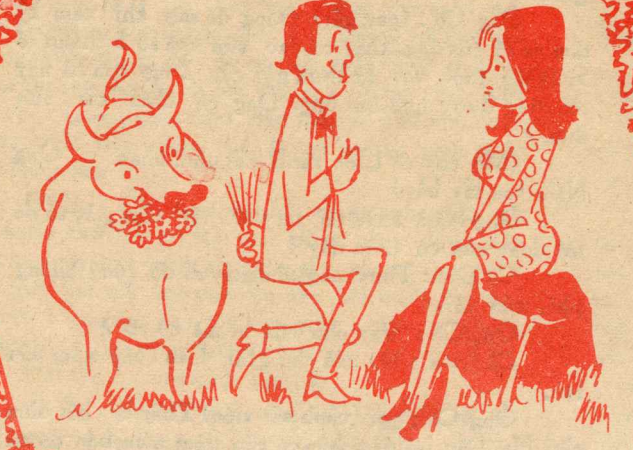
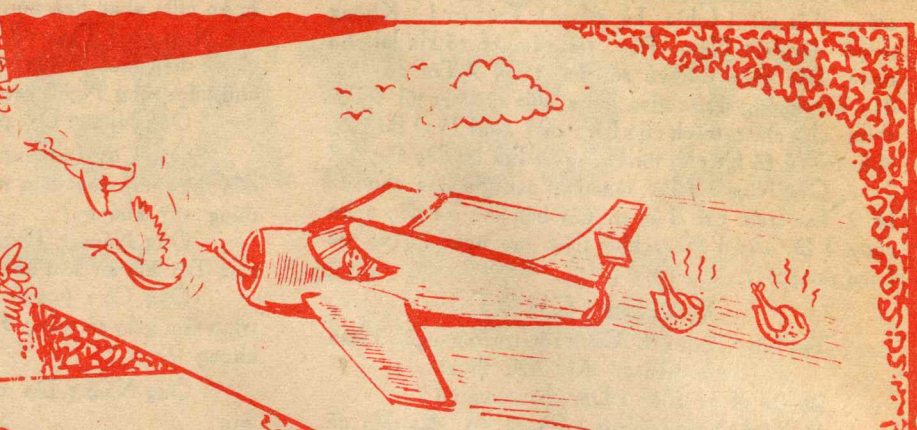

SUPERMAIL BLANC

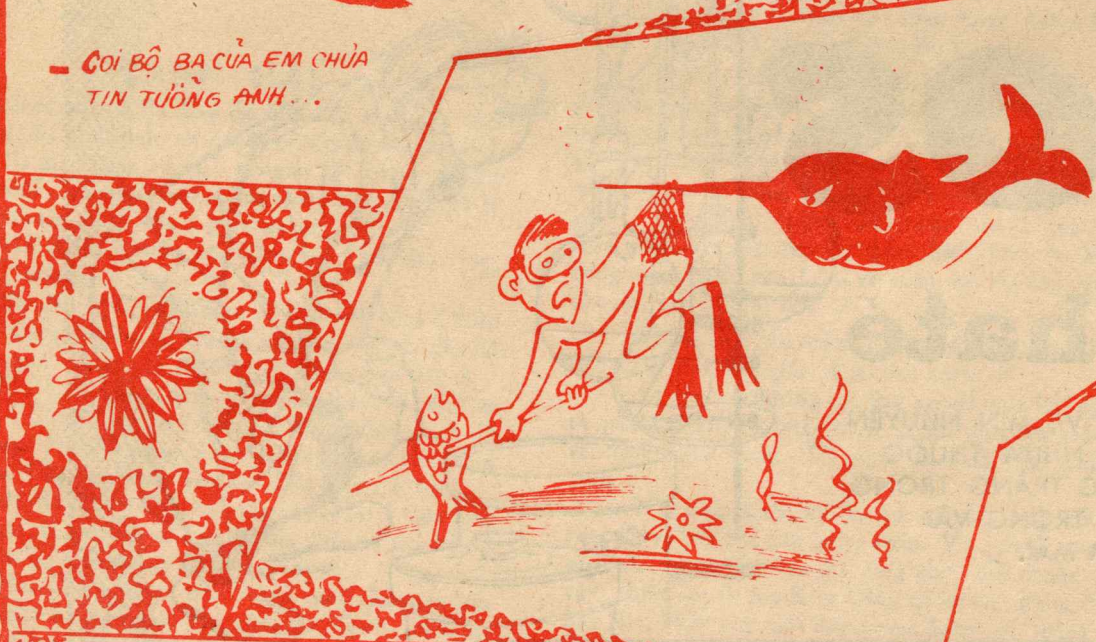

Tranh Vui Gợi

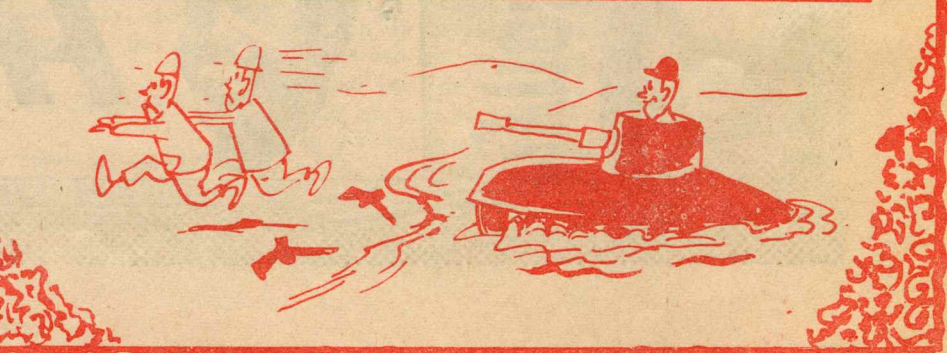
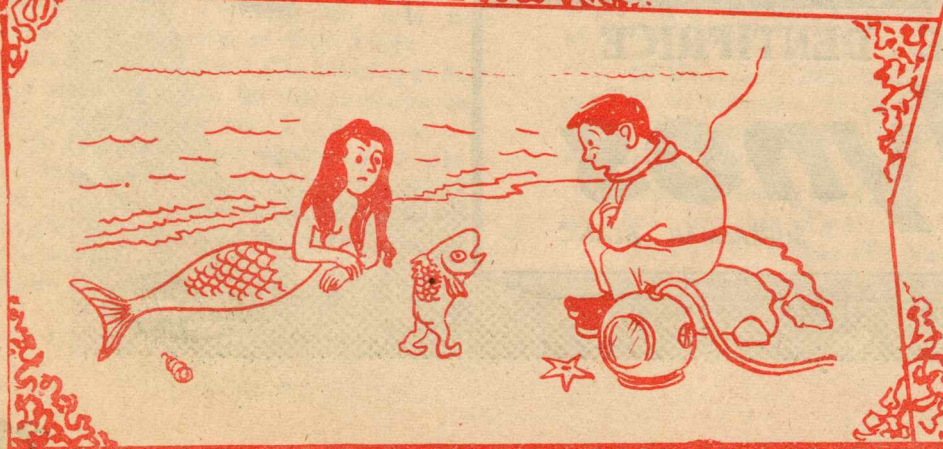
CỦA LÊ TRỌNG

SÔNG NÀY SAO KHÔNG CÓ CÁ ?!

COI BỘ BA CỦA EM CHƯA TÍN TƯỜNG ANH...

KHÔNG NÊN NÓI

Trong một buổi tiếp tân tình cờ ông gặp ngồi cạnh 2 bà có vẻ rất trưởng giả. Hai người đàn bà đang khoe xe hơi với nhau. Câu chuyện tới đoạn chốt nói về màu sơn. Một bà hỏi:

— Của chị bây giờ ngả màu gì?

— Vẫn như xưa. Vẫn hồng tươi à. Còn của chị?

— Của em hả. Em đâu dãi nhiều nên đã ngả sang màu be, và ở giữa có 1 vệt đen thẫm.

Người đàn ông sốt ruột, xía ngang câu chuyện:

— Của tôi thì nó bắt đầu thẫm và tôi tả hết rồi, nhưng chẳng bao giờ vì thế mà mang chuyện ấy ra khoe oang oang nơi công chúng.

BA ĐIỀU ƯỚC

Vợ chàng bỏ đi lấy Mỹ, Em gái chàng bỏ nhà đi theo một tên du đảng. Chàng vừa bị đuổi khỏi sở. Tuyệt vọng tới độ, chàng đang chuẩn bị treo cổ để tự giải quyết đời mình, thì một bà già từ ngoài bước vào. Bà giờ tay ngăn cản:

— Dừng, đừng. Đừng hủy hoại cuộc đời. Có điều gì khó khăn ta giúp đỡ cho. Ta là tiên giáng trần đây. Ta có thể cho người ước ba điều, bất cứ điều gì người muốn.

Chàng nhay xuống đất, nói:

— Được, tôi nghe lời bà. Vậy bây giờ bà hãy cho tôi ước ba điều. Thứ nhất, làm sao vợ tôi trở về với tôi. Thứ hai, xe cán chết ngay thẳng du đảng quyền rũ em tôi nó để em tôi trở về. Thứ ba, tôi có ngay trong túi năm triệu đồng.

Bà già đáp:

— Được. Ta sẽ cho người thỏa mãn tất cả ba điều ước của người, nếu người cũng chiều ta một điều.

— Điều gì?

— Người đẹp trai lắm. Ta muốn cùng người hưởng một đêm ân ái. Nếu người chịu ưng thuận ta, các điều ước của người sẽ thành hình vào sáng mai.

Chàng nhìn mặt bà già. Bà xấu quá, nhưng vì muốn được các điều mong ước nên chàng cũng cắn răng đi vào phòng mình.

Hôm sau, trời vừa sáng chàng nhìn kỹ mặt bà già, nói:

— Trời càng sáng tôi nhìn rõ bà tôi càng thấy bà già và xấu quá. Tôi tưởng như bà đã 80 tuổi, trong khi tôi mới có 27 tuổi đầu. Mà tôi cũng thắc mắc tại sao bà có phép làm các điều ước thành sự thực thì tại sao bà không làm cho bà trẻ và đẹp hơn đi.

Bà già mỉm cười:

— Người nói tuổi rồi ta mới thấy quá là người trẻ thực. Và cũng bởi người

quá trẻ nên hãy còn tin vào những chuyện thần tiên. tin rằng ta có thể biến các điều ước thành sự thật trong khi ta chỉ là bà lão quét nhà của khu chung cư mà người đang ở.

NGHỈ CUỐI TUẦN

Ông khách được mời về miền quê nghỉ mát cuối tuần trong một trang trại thơ mộng, thoáng khí. Gia đình chủ nhân gồm có người chồng trạc 40 tuổi đang hoàng chứng chắc vợ ông ta 38t, nhưng trẻ măng như chưa tới ba mươi nhan sắc khá mặn mòi và cô con gái 18 nẩy nở, hấp dẫn.

Ngày đầu tiên sau bữa cơm tối

khách chuyện trò với hai vợ chồng chủ nhà chừng nửa tiếng rồi xin phép về nghỉ tại phòng riêng mà gia chủ đã dành cho ông.

Khoảng mười giờ tối khi cả nhà yên giấc ông khách chợt nghe thấy tiếng cào nhè nhẹ trên cửa. Không mang dép ông rón rén ra mở. Một bóng đàn bà hoàn toàn khỏa thân trắng nhè nhai lách vào trong phòng giờ tay ra hiệu không cho ông khách nói. Nàng trèo lên giường ông khách. Nàng ngăn không cho ông bật đèn ngủ tuy không ngăn cản những cử chỉ âu yếm của người đàn ông lạ. Khoảng 4 giờ sáng người đàn bà rời phòng ông khách một cách quyến luyến, tiếc rẻ.

Sáng hôm sau trong bữa điểm tâm với gia đình chủ nhân ông khách cố gắng nhìn nét mặt bà chủ nhà và cô con gái để cố đoán xem người nào đã cho ông hưởng một đêm hạnh phúc nhưng không thể nào đoán được vì nét mặt cả hai mẹ con đều bình thản, lạnh lùng.

Ông khách đành chờ đợi đêm tới và đêm nay cũng như đêm trước đứng mười giờ người đàn bà lại tới. Ông lại sống một đêm trọn vẹn hạnh phúc mặc dù hơi lãn hãn đã không biết người đẹp là ai vì nàng nhất định không cho bật đèn và không chịu nói nửa lời.

Cái gì rồi cũng qua đi. Ngày tạm biệt đã tới. Trước khi xách va ly lên đường trở về thành phố, ông khách hân hoan cảm ơn lòng tốt của gia chủ:

— Tôi thành thực cảm ơn anh chị đã dành cho tôi những ngày nghỉ ngơi thật tuyệt diệu. Suốt đời tôi sẽ không bao giờ quên được những ngày sống ở đây với anh chị. Nhưng có điều tôi thắc mắc là anh khỏe mạnh tráng kiện, có tiền, chị và cháu gái thì thật là xinh đẹp sao không kiếm một căn nhà ngoài tỉnh ở cho sung sướng mà lại chôn vùi tuổi xuân ở một vùng quê heo hút thế này?

Người chồng ngậm ngùi đáp:

— Anh nói đúng. Sở dĩ chúng tôi phải sống xa mọi người quen thuộc như vậy chính vì một lý do riêng mà tôi nghĩ chẳng nên giấu anh nữa: cháu gái nó mắc bệnh cùi.

THANH TOÁN TIỀN

KHÁCH SẠN

Khách hàng cầm tấm hóa đơn tính tiền lên gần mắt. Tổng số tiền một đêm lên tới mười ngàn đồng. Khách nghiên cứu kỹ phần chi tiết gồm có tiền phòng, tiền phụ thu 10%, tiền bồi, tiền điện thoại, tiền ti vi, tiền sách báo, tiền tắm bồn, tiền sử dụng sân quần vợt, tiền giặt quần áo, tiền...

Khách trợn mắt lên nói với người quản lý:

— Tại sao ông tính nhiều thứ tiền thế này. Tất cả những tiện nghi như hồ tắm quần vợt, tắm bồn, điện thoại suốt 24 giờ qua tôi có sử dụng gì đến đâu mà ông cũng tính tiền.

Người quản lý cười nhạt:

— Tất cả tiện nghi đó là để giành cho khách hàng tự do mà sử dụng. Quý khách không sử dụng cũng phải trả tiền. Quý khách không sử dụng là tự ý Quý khách chứ chúng tôi có cấm đoán bao giờ đâu.

Khách hàng bậm môi suy nghĩ một lúc rồi ông móc ví đếm hai ngàn năm trăm đồng trả người quản lý:

— Đây, tôi trả ông hai ngàn rưỡi. Còn năm ngàn tôi trừ vào tiền ông đã hôn vợ tôi khi bà trọ ở đây cùng với tôi đêm qua.

Đến lượt người quản lý trở mặt:

— Trời, tôi đâu có hôn bà bao giờ. Ông hỏi lại bà xem:

— Tôi biết rằng thực ra thì ông không hôn vợ tôi. Nhưng ông không hôn là tự ý ông không muốn hoặc ông ngại chứ tôi có cấm đoán chuyện ấy bao giờ đâu.

TÁI GIÁ

Người đàn ông hấp hối trên giường bệnh, Ông gọi vợ tới rồi trấn:

— Em, chắc chắn anh sẽ chết. Trước khi anh chết anh muốn em chiều anh một điều chốt.

Người vợ gật đầu:

— Anh muốn điều gì anh cứ nói.

— Anh muốn sau khi anh chết năm tháng, em hãy nhận lời lấy thằng Huy.

Người vợ trợn mắt ngạc nhiên:

— Huy. Anh khuyên em lấy Huy. Xưa nay anh vẫn chê Huy là đứa già bạc bẽo. Anh ghét Huy lắm mà.

— Đúng thế! Nhưng chết là hết.

Nói xong người chồng nhắm mắt và qua đời.

CHỤP HÌNH CUỐI KHOÁ

Nghỉ hè sắp tới. Cô giáo dể nghị học trò nên chụp một tấm hình cá lớp để làm kỷ niệm. Cô nói:

— Sau này các em lớn lên mỗi em đều làm nên danh phận, các em giờ tấm hình ra sẽ cảm động và cùng khi các bạn thời thơ ấu của mình. Bây giờ các em sẽ tự nhủ: này con Tuyết bây giờ đã lấy chồng bác sĩ, này con Hằng mở tiệm thuốc Tây, con Thủy làm luật sư tòa thượng thẩm.

Và đúng lúc đó có một tiếng nói nhỏ nhỏ phía dưới lớp:

— Và đây là cô giáo Nhận. Tôi nghiệp cô bị lao phổi chết hơn mười năm nay rồi.

ANH YÊU EM

Người lính Mỹ nói như rên rỉ:

— Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em lắm.

Cô gái Việt hồi lại:

— Thế bao giờ anh định cưới em?

Người lính Mỹ:

— Em lại đi lạc vấn đề rồi. Chúng ta hãy thảo luận cho rứt khoát từng điều khoản một đã.

CÓ MÀ THÁNH BIẾT

Một phái đoàn thanh tra y tế tới thanh tra một bệnh viện tỉnh. Cách tổ chức bệnh viện thật chu đáo, ngăn nắp và vệ sinh. Hồ sơ bệnh lý các bệnh nhân được sắp xếp thật khoa học và chu đáo. Những bệnh nhân dù đã xuất viện từ mấy năm vẫn còn hồ sơ đầy đủ về diễn tiến bệnh tình và các môn thuốc đã được sử dụng để trị bệnh.

Tên bệnh của bệnh nhân được chính bác sĩ điều trị ghi tắt bằng Việt ngữ nhưng phái đoàn cũng đoán ra một cách dễ dàng. Chẳng hạn S là sốt, TH là thương hàn, L.P là lao phổi, U.T là ung thư vòm.

Nhưng tới một tấm phiếu ở hàng chủ C.M.T.B thì trong các y sĩ trong phái đoàn thanh tra chuyên nhau bàn tán mãi cũng không thể đoán được.

Cuối cùng một nhân viên phái đoàn đành phải hỏi bác sĩ Giám đốc:

— Hồ sơ bệnh lý ở đây thiết lập thật chu đáo. Mặc dù các tên bệnh ghi bằng tiếng Việt chúng tôi cũng đoán được gần hết duy chỉ có một bệnh chúng tôi không thể nào đoán được. Bác sĩ làm ơn cho biết bốn chữ C.T.M.B là viết tắt của bệnh gì?

Bác sĩ giám đốc cười tùm tùm:

— Bốn chữ đó hả? Đó là Có Mạ Thánh Biết.

NHIỀU LẦN KHÔNG

Một người đàn bà dắt 9 đứa con nhỏ bước lên xe lửa. Khi người kiểm soát vé tới nơi bà chìa 1 xấp vé ra và giải thích:

— Đây vé của tôi và các cháu. Tôi 1 vé người lớn, Ba cháu này đều 13 tuổi nên lấy vé nguyên giá. 3 cháu đứng kia cũng lên 6 nên được hưởng nửa giá vé. Còn 3 cháu đứng với tôi đây được miễn vé vì các cháu đều 3 tuổi.

Người kiểm soát vé ngạc nhiên:

— Bà nói vậy nghĩa là bà sinh có 3 lần 9 cháu?

— Vâng.

Người soát vé lầm bầm tính nhỏ nhỏ 1 mình:

— Như vậy cứ mỗi lần gần chồng là bà ta lại dính luôn 3 đứa.

Tuy không nói để bà nghe nhưng đàn bà vẫn thỉnh tai và trực giác bén nhạy và nhiều tự ái nên không chịu ai nghĩ sai về mình. Thoảng nghe thấy thế và vội đính chính ngay:

— Không phải cứ mỗi lần gần là sinh 3 đứa ông ơi. Có nhiều lần chẳng có gì cả.

KHÁCH HÀNG KHÓ TÍNH

Một thiếu phụ hỏi bác sĩ:

— Thưa bác sĩ chồng tôi lúc ngủ có tật ngáy rất to. Bác sĩ có cách nào chữa được không?

— Bà đã đưa ông đi khám mũi lần nào chưa? Có bệnh ở mũi không?

— Nhà tôi có khám rồi. Mũi rất tốt không có bệnh gì cả.

— Nếu vậy bây giờ chỉ có cách này thì sẽ khỏi. Bà phải lo chỗ ngủ của ông cho chu đáo. Giường nệm phải cho thật êm. Gối cao vừa phải với tầm đầu. Đệm ngủ cửa phải mở rộng cho thoáng khí. Trước khi ngủ không được ăn nhiều.

— Thưa bác sĩ nếu làm đúng như bác sĩ mà nhà tôi vẫn ngáy to thì sao?

Bác sĩ hất hàm:

— Thì chỉ còn cách là bà đi cho ông ấy 1 cái.

AI HƠN AI?

Tuyết là 1 nữ sinh viên thật đẹp và duyên dáng. Các nam sinh viên anh nào cũng mê và cũng nhận mình là bồ ruột của nàng. Một hôm họ tranh luận với nhau. Một anh nói:

— Hiền nhiên Tuyết là bồ ruột của tao. Chúng mày trông cái vòng của người đẹp và hiện đang đeo trên cổ tay tao là 1 bằng chứng hùng hồn.

Anh thứ 2 ngắt lời:

— Điều đó đã ăn thua gì. Tao còn giữ tất cả hình ảnh của nàng trong ví tao thì sao.

Anh thứ ba nói:

— Tao không biết giữa 2 đứa mày thì nàng yêu đứa nào hơn. Riêng tao thì sáng nay tao còn cắt chiếc khăn tay nàng bỏ quên phòng ngủ của tao đêm qua.

Khi người ta bán đại bác vàng, công lý mất hết sức mạnh.

Lạc hướng yêu thương

(Tiếp theo trang 11)

và êm đẹp của Hồng lồi cuốn vào một giấc mộng lý kỳ. Chàng nhìn Hồng rồi hỏi:

— Cô có bao giờ nghĩ đến ngày mai không? Có có lúc nào nghĩ đến chuyện lập gia đình không?

Hồng không cần suy nghĩ, trả lời:

— Nếu em lập gia đình thì chồng em phải là 1 người như bác sĩ, ngoài 30 tuổi, có nhiều kinh nghiệm trên đường đời.

Trong khi nói câu ấy, Hồng nhìn vào hai bàn tay của bác sĩ. Hai bàn tay ấy không có một chiếc nhẫn nào. Chứng tỏ bác sĩ chưa có vợ.

Thấy Hồng nhìn hai bàn tay của mình, bác sĩ Tuấn không khỏi lo ngại. Hồng tưởng chàng chưa có vợ chỉ vì chàng là một bác sĩ giải phẫu nên đến các nhân cưới cũng không thể đeo vì sợ cản trở trong khi làm việc.

Tại sao bác sĩ Tuấn lại không nói cho Hồng biết là chàng đã có vợ? Tại sao Tuấn cứ để cho Hồng nuôi một mối hy vọng hão huyền? Chính Tuấn cũng không sao hiểu được chàng!

Hai tuần nay mỗi khi chàng về nhà, vợ chàng chạy ra mừng chàng như mọi lần thì chàng có vẻ ngượng ngùng. Ánh Tuyết, vợ chàng là một thiếu phụ đẹp, có học, con nhà giàu.

Hai người cưới nhau vì yêu nhau và cuộc tình duyên của họ êm đềm như một mùa xuân. Ngồi nhà của chàng là một cái tổ ấm có hơi tươi có gió mát.

! Trước kia cái hình ảnh của Ánh Tuyết lúc nào cũng hiện ra rõ rệt ở lòng chàng. Nhưng hai tuần nay, cái hình ảnh tươi sáng của Ánh Tuyết bỗng bị một hình ảnh khác cũng không kém phần tươi sáng lấn át.

Mọi ngày bác sĩ Tuấn thường kể cho Ánh Tuyết nghe về chuyện ở bệnh viện như là:

— Hôm nay có một bệnh nhân sanh khó.

— Chiều nay anh sẽ mổ cho một thiếu phụ.

— Bệnh tình của bệnh nhân nằm phòng số 8 đã huyết giảm nhiều.

Thế mà hai tuần nay bác sĩ Tuấn lại đầu không cho vợ biết về bệnh tình của Hồng, một thiếu nữ

triệu phú ngã ngựa trong một cuộc trượt núi Cầu chuyền này là một câu chuyện đáng cho một người tò mò chú ý. Hằng ngày được mấy câu chuyện lý kỳ như thế? Một thiếu nữ đẹp và giàu tề ngựa đến nỗi gãy xương sống 1 Lv kỳ lắm chứ. Người ta sẽ theo dõi để biết thiếu nữ ấy sau khi khỏi bệnh có bị mang tật hay không. Thế mà Tuấn giấu kín không cho Ánh Tuyết biết. Tại sao thế? Một linh tính đã cản ngăn không cho Tuấn kể với vợ.

Sự ngày thứ, về đẹp kiều dề. tánh liễu lĩnh bạo dạn của Hồng đã làm cho bác sĩ thay đổi một cách bất ngờ. Qua tim của bác sĩ sau bao ngày cố rèn luyện cho thành lạnh nhạt trước sự rêu rĩ, trước sự biết ơn, trước sự quyến rũ của một nụ cười, một cái liếc mắt thì nay bỗng dưng bị bóp nghẹt vì một nữ bệnh có mái tóc đen và hai con mắt mơ huyền.

c.Oo

Thế rồi một hôm khi bác sĩ đến thăm Hồng chàng đụng đầu với một thanh niên có vẻ là một sinh viên. Bác sĩ toan đi ra thì Hồng đã vội vã nói:

— Thưa bác sĩ đây là Linh anh của người bạn cùng học một lớp với em. Bác sĩ cứ tự nhiên.

Linh đã nhìn bác sĩ bằng một cặp mắt thiếu lịch sự. Chàng ta nó bỏ bô:

— Em vào rãnh ở đây mà không cho bạn bè biết để đi thăm là nghĩa làm sao?

Hồng hớn hớn:

— Các anh tề lắm, em mới bị bệnh là lơ ngay

— Ngày mai anh sẽ báo tin cho em nó biết và chúng sẽ kéo em lại đây cho em biết tay.

Bác sĩ Tuấn nhìn Hồng. Đôi mắt của Hồng ửng đỏ, cặp mắt nàng chớp chớp lia chớp lia dán cứng vào đôi môi của Linh.

Ngày hôm sau, một toán sinh viên gồm cả nam lẫn nữ kéo vào phòng Hồng trong khi Tuấn đang cho Hồng uống sữa. Thôi thì như một bầy ong tổ:

— Hồng ơi! Chỉ vào này đây từ bao giờ! Có nhớ núi rừng Langbian không?

— Hồng ơi! Tôi mang tặng Hồng đóa hoa cầm chương đây.

Hồng ơi, mấy con ngựa nó nhớ mấy quá nó

hí vang cả rừng thông Dalat:

Mỗi người một câu làm rùm cả bệnh viện. Thu phải ồn ồn mời họ ra ngoài cho Hồng nghỉ. Linh còn nói với:

— Ráng mạnh đề theo tụi này cầm trại ở Nha Trang nhé. Mùa hè sắp đến rồi. Sống biển đang tương tư Hồng đấy.

Bác sĩ Tuấn bực mình trước sự 3 ạt của tuổi trẻ và khi chàng vào phòng Hồng sau cơn giông người ấy, chàng thấy trên giường, trên bàn, trên ghế vào bóng, vào ánh, nào kẹo, nào sách báo ngồn ngang.

Hồng tươi cười nói với bác sĩ:

— Bao giờ thì bác sĩ mở thạch ra cho em?

Bác sĩ Tuấn nói một cách buồn xo:

— Ngày mai.

— Em có thể khỏi tàn tật không?

— Có thể.

Cái ngày mai ấy đã đến, bác sĩ Tuấn đã trả Hồng về với cuộc đời náo nhiệt. Hồng cảm ơn bác sĩ Tuấn, không một chút lưu luyến, nàng bước lên xe Huê Kỳ:

— Hôm nào rãnh em sẽ đến thăm bác sĩ. Thôi chào bác sĩ, chào cô Thu.

Bác sĩ Tuấn đứng nhìn theo chiếc xe, thờ dài. Chàng đã lầm. Hồng chỉ là một con chim bị đạn. Sau khi khỏi bệnh, Hồng không còn bị giam hãm trong bốn bức tường vô tri trắng xóa nữa. Cái trung tâm hoạt động của Hồng không phải chỉ là cái giường ở bệnh viện. Những người chung sống không còn là vị bác sĩ trẻ tuổi, cô y tá tận tâm.

Như chim con khao khát một cuộc sống huy hoàng giữa vũ trụ bao la bát ngát, có hoa tươi, có gió mát, Hồng trở về với cuộc đời huy hoàng rực rỡ, sống bên những lựa với một số bạn bè trẻ trung yêu đời.

Bác sĩ Tuấn bên các người bạn ấy chỉ là một ông già, một ông già đạo mạo chỉ có thể sống trong một tổ ấm bên cạnh một người vợ cũng già trước tuổi như chàng.

Thu tiễn lại gần bác sĩ và nhẹ nhàng nói:

— Thưa bác sĩ, có một bệnh nhân xin vào nằm, có nên dọn phòng số 24 không?

— Sao lại không? Có cứ dọn.

Nói xong bác sĩ đi vào phòng mổ. Mỗi tình làng mang ấy sẽ chết với thời gian, và chiều hôm ấy khi bác sĩ về nhà, bác sĩ Tuấn đã xiết chặt tay vợ và thở ra một cách khoan khoái.

DIỆN ẢNH

★ Tiếp theo trang 14

Thắm Thúy Hằng tính đi hoài...

Trong năm qua Thắm Thúy Hằng cứ tính đi Đồi Bắc hoải, mà tới cuối năm cũng chưa thấy đi. Hỏi ra mới biết chuyện thủ tục rắc rối, chẳng phải nàng đi một mình, mà đi cả «ê kíp» thành thử phải lo nhiều người. Hạnh phúc gia đình của nàng thì ngon lành lắm từ khi nàng hạ sanh được Hoàng Tử, thì ông Ông hưng đều đều.

La Thoại Tâm đóng lia

Tài tử bỏ trai La Thoại Tâm đóng phim lta lta hết kông này tới kông nọ. Nghe nói chàng còn tính chuyện lo chuyện âm phim cho mấy chú Ba nữa. Ngoài việc đóng phim, La Thoại Tâm còn nhiều dịch vụ làm ăn riêng, thành thử nguồn lợi không lúc nào cạn, ngon lành.

Kim Cương buồn và vui

Kỳ nữ Kim Cương đã trôi qua một năm vui buồn lẫn lộn. Nàng buồn vì người em trai duy nhất của nàng đã dời nọ nước chốn sa trường, nhưng nàng cũng có cái vui là đi hoàn tất phim «Chiếc bóng bên đường» đóng chung với những Kiều Chinh, Thành Được v.v.

Vân Hùng tái xuất

Tài tử đẹp trai Vân Hùng, sau một thời gian im hơi, ở ẩn nay đã xuất hiện trong hai phim «Bầy ngăm» và «Người cô đơn» coi chàng vẫn còn phong độ như thường. Có điều người ra chàng nghe nói gì đến chuyện vợ con của chàng nên cứ đồn chng... «lại cát», bầy thệt. Chắc chỉ tin đồn nhảm nhí.

Kim Vui đập bầu ra mỹ con

Nữ minh tinh Kim Vui, ra tận đảo Guam, đập bầu, hạ sanh một chú Mỹ con khiến ông chồng Mỹ mừng vui quá cỡ, chưa nghe nói nàng có môn nghệ thuật trong năm mới nữa hay không.

Đoàn Châu Mưu vẫn phong độ

Bố già Đoàn Châu Mưu, tuy tuổi đã điềm sương nhưng còn phong độ lắm cứ đóng phim đều đều và hết sức ngon lành. Ngoài ra tài tử già này còn viết báo, với lối văn hoạt kê thật có duyên trên tờ tuần báo nọ. Già mà dẻo dai như tài tử họ Đoàn này, đám em út cũng lắm mang khó theo kịp chứ bộ.

Mộng Tuyền theo chồng về... tỉnh

Qua một loạt những phim «Gánh hàng hoa» «Bầy ngăm» «Phận má hồng» v.v... người ta thấy

Một năm sự nghiệp và hạnh phúc...

Mộng Tuyền đã tiến triển rõ rệt. Nhưng bỗng nàng biến mất khỏi Saigon. Hỏi ra mới biết Mộng Tuyền theo «ông xã» về tỉnh Cần Thơ. Nơi đây cũng là quê hương nàng. Như vậy là nàng theo chồng cho vẹn chữ tình, cũng hay.

Trần Quang lên hương

Tài tử Trần Quang ngày càng thêm uy tín... vì chàng có rình đột nhiên xuất vòng vung. Trong năm qua chàng cũng còn thắc mắc với một hăng phim Chợ Lớn về phim «Long Hồ sát đầu», nhưng giờ phút cũng dần xấp êm. Cái vụ «xì cần đàn» tình cảm với Thảo Sương thì chng lác đầu: Anh em cứ chọc mình hoài có gì đâu.

Thịnh Lan đụng độ với ông xã

Nữ ca sĩ kiêm tài tử Thanh Lan trong năm qua đã mắc một vụ «nh» lớn... chồng nàng là Dũng Long Biên. nổi cơn ghen, mĩa dao thái thị: chém bạn trai của nàng. Thanh Lan buồn lắm, tuyên bố dứt khoát với chồng và bỏ nghệ thuật luôn. Nhưng gần cuối năm người ta thấy nàng đi hát lại. Thế mới biết bỏ nghệ khó thật.

Huy Cường nhậu lia

Sau khi thi hình bởi ông công đin, tài tử riu rta Huy Cường lại Hoit đing đin mìn nhữ thường với phim «Đời chưa trang điểm» đã kiếm tiền ít hay nhiều người ta cũng thấy Huy Cường đi nhậu nhẹt đều đều. Bớt Huy Cường mặc dù được anh em kêu là «Con góa rầu rầu» nhưng sự thật chàng ta mê rượu hơn đàn bà nữa kìa.

Kiều Chinh bắt bô với Kim Cương

Có Hạng phim «Giao Chi», nhưng Kiều Chinh lại đóng phim cho nhiều hãng như nàng có mặt trong «Bảo tình» của Trùng Dương «Hồng Yển» của Liên Mĩ và đặc biệt nàng đóng chung với Kim Cương, Thịnh Được trong «Chiếc bóng bên đường». Hợp tác cho o i t nà.

Huỳnh Thanh Trà «xếp» quá

Sau khi nổi lên nhờ phim «Lửa mặt, nhưng» đến phim «Xà đường bỏ em» thì Huỳnh Thanh Trà còn khi, nhưng trong năm qua Huỳnh Thanh Trà bị «xếp» thấy rõ chàng không còn được một đóng vai nào cho ra hồn. Thế mà tình cảm của chàng lại sôi nổi, người đẹp tự từ lta vì chàng cũng lạ chứ. Đây cũng là điều an ủi cho chàng ury.

Phương Uyên lên hương nhờ điện ảnh

Lừ bộ môn vũ sexy, Phương Uyên đã chuyển sang Điện Ảnh. Lúc đầu nàng chỉ được khai thác hoàn toàn về phưng điện sexy, nhưng trong năm qua người ta thấy Phương Uyên đã có nghệ thuật diễn xuất qua những phim «Như giọt sương khuya» «Anh yêu em» v.v. Sự nghiệp đang lên, nhưng nàng lại lấy chồng để con hạnh thử hơi khưng lại, đáng tiếc.

Tâm Phan vẫn nổi bật

Đặc biệt trong những vai dữ dằn, Tâm Phan có sắc thái riêng, nổi trong năm qua chàng vẫn nổi bật trên lãnh vực sở trường của chàng. Tuy nhiên, mặc dù đã được một giải thưởng lớn, cho tới nay Tâm Phan chưa được đóng một vai chính nào thành thử Tâm Phan còn chờ một dịp tốt trong tương lai vậy.

Ngọc Tuyết trở thành minh tinh

«sáng giá»

Á Hậu Ngọc Tuyết sau khi được Liên Ảnh Công ty «lãng xê» trong những phim «5 hiệp sĩ bất đắc dĩ» và «Bầy ngăm» thì nàng nổi bật lên, đầy triển vọng tương lai. Hiện nay Ngọc Tuyết gần như tài tử «gì nhà» của Liên Ảnh, khán giả công được thấy tài nghệ nàng lộ rõ trong phim «Triệu phú bất đắc dĩ» chiếu trong dịp tết Con Trâu này.

Ngọc Đức ngon lành trong lãnh vực

vai phụ

Nổi bật những vai phụ xuất sắc thì người ta phải kể đến Ngọc Đức, chàng ta chuyên đóng những vai sở khanh, bầy lậ, tướng cướp v.v... coi có nét lắm. Hiện nay Ngọc Đức vì Phưng Hồng Ngọc rất hạnh phúc, cả hai lập tổ ấm trên một Đại khách sạn Sài Gòn.

Ngọc Đan Thanh «lên» nhờ phim võ

Là một đạo diễn của những ban dật Phất thanh và truyền hình Ngọc Đan Thanh bỗng nổi bật nhờ các phim võ hiệp như «Báu kiếm rửa hận thù», «Long Hồ sát đầu»... Hiện nay Ngọc Đan Thanh đang có triển vọng đi lên hơn nữa.

Ngọc Phú cú linh hình thế thời

Cũng chỉ đóng những vai phụ từ trước tới nay thành thử Ngọc Phú tuy nhiều nghề vẫn linh hình thế thời. Mong rằng qua năm mới chàng sẽ ngon lành hơn năm cũ.

PHI SƠN

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Đã xài nước hoa hồng
Đã thích Nước Hoa Hồng

DELICIEUX

Quý Bà hãy đòi cho được

Nước Hoa Hồng DELICIEUX loại đặc biệt để được trẻ lại 5 tuổi, đẹp hơn 20%, tươi như vừa trứng số.

Chuyện ngắn dã sử Việt Nam

Đời nhà Mạc nước Việt Nam biến cố, miền Bắc nhà Mạc cướp ngôi vua Lê. Lúc ấy có tôi thân nhà Mạc là vợ chồng trẻ Bùi-văn Khuê và Ngọc Tuyền hết lòng phò nhà Mạc, hằng ngày chúa Mạc thấy Ngọc Tuyền quá quyến rũ đến lạ khiến họ Mạc tưởng đâu tiên nữ giáng hạ trần gian hay ngọc nữ ở trên đình. Thấy vậy Bùi-văn Khuê bỏ Mạc tránh tai họa và sang đầu nhà Lê cùng chúa Trịnh cũng vì sắc đẹp Ngọc Tuyền mà chúa Trịnh ngự ngấn. Một lần nữa làm bạn là Phan Ngạn lập kế giết Văn Khuê để đoạt vợ bạn. Sau Ngọc Tuyền dùng sắc đẹp trả thù chồng. Sự di Ngọc Tuyền biết giữ gìn sắc đẹp bằng Mỹ phẩm THORAKAO còn danh tiếng đến nay.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Người đẹp
phải có mái tóc đẹp

Khi đến hiệu uốn tóc, Quý-vị đòi cho được gội đầu mình với dầu gội đầu CAREEN. Tóc Quý-vị sạch thơm dịu và rất dễ chải.

CAREEN

Shampooing aux œufs, nuôi tóc và dưỡng da đầu.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

MỘT MÀI TÓC ĐEN HUỖN VÀ ÓNG ÁNH!

Quý-vị hãy gội đầu thường xuyên với dầu gội đầu CAREEN. Tóc Quý-vị sẽ khỏe ra đen huyền, óng ánh và chải rất giữ nếp.

Dầu gội đầu CAREEN aux œufs có mùi thơm rất mạnh mẽ.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Trẻ em

TIÊU CHẢY

Hãy dùng

BESTOP

Bán tại nhà thuốc Tây

KN : 42/ M/ QCDP

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

- Tiêu chảy
- Đau bụng
- Ới mửa

HÃY DÙNG
THUỐC THỎ TẢ

ALPHA

(Có chữa què)

BÁN TẠI NHÀ THUỐC TÂY
KN : 53/ M/ QCDP

Cung Chúc Tân Xuân

50, Lê Lợi
SAIGON

Điện - thoại :
23.561

(Có phòng lạnh.)

Đóng cửa
ngày thứ Hai

- ★ Uốn tóc
- ★ Sửa sắc đẹp phụ nữ
- ★ Lột mụn ra thơ
- ★ Giải phẫu thẩm mỹ

VIỆN UỐN TÓC : Dùng toàn thuốc Pháp : L'OREAL & PERMA. Điều khiển bởi một nhóm chuyên viên tốt nghiệp lâu năm tại ngoại quốc : L'OREAL & PERMA, hai nhà uốn tóc lớn nhất nước Pháp :

- Uốn, chải cô dâu, dạ hội theo kiểu mới nhất ở Pháp 1973.
- Chuyên uốn, chải Âu Á, nếp tóc giữ được 5, 6 tháng rất tiện cho Quý Bà, Quý Cô công chức, học sinh, không có thì giờ đi gội.
- ★ Nhuộm lông mi màu nâu, đen, xanh.
- ★ Biện màu, nhuộm tóc đen, nâu vàng, nâu hạt dẻ.

VIỆN SỬA SẮC ĐẸP : Với sự đảm nhiệm của các chuyên viên tốt nghiệp tại :

- ★ Trung Tâm Khoa Học Sắc Đẹp của B.S. Renaud,
- Đại Học Trau Dồi Sắc Đẹp Ba Lê (Facultés des soins esthétiques de Paris)
- Viện Khoa Học Sắc Đẹp Ba Lê (Academie scientifique de beauté de Paris)
- ★ Chuyên trị tất cả các loại mụn (mụn cám, mụn bọc đỏ) chữa đâu không hết xin mời lại. Da nhờn — Lỗ chân lông to — Do nám — Rỗ — Nếp nhăn — Tày lông mặt — Phá nốt ruồi — Làm mờ sẹo.
- ★ Độc quyền phương pháp lột sâu BIO-PEELING MEDICAL để thay hẳn lớp da nám rỗ thành lớp da non trẻ.
- Bồi dưỡng da, làm trẻ ra (nhờ nhiều loại MASQUE JUVENIL, MASQUE BIOLOGIQUE, MASQUE AUX FRAISES v.v.)
- ★ Tắm hơi nắn thân hình ốm đi từ 5 kilos trở lên (Viện trang bị nhiều máy tối tân như : ROUATHERMIE, NEMECTRON, SAUNA FINLANDAISE, GALVANODERM)
- ★ Chuyên trang điểm cô dâu và hóa trang Truyền hình — Sân khấu cùng áp dụng lối trang điểm tân kỳ để làm đẹp tự nhiên theo FERNAND AUBRY. Sửa đôi kính đáo nét mặt theo JEAN PIERRE FLEURINON, tăng vẻ đẹp lông mày theo JEAN DESTREE.

Có Bác sĩ nhận giải phẫu : Mũi cao, má đồng tiền và bôm ngực to

Những trang tình sử đam mê và máu Vũ nữ Lola Montes đem sòng sắc cuốn trôi ngai vàng vua Đức

Lola Montes sinh tại Ai-nhi-Lan, lớn lên vào độ tuổi dậy thì, thì sang Pháp. Nàng đã cướp người tình của mẹ nàng là Trung úy người Anh, tên Thomas James, và 2 người kết hôn với nhau.

Nàng là 1 vũ nữ mà cũng là 1 kịch sĩ trên sân khấu một hí viện của Hoàng gia ở Luânđôn. Vũ điệu của nàng có cái vẻ như vũ nữ Tây ban Nha, vì nàng bắt chước được hết khuôn các điệu bước khêu gợi và cử động diển tả những điệu nghệ duyên dáng, sôi bỏng của các nàng mỹ nữ dân La tinh một cách thành thạo.

Rồi nàng trở về Balé, vào trình diễn ở hí viện Opéra, nàng bị khán giả huyết sáo phân đối về vũ điệu đã gây ra 1 trận bão tình sôi động với 1 nhạc sĩ thành 1 «xi căn đan». Nàng phát quạu, cởi giày ném xuống khán giả.

Đêm sau, nàng cuốn gói sang rạp Saint-Martin. Ở đây nàng lại vũ trên sân khấu mà chân không mang vớ. Thời ấy khán giả không thích điệu gọi tình hấp dẫn theo loại đề cập đuôi trần như thế. Nàng bị Cảnh sát đến lập biên bản cấp đuôi đề trần của nàng. Sau đó, người ta cấm tuyệt nàng không được lên sân khấu nữa.

Rồi Balé, nàng sang nước Đức vì nàng đã nghe biết ở Đức bấy giờ là nơi mà nàng cho là có đất dụng võ.

Năm ấy là năm 1846, nhà vua đã 60 tuổi nhưng ông ta vẫn còn mê gái non kinh khủng. Nhà vua thường nói:

«Chỉ có vẻ đẹp là đáng kể ngoài ra tất cả những chức vị, vinh dự trên xã hội đều phải lu mờ trước ánh sáng của nó».

Nhà vua cho bày ở «hành lang sắc đẹp» để riêng cho ông ta thưởng thức bằng nhiều bức tranh tố nữ tuyệt đẹp. Hằng ngày ông đến đó đứng ngắm say mê 23 bức tranh khỏa thân hay mặc hở hân 1 cách khêu gợi con lợn lông của ông vua già nước Đức.

Biết được cái tánh hảo ngọt như Tề Tuyên Vương của nhà vua lục tuần ấy, Lola khoái chí tin tưởng rằng nhà vua mà thấy được cái thân hlah với vẻ đẹp này lứa của nàng, thì ông ta không thể dẫn được lửa lòng bốc cháy. Nàng là 1 thân xác gọi cảm bằng da bằng thịt thật sự chứ có phải những mảnh giấy in hình mỹ nữ kia đâu. Ông đã mê một ngấm hình bằng giấy, hướng chỉ thân hình 1 vũ nữ thực sự trước mắt ở trong tâm tay của Ngài.

Một ngày tháng 9-1846 tại kinh đô Munich buổi sáng ấy, Vua đang bận việc, thì quan thị vệ vào tâu:

— Tâu Hoàng đế, có cô Lola Montes xin vào chầu Hoàng đế.

Vua Louis — (vua Đức) nhớ mang máng cái tên cô này không lạ, hình như ông đã có nghe quan Giám đốc các kịch đoàn của Hoàng gia có lần đến trình rằng có 1 cô Montes nào đó đến xin được tuyển vào ban vũ.

nhưng bị nhà vua xua tay bảo để yên cho ông ta.

Quan thị vệ tiếp thêm:

— Tâu Hoàng thượng, nàng ấy rất đẹp:

Nhà Vua đang làm thơ đặt viết xuống:

— Cho vào 1

Lola rón rén bước vào. Chiếc áo nàng mặc, để lộ những chỗ đáng để lộ, cổ tình khêu gợi người ta và nàng duyên dáng nhún mình yếu điệu chào theo nghi lễ Hoàng gia. Rồi nàng đứng lên, ném cho nhà vua 1 cái liếc mà chỉ có nàng là giữ độc cái bí quyết của tia mắt đó mà thôi.

Vua Louis ngẩn người như đề mê trước lượn sòng sắc của người đẹp. Thêm vào đó, lời thổ lộ êm dịu như mật rót vào tai vì cứ chỉ duyên dáng của Lola. Nàng đã chinh phục hoàn toàn nhà vua hạo sắc đó.

Quả tim già đã yếu áp hình ảnh nàng và tặc sâu vào đó cho đến khi ngai vàng của Ngài sụp đổ!

Khi nàng cúi đầu, nhún mình yếu điệu giữa từ nhà vua, bước ra ngoài thì nàng mang theo luôn tâm hồn của vua, làm cho vua mê mệt tam thần, ngài liền báo với vị quan Quân đốc kịch đoàn Hoàng gia hãy cho Lola vào ban kịch ngay!

MỘT VŨ ĐẶC BIỆT CỦA NHÀ VUA

Ngày 15-10-1846, vũ nữ Lola ra mắt lần đầu tiên ở sân khấu kinh đô với sự dự kiến của nhà vua và Hoàng gia.

Khán giả xôn xao, họ vỗ tay lẫn với tiếng huyết sáo om sòm.

Người ta bàn tán hồi nhau:

— Có vũ nữ này của nhà vua tính dụng là 1 kẻ thù của các linh mục Dòng Tên!

— Người ta đồn cô ta theo tà đạo, là lời lăng loàn và gây bão tình khắp nơi.

Sau khi cúi chào Hoàng gia và khán giả, Lola bắt đầu khiêu vũ. Tiếng huyết sáo ngừng bất.

Nàng đã thu hút hồn vía người ta khi Lola khiêu vũ. Họ say mê theo dõi động tác đam mê, nhục dục, tình yêu đau khổ và hạnh phúc.

Hôm sau, Lola ra mắt lần thứ hai và cũng là lần cuối cùng tại hí viện Hoàng gia. Lola vũ điệu cuồng loạn, khiêu dâm với 1 nam vũ công.

Phe khán giả phân đối không làm gì được, vì có nhiều cánh binh mặc thường phục lẫn lộn trong khán giả. Nhưng tiếng huyết sáo sao vẫn còn nổi lên đây đó trong các dãy ghế khán giả.

Nhà vua giận dữ:

— Những tên ngu ngốc đó dám huyết sáo khi khanh vũ! Từ đây, khanh chỉ vũ cho 1 mình ta xem thôi!

Rồi nhà vua gọi viên kiến trúc sư đến:

— Khanh hãy tìm 1 ngôi nhà nếu cần, có thể phá ra rồi dựng lại cái mới. Đừng nghĩ đến khoản tiền qui chi cả, bao nhiêu cũng được.

Hai tháng sau, ngôi nhà hoàng thành. Biệt điện này chỉ dành

riêng cho những phút tâm tình âu yếm của nhà vua với vũ nữ Lola.

Nàng không yêu nhà vua, nhưng cũng phải thương hại cảm động vì mối tình đầu tha thiết của nhà vua liệt lão hồi xuân.

Báo chí đã công kích nàng vũ nữ có điệu vũ Tây ban Nha đó. Báo in tít lớn ngang cả tờ báo:

«Nếu nhà vua tìm 1 ái phi hãy tìm người trong xứ. Tiền bạc sẽ không ra khỏi nước nhà»

Ông vua nhún vai, rồi gọi viên quản thủ thư viện sưu tập cho ông tất cả những bài với hình ảnh hoạt động đã kích đó.

Ông nói:

— Trần muốn giữ cho đời sau cái vũng sinh rác rến hồi thói dâm sự đồi chác dè hèn ấy.

Đức Tổng giám mục tại Munich khuyên can nhà vua nên rời con quỷ dâm loạn ăn trong cổ gái vũ nữ đó để cấm đồ vua sa đọa. Nhưng chẳng ăn thua gì.

Triều thần lo ngại sự xung đột của nhà vua với khơi tự do mà trận nội chiến có thể xảy ra tại ranh giới Đức— Áo chẳng nên phái Nam tước Von Linténau đến gặp Lola. Nam tước nói với Lola:

— Thưa bà, chánh trị bất buộc phải thi hành tàn ác, nhưng chánh nghĩa quốc gia bao giờ cũng sẽ thắng. Dân chúng đang cần an cư lạc nghiệp. Nhân danh tất cả và nhất là sự an ninh của lãnh bà hãy gấp rời xứ Bavière. Với số tiền 2000 Anh kim của ngân hàng Luân đôn..

Lola vội lấy tấm ngân phiếu và mắt thì nhìn chòng chọc vào Nam tước. Nàng xé tấm ngân phiếu quăng xuống chân, rồi nhận chuông gọi người quân gia;

— Hãy đưa người Nam tước ra cửa.

Khi nhà vua hay được điều này đã xảy ra cho quý phi Lola ông quyết định «vì công trình nghệ thuật đem lại cho triều đình» phong cho Lola chức nữ Bá tước với tất cả quyền hạn, theo trước vị, cả quyền ngự trị trên 2000 dặm cùng dinh. Ông ta âu yếm bảo nàng:

— Trẫm sẽ gọi lĩnh này cho chính phủ để xem các ông Bộ trưởng đó ra sao!

Hay lĩnh tấn phong Bá tước Lola cả nội các đều xam mặt.

Ngày 11-2-1847 Thủ tướng họp nội các khẩn cấp.

Thủ tướng đứng lên phản đối nhà vua và cho rằng 1 biến cố quan trọng và đau đớn vừa xảy ra, vì 1 người đàn bà mà cả triều đình cùng chánh phủ phải lung lay tận gốc.

Các ông trong nội các trao tay nhau đọc sắc lệnh phong tước của vua cho vũ nữ mà ngài gọi là Á phi hay Ái khanh rồi bấy giờ lại phong là Bá tước. Tất cả người trong buổi họp nội các đều phân nộ họ cho đó là một sỉ nhục Bavière. Họ đồng lòng ký tên dưới 1 lá đơn xin từ chức toàn thể nội các.

Đại ý trong đơn cho rằng uy quyền của vua đã bị giảm sút rất nhiều đối với thần dân và quân đội. Uy tín của vương

quốc Bavière đã bị mất đối với thế giới, chỉ vì chuyện của Lola đã bị báo chí phanh phui khắp nơi. Chính tay Thủ tướng Charles d'Abel cầm đơn từ chức lên cho nhà vua.

Nhà vua tiếp Thủ tướng tại hoàng cung, ông đọc lá đơn rồi nói:

— Dĩ nhiên khanh cũng như nội các của khanh không còn nữa. Trẫm chấp nhận đơn từ chức và sẽ tìm những người khác lập nội các mới xứng đáng hơn vậy!

«Riêng phần khanh, theo đơn này; thì hình như các nước ngoài đang đã kích trẫm, vậy thì bổn phận của khanh, 1 thần dân trung tín là phải bình vực cho vua mình. Khanh sẽ làm đại sứ tại Turin. Ủy nhiệm thư sẽ gửi tới cho khanh nội chiều hôm nay. Trẫm không giữ khanh nữa!»

CUỘC NÓI DẬY CỦA DÂN CHÚNG

Tin này loan đi, cả Âu châu

bật cười. Báo Times viết:

«Chúng ta sẽ đi đến đâu nếu các ông Bộ trưởng cứ khóc than cho đạo đức của nhà vua?»

Còn vua trong lúc đó thì bất kể đến đại sự sẽ xảy đến cho ông. Ông chỉ biết vui say yêu ái quý phi Lola. Ông âu yếm nói với người yêu:

— Trẫm đã tổng cổ họ ra cửa. Đây là thành phần nội các mới của trẫm.

Lola nùng nịu nói:

— Thần thiếp sẽ không bao giờ rời Hoàng thượng. Hoàng

thượng là 1 đấng anh minh quân tử và là 1 người yêu duy nhất trong đời của thần thiếp.

Nhưng khi quyết định của vua được công bố, dư luận quần chúng nổi lên chống đối dữ dội. Những bài hát về chống đối Lola, họ đặt: ra nhiều bài nhiều lời, rồi hát lên khắp hang cùng ngõ hẻm. Người ta gọi Lola là «Sứ giả của quỷ sứ» và người ta xem Lola là 1 điệp viên chính trị nguy hiểm, dọn đường cách mạng cho Âu châu. Báo chí các tôn giáo dậy lên. Các linh mục chỉ trích hàng ngày trong những buổi giảng. Sinh viên là thành phần hăng say nhất. Một giáo sư đại học gọi thơ tố thiện cảm với cựu Thủ tướng Abel bị đầy đi làm đại sứ ở nước ngoài.

Rồi ngày đầu tháng 3-1847 sinh viên toàn thể biểu tình kéo đến biệt thự của Lola ở. Nàng quý phi yêu dấu của nhà vua vẫn bình tĩnh.

Đám biểu tình la ó si và ở bên ngoài vang lên đánh thưng quý phi dậy.

Nàng cứ mặc kệ, ung dung bước ra với chiếc áo ngủ còn mặc trên mình. Nàng đứng ở hành lang, tay bưng 1 ly sâm banh, uống từng hớp một mà nàng bảo rằng để mừng sức khỏe

đám người biểu tình la lối om sòm đó.

Thái độ và cử chỉ ngạo mạn đó càng làm cho đám đông dưới đường phẫn nộ hơn lên. Họ càng la hét dữ dội. Họ liệng đá vào

tư kính cửa biệt thự.

Bỗng nhiên đám đông im lặng.

Đáng người cao lớn của nhà vua đã xuất hiện. Ông ta cầm can, gọi đám người biểu tình. Tất cả đều thụt lui, cung kính trước đôi mắt nháng lửa sát thép của vua. Nhưng khi nhà vua bước ra xe, cánh binh rất đông đã lại hộ giá.

Không khí im lặng trở lại cho đến ngày giáo sư Goevres dịch thủ cấp răn nhất của Lola từ trần.

Sinh viên đưa đám tang giáo sư xong, kéo lại nhà nữ bá tước kiểm qui phi làm dữ. Thay vì xuất hiện trên lan can như lần trước, lần này Lola lại cau mày xuống trước nhà, nói 1 cách ngoan ngoãn:

— Ngày mai, đại học sẽ bị đóng cửa!

Quả thật, ngay hôm sau vua ra đóng lệnh cửa trường đại học 1 năm. Các sinh viên ngoại quốc phải cấp tốc rời khỏi Munich trong 24 tiếng đồng hồ.

RỒI THĂM KỊCH NỔ BÙNG

Đám đông kéo đến trước Hoàng cung la hét và liệng đá. Ông Bộ trưởng Ngoại giao đến phụ dụ can gián nhà vua nên ký sắc lệnh trục xuất nữ bá tước Lola.

Ông nói:

— Tâu hoàng thượng, trong 5 phút nữa, vệ binh sẽ không kèm nổi lửa sòng biểu tình càng lúc càng đông và khí thế rất mạnh mẽ căm tức. Thần cúi đầu xin Hoàng thượng giải quyết gấp.

Nhà vua thờ dãi nước mắt doanh trờng:

— Trẫm chỉ còn là cái bóng hình của 1 vị vua!

Rồi ông đóng chặt cửa điện không có can đảm tiếp kiến người yêu để thấy nàng van lơn khóc lóc trước mặt mình.

Khi sắc lệnh đã đến tay Lola nàng nhún vai:

— Đó là một sắc lệnh giả!

Nhưng rồi nàng cũng thấy sự thực.

Đám đông đã đầy đặc trước cửa nhà Lola.

Lần này nàng mới biết mình thất bại.

— Xin lĩnh bà hãy mau lên một chút! Sự sẽ có hại đến sinh mạng của lĩnh bà!

Nàng cúi đầu im lặng, bước lên xe song mã dưới trận mưa đá của dân chúng phẫn uất.

Xe phi như gió thổi ra ga trong lúc đám đông dân chúng chiến thắng và say máu, đổ xô vào biệt thự của nàng, họ phá đập bàn ghế, xé toạt y phục diêm dúa hở hân của «mụ phù thủy» còn để lại chưa kịp mang theo.

Một cụ già mạnh khỏe, người cao lớn, đứng xem cuộc đập phá đó của quần chúng quá căm hờn.

Đôi mắt cụ già buồn rầu mờ mịt xa xôi, mặt tái xanh mím môi căm lặng.

Những người nhìn ra đó là nhà vua; Đám người không hề xác phẫn đến nhà vua.

(Xem tiếp trang 31)

Sống chung với bác Tư Hồ có mười ngày rày, hôm ấy tôi mới biết được tánh nóng của bác. Đang nằm ngủ trưa trên chiếc võng ở hàng ba dưới ngọn gió hiu hiu của cánh đồng từ xa đưa lại, bỗng tôi giật mình vì tiếng thét của bác Tư từ sau nhà bếp vọng lên :

— Trời thần, đất địa ơi ! Cái này thì chết đúng 4 cửa mẹ rồi ! Có đứa nào thấy không ? Tao nói mà ! Ăn thì giới lắm, có bao nhiêu đó mà cả nhà không chịu dùng chẳng giùm cho người ta.

Tôi lật dậy ngồi dậy chạy ra sau nhà,

— Gì vậy bác Tư ?

Bác vừa lui cùi vạch đám môn sau nhà vừa trả lời gọn :

— Con rửa tiêu rồi, mầy ơi ! Tụi ở nhà nó phóng sanh không cần báo cáo với tao !

Thế là vì con rửa mà bác Tư Hồ nổi khùng lên vậy ! Con rửa đó không xa lạ đối với tôi. Cách đây mấy hôm bác Tư với tôi đi đốt đồng, «lượm» được đa trạ thật mập. Về nhà chúng tôi rửa muối hết hai chén một bữa lừ lừ vì con nào cũng có trướng. Con rửa chết chú Tư nhốt trong một cái việ, dầy trên một tấm thớt to là để dành lại chiều hôm nay. Con rửa đó hẳn có nhiều công lực nên đội tấm thớt qua một bên rồi bỏ mất :

Bác vẫn tiếp tục vạch lá kiểm mà miệng vẫn cần nhẩn :

— Đây rồi chiều nay tao mới làm ăn làm sao nói làm sao với người ta đây ?

— Tôi không hiểu bác Tư nói «người ta» đó là người nào ? Nên hỏi :

— Ai vậy bác ? Rửa mất thì bỏ, của thiên trả địa chớ bác tiếc làm chi ?

Bác không trả lời thẳng câu hỏi tôi, lại nói bằng quơ :

— Chiều nay ông sui ông tới, hồng biết lấy gì cho ông đây nữa !

Bác bỏ đi lên nhà trên, về mặt cau có. Bác ngồi xuống bộ ván giữa chạp cái bình tích nước trà, rót ra uống một hơi rồi móc thuốc ra hút.

Khói thuốc bốc lên, cặp mắt leo neho có vẻ suy nghĩ. Tôi cũng trở lên nhà trên ngồi nơi chiếc võng, lặng thinh như cũng muốn chia sẻ những nỗi bức tức của bác. Bỗng bác nói lớn :

— Ê ! Tám, đi mầy !

— Tám đây là thứ của vợ tôi bác gọi theo thứ của vợ tôi quen rồi, tôi quay đầu lại :

— Đi đâu bác ?

Về mặt cau có của bác khi này biến đổi ra hân hoan :

— Thăng ! Mầy hồng lạnh chút nào. Ở đây với tao cũng bộn ngày rồi mà mầy

★ Chuyện vui đồng quê ★ của NĂM PHÓN

còn «con so» quá ! Rửa mầy đi kiểm bồi cho chiều nay chớ gì ? Con rửa nó «phú lợ căn» thì mình kiểm cái khác chớ sao ?

Nghe bác Tư Hồ rửa đi bồi, tôi liền tính trong trí. Mùa này là mùa hạn cá đồng lớp vỏ địa, lớp vọt thoát xuống sông, mùa này thật khó kiếm đồ nhậu cấp thời được. Hay là bác ta tính đào một mớ «gà» ở ngoài đồng ? «Gà đồng» là tiếng lóng của nông dân là thứ chuộc ở ngoài đồng, lớn trướng cườm chân mà béo mập lắm. Tôi hỏi bác :

— Tính kiểm gà đồng hả bác ?

Bác Tư «xì» ra một cái đáp :

— Cái thứ đó nhậu ngon thật, song đau mình lắm mầy ơi ! Mầy xuống xuống đi trề với tao.

Đi trề đây, viết và nói, người ở thành thị có thể hiểu lầm hoặc không hiểu nó là gì. Đi trề không phải là mình đi sau đi không đúng hạn. Đi trề là một cách bắt cá bằng xuống, không cần lưới không cần câu, không cần dăng, dờ, lờ mà vẫn kiếm được cá tôm như thường.

Cái tài của nông dân là nhiều sáng kiến như là lúch ở trong thế kẹt thì họ «nhảy» biến chế lắm.

Tôi đã có dịp biết qua chiếc xuống đi trề cá. Nó là loại xuống bơi, lớn cỡ trung gọi là xuống «be chín», lờng rộng bề ngang nhưng lại cạn bề sâu.

Chiếc xuống ấy một bên be thì dùng lên một tấm bưng phủ lưới như một tấm vách, bề cao chừng một thước, bề dài thì tùy theo lờng xuống. Bề đối diện với tấm vách lưới đó là một tấm ván dài và mỏng, rộng độ một thước, sơn màu trắng, một bên móc dính vào be xuống bên kia thả là dề xuống mặt nước, muốn cho tấm ván ấy có chiều dài lại với mặt nước, người ta làm cho chiếc xuống phải, nghiêng một bên bằng cách dăng ở mũi nó một cục đá to, lệch qua một bên. Thế là chiếc xuống đi trề là chiếc xuống phải nghiêng qua một bên về phía có tấm ván dề ra nước đó. Thường người đi trề cá hay đi ban đêm, trước mũi xuống có cây đèn, không phải để cho người bơi thấy đường mà để cho cá chóa mắt nhảy càng vào. Chiếc xuống do người bơi lướt tới từ từ, miếng ván sơn trắng ra xuống sâu khỏi mặt nước chừng một tấc hay hơn một tấc. Cá tôm lợi gần mặt nước, bị tấm ván và quạ, hốt hoảng vọt phóng để tránh thì lại vọt lên tấm ván đó mà phóng vào lòng xuống, phía be bên kia có bưng lưới nên cá không vọt qua khỏi xuống mà lọt xuống sông được đầu nó nhảy vọt mạnh và cao hơn be xuống.

Chiếc xuống đi trề từ từ tiến trên mặt nước, theo dòng nước xuôi và phải bơi gần mé, như thế cá bị ván và một quá phải nhảy. Đi trề mỗi đêm vài tiếng đồng hồ với chiếc xuống dầy bộ phận như đã kể trên, khi trúng mồi, có đến vài yến cá tôm chứ không ít. Loại cá tôm nhảy vào xuống thường là cá trắng như cá chêm, cá dổi, thứ cá có tài bơi lội lẹ và nhảy lẹ, chớ cá đen như cá lóc, cá trê cá rô thì ít khi. Còn tôm thì có tôm càng tép bạc, tép đất.

Phải tả rõ chiếc xuống đi trề như vậy vì bác Tư Hồ rửa tôi đi trề cá mà bác không có thứ xuống như thế thì mới làm sao đây ? Thế nên tôi phải ngạc nhiên hỏi bác :

— Mình đâu có xuống đi trề bác ? Mà lối xóm cũng không có nữa, thì làm sao đây ?

Nghe tôi nói, bác Tư Hồ phá lên cười khà khà :

— Tao nói mầy «con so» có oan chút nào đâu ! Tao không có xuống trề thiệt, lối xóm cũng không có, mà tao đi trề được, cái đó mới là tài. Thời đi lẹ mầy, Tám ! Xuống chiếc xuống của tao đậu dưới bên kia ! Tao sẽ nhờ mầy đóng một vai tuồng không nhọc gì cả. Mà mình có tham gia thì nhậu mới mạnh miệng, phải hông mầy ?

Bác Tư Hồ cúi xuống bộ ván rút ra một cây dầm, quơ chiếc áo vắt lên vai nằm tay tôi cùng bước xuống xuống.

Xuống xuống rồi, bác Tư phân công :

— Tao dăng lái, mầy dăng mũi. Mầy làm cục đá dầm tao, nghĩa là mầy ngồi lệch qua một bên cho chiếc xuống nó nghiêng nghiêng chừng nào hay chừng này, hồng chìm đầu mầy sọt ! Ngồi cứ ngồi, nhưng tao xin mầy đừng nói chuyện dề ca vọng cổ, cá tôm nó nghe, nó quên nhảy thì khổ tao mà cũng lây khổ cho mầy luôn !

Đã biết rõ chiếc xuống đi trề chánh hiệu phải thế nào rồi, cho nên bước xuống xuống lớn «be mười» của bác Tư Hồ thương ngày dùng để đi chợ hay chở lúa gạo, tôi mất tin tưởng quá sức. Tôi làm bầm :

— Hay là nhìn mầy nó một bữa nhậu đi bác Tư ? Chớ đi trề cái «giọng» này có làm mồi cho bồ mắt nó cần cẩu ích gì ?

Bác Tư Hồ vẫn khà khà :

— Tao nói mầy «con so» thậm phải ! Ráng ở với tao một năm, tao truền nghề kiểm bồi nhậu cho mầy. Mầy nghe tao nói đây : nghề võ có thập bát ban, chớ cái nghề kiểm thứ dề «vô tổ» có đến bá ban đi, mầy ơi ! Mầy cứ tin một chút sẽ đủ một tiệc nhậu cho mầy coi ! Không có, mầy cứ vạch xoáy đầu tao mầy dái đi !

Bác Tư Hồ đã quá quyết và dám thề độc như thế làm tôi cũng đặt sự cầu may nơi bác phần nào. Theo lời bác bảo tôi phải «làm cục đá» dề mũi nghiêng qua một bên, tôi làm đúng theo ý muốn của bác, bác khen vượt :

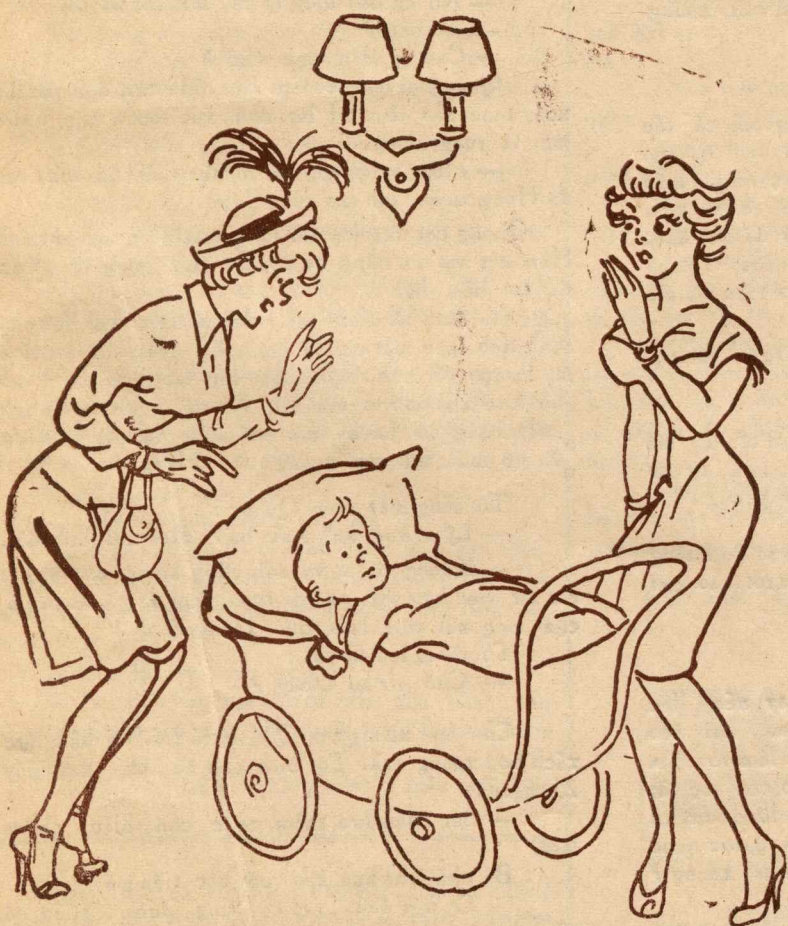
— Nhờ mầy bự con chớ phải nhỏ như tao thì vô phương làm nghiêng chiếc xuống be mười này. Mà nhớ nghen mầy. Mầy mà ca vọng cổ hay âm nhạc cái cách thì không được đâu. Cái đó tối kỵ, tối kỵ.

Chiếc xuống to nằm nghiêng nghiêng trôi theo dòng nước xuôi, tôi nhìn trăn bác Tư Hồ, coi bác làm gì cho tôm cá nhảy ?

Bác cầm cây dầm dài vừa lái cho chiếc xuống đi ngay thẳng

(Xem tiếp trang 31)

Chúng ta là một nền văn minh biết tạo ra chiến tranh, nhưng không biết tạo ra hòa bình.

— Mầy coi thằng nhỏ này là con thằng bồ nào hả ? Sao mà nhớ hết được !

CƠN MÊ

(TIẾP THEO TRANG 7)

Không cho biết hiện làm gì nhưng số tiền to tát đó tôi chắc người cha thông minh liêm khiết của tôi đã thấy, người mẹ hiền lành nhân hậu của tôi đã hiểu một trăm một vạn lần con gái đầu lòng của người đã ra sao. Mẹ ơi, dù mẹ có khóc đến đỏ mắt, đến nghẹn ngào hơi thở mẹ cũng nên hiểu một chút rằng: Con, Lê Hồng yêu quý của mẹ sung sướng lắm, vương giả giàu có vô chừng. Nó không còn phải mỗi sáng xách giỏ ra chợ với vòn vẹn một hai trăm bạc lẻ trong tay, tính từng đồng bạc các bớt lợn rau hai đồng, miếng ba rọi năm đồng thứ này một ít, thứ kia một ít để mua thêm miếng đậu phụ, dăm quả cà pháo cho lú em nuốt trôi bát cơm. Miếng thịt mỡ kho cho mặn quân dành cho cha, tô canh rau lênh bênh những mỡ đưa cho mẹ. Mẹ ơi, hết rồi, hết thật rồi những ngày u tối đó. Chỉ nhờ đồng tiền vàng chiếc đứa thần để thay đổi tất cả. Con đoán biết rằng cái gia đình nghèo nàn chấu rau của ta đã rực rỡ, đã phớt ra hồng hào sinh lực. Mẹ không còn khóc vì nợ nần tới tấp. Cha có một nồi tôm kho tàu đồ tươi những gặt. Các em không phải liếm mếp thêm muỗng một miếng mỡ nóng heo ăn suốt bữa cơm. Cha con ta, gia đình ta đã có quyền ngừng mặt lên ngôi gát chéo uống trà Tàu nhìn ngạo ngễ với đời. Cha đã có thừa tiền để sắm cái máy gặt, bếp gas, cùng trần thứ đồ xa xỉ cho mẹ. Cha đã có thừa tiền mua một cái máy phát hình to lớn cho lũ em. Mẹ mỗi tháng tươi mày nở mặt phát tiền học cho đàn con, hoàn hi thành thạo xách giỏ ra chợ sắm cho thằng Ti, thằng Tí, con Miu, con Mần mỗi đứa dăm bộ quần áo đắt tiền. Và con, ôi hạnh phúc nhất là con. Khi trở về thấy căn nhà ứ dột xưa kia không còn nữa. Trên nhà, dưới bếp trần ngập tiếng cười. Trong phòng ngủ những cái nệm mút dày ba tấc cùng chăn cùng màn trắng phau trắng muốt. Mẹ gọi một tiếng, ngoắc bìn tay lấp lánh kim cương, nợ cái những gương mặt thò bĩ khi xưa sẽ ừ ừ đến nâng mẹ như nâng trứng, hứng mẹ như hứng hoa. Mẹ ơi cười đi cho rõ tươi. Ta đã hết khổ. Mẹ găng lau đi những giọt lệ từ nhụy vì những cái phước duyên tham dự vào chuyện hàng xóm nói mãi cũng chán, dăm thọc xỉ xào đến đầu cũng phải ngời cơn ghen tức. Bốn năm rồi chắc lìn da dẻ, sạm của cha đã nhả nắng, tóc cha bắt đầu bạc, chân đã mỏi, vai đã nặng vì thời gian. Các em đã lớn sắp vào đại học cả rồi. Gắng đi các bé yêu quý của chị. Học giỏi ra làm ông nợ bà kia vinh hiển với đời, sẽ nhìn hạ tầm thân. Đừng noi theo vết xe đã đổ. Các em ơi, tuổi hoa niên chỉ đến với ta một lần rồi mất biệt, cái ngày rực rỡ vàng son ừng ực sẽ tắt nếu ta buông thả theo bản năng sa đọa của thế xác. Các em trai, ngành mặt đi đứng bắt chước gât chân trong tiệm cà phê phì phèo tập hút. Các bé gái lăm lờ đi với thời son ánh bạc với hộp phấn, tà áo lộng lẫy xa hoa. Đừng nhìn vào người chị lơ lửng xuống lây, khốn khổ lắm, càng lúc chị càng lún xuống tuyệt vọng. Hãy tha thứ cho chị đừng nhỏ nước bọt khinh miệt. Chị đã vì một lý do duy nhất là cứu khổ cho gia đình mà quên mất tuổi xuân. Chị phải sa vào tay một trăm một ngàn thằng Mỹ đen, Mỹ trắng, Đại Hán, Phi Luật Tân. Chị ôm ấp vuốt ve với khối những anh nhân ngãi đầu hai thứ tóc. Chị bị người ta rủa xả chúc được đầu thai làm trâu ngựa. Chị bị người ta ném ra ngoài là đạo đức. Nhưng chị có nhiều tiền lắm các bé ơi. Tiền sẽ chở các bé lên mây hoan lạc. Tiền làm họ hàng cô cậu xích lại gần gũi cười với ta thân ái. Vui về hạnh phúc lắm phải không ba mẹ, phải không các em?

Tôi tô điểm ánh mắt lên môi cho rực lửa ân ái. Tôi dang rộng đôi cánh tay uốn nắn xinh đẹp, sẵn sàng đón nhận những tâm chàng từ muôn phương trong giây khắc mền là hẳn có tiền dăm ngàn ra cho đầy kén sát của tôi là tốt đẹp mọi chuyện. Bây giờ tôi đã bắt đầu chán những bộ mặt dư thừa sinh tử, những con mắt heo nham nhơ dạn dạn, những lời dăi bôi giả trá của cái thế giới bạc tiền này. Sau một cuộc vui, thoắt nhìn lại không còn ai bên cạnh mới thấy cuộc đời tôi trống rỗng lạnh giá vô cùng. Tôi bắt đầu lơ mơ nhận biết kuong phải tiền là nhất, tiền mua được mọi

Tâm hồn người đàn bà làm họ trở thành một nhơn vật cao siêu, xác thịt của họ làm họ trở nên một người thật sự; khi họ tỏ ra lạnh lợt về tâm hồn cũng như về xác thịt, khi họ chỉ sống bằng trí óc, họ đã biến thành một quái vật.

PAUL BOURGET

cái nhưng không mua được tình thương, nó làm mê muội trí óc tôi mất rồi.

Một buổi chiều đang một mình dạo phố tôi gặp lại Châu Chao ơi, con Châu thư ký sở Mỹ ngày nào đã bảo tôi giữ mình bây giờ cần tay một người lính Mỹ cao hơn nó một cái đầu. Hai đứa nhìn nhau lờ lờ cười. Châu nói tôi lạ quá, sang như bà hoàng. Tôi nhìn nó từ đầu đến chân:

Đầu dít có một tắc mà đi với Mỹ coi như dăm dăm chó phốc.

Gặp mày là xiên xỏ, chồng tao đó, thằng Bennett.

Thằng cha trưởng phòng nhân viên hồi xưa đấy à.

Nó đó. Châu thử dài xuống giọng. Không có nó thì cả nhà tao khổn khổ vì.

Tôi xua tay lắc đầu lia lịa:

Thôi, biết biết. Ai cũng có lý do này nọ cả. Nói mãi đau lòng tao mất. Mày liệu mà tung nó đi chỗ khác chơi một bữa, tao với mày tâm sự.

O.K.

Câu qua qua anh chồng Mỹ lú lo một hồi. Hai con mắt xanh lơ của gã cứ dục chặt vào người tôi, hau hâu như hổ đói. Rồi gã bỏ đi cái mặt dừ ra thêm thương tiếc rề.

Tôi kéo Châu vào một quán ăn đắt giá nhất, hai đứa gọi chung một thứ rượu màu hổ phách sóng sánh như pha lê. Tôi thử người nhìn bạn:

Ngày còn đi học, có bao giờ mình tưởng tới cái phút giây này đâu. Mày bị t không. Nay xa hai đứa tao, Quang học luật đó, sang làm chủ vào Tuyết Lan ăn kem là cùng hay đi lang thang dờn hàng cây nói chuyện khổ nỡn bỏ thế mà hạnh phúc. Đứng một cái, cuộc đời xoay trở như chong chong tao chỉ còn biết ngồi đi mà than với trời.

Châu chống tay lên cằm thở hắt ra, môi hơi trễ dài mai nữa:

Sách vở trong trường học được bao nhiêu quên cha nó h t, còn nhớ một mọt tui chẳng biết áp dụng nó vào cái chỗ nào.

Tâm lại thì cái tán nhân là cần nhất. Nó nâng ly thần tượng ung châu rớt vĩa vĩa vừa đáng mặt trung hưng:

Bí gì tao từ tao lộn rồi mày.

Tất cả mình dấn thót;

Cụt lủi về.

Ồ gì thì bình vì thằng rề khéo chịu, uống Whisky tôi ngày Bận bè đưa ni cừu đưa khướu, han; và nó chịu chứ ngang mình nó tỉnh bơ như gò nỉ nhực không biết dỏ vào đầu cho hết. Tao chán quá muốn bỏ thằng này về quê ở nhưng nó đau chịu, đeo dính tao như sam.

Tôi cười dòn:

Ê chưa chắc bạn ơi, mày không để ý lúc này thấy tao cái cục a-dong nó chạy lên chạy xuống trông hay đáo để.

Châu ngăn ra:

Thật không? Thấy mẹ rồi.

Mỹ cao nó là củ g cừu làm gì nổi cái xác to như trâu chớng đó. Tôi b r l mà mọi địa cao đây nó dỏ rỏ, hãy đã dít nó. Còn cái vụ về quê mày đẹp cho tao nhờ, đang mọt thì nọ ung cườn xon cương rỏ hu mọt treo lâu giường mà mày đã dứt dây.

Châu vãi từ ra tới lư tưng tưng. Tôi gạ nó về chuyện nhà cửa ba mẹ tôi ở Phố Nguyễn nó lạc đầu:

Tao đ bệt hồi mày trốn nhà được 1 tháng đầu bết gì trena.

Bốn năm mau quá nhĩ!

Hay đ rỏl tao có rỏl là thì lúc đó mà mày khóc dừ cừ nọl mày t rỏl nọl buồn nọl tự từ ở đầu dỏ rỏ, còn ba mày thì chạy kiếm lung tung.

Tôi buồn rầu:

Tao nghĩ thế nào cũng có chuyện đó không thể tránh khỏi, nhưng bây giờ các đờ làm rồi, tao gởi thư về hoai.

Thấy mày về coi ra sao?

Ừ nhĩ.

Mặt tôi sáng lên, tôi hồi hộp đưa tay nắn lên ngực. Chuyện đó như thế không nghĩ ra. Lại sao không làm 1 chuyện trỏ về để chuyện lỏl làm với cha mẹ. Tôi sẽ qui xuống lau nước mắt, cho cha mẹ tôi sẽ sụp tạ ngr của già yếu mến mà tôi đã dừ đi không nước nec. V nước mắt biế, có rỏl được nhực nã phén mọt của những người đau khổ hay không? Tôi lảm bảm:

Vai bả lừ chắc tao về. Tao phải tau xep công chuyện cho coi mọt quan lý Dạu nữa.

Coi chừng tui nó trở mặt thì đi đời hết cần nghiệp.

Có thể lắm. con mẹ chân trong chân ngoài trở mặt cái mọt. Nhưng cần gì tao dư sức lập 1 cái bar khác đồ sộ hơn nhiều.

Mày có vẻ tự tin lắm, nhưng tao dặn mày thế thôi, ở đời đa nghi quá cùng khó sống thọ.

Hai đứa ngồi nán 1 lúc rồi tôi chia tay Châu trả nó về với ông chồng có đôi mắt len lét như chó ăn vụn bột.

Mọi việc đã yên, tôi chỉ còn thu 1 mớ đồ cần thiết và mua 1 ít quà về nhà thì Bennett mò đến. Hân bảo yêu tôi và muốn lấy tôi ngay với bất cứ điều kiện nào. Tôi chửi hân 1 trận và đuổi ngay ra cửa rồi tôi xách va li tới căn lầu Châu ở báo động:

Thằng chồng mày nó muốn lấy tao đó, liệu mà giữ mình. Tao đi đây.

Con nhỏ còn ngờ ngác, tôi cười khanh khách phóng xe 1 mạch ra lộ cái. Sáng hôm sau về đến Sài-gòn tôi nảy ra ý định đến trêu vợ con anh nhân tình củ 1 phút cho vui. Tôi đến căn gác trọ năm xưa của Quang ở định hỏi thăm xem Quang bây giờ đi đâu. Bà chủ nhà trông thấy tôi reo lên mừng rỡ:

Trời ơi cô Hồng, lâu quá cô không tới chơi.

Anh Quang..

Bà đưa tay lên trời thất vọng:

Tội nghiệp cầu, cùng tui cô hết mà. Ngồi xuống đây tôi nói cho mà nghe.

Người đàn bà mau mắn chỉ trên gác:

Năm chèo queo trên kia. Thi rớt liên miên không tiền dểng tiền nhà cho tui cả năm nay rồi. Tui thấy cậu xuống dốc quá cũng tội nghiệp cho ở không, Bà ta nhìn cái bàn tay lấp lánh hội xoàn của tôi mặt tươi rói:

Cô là nhân tình nhân ngãi gì mà tệ quá thương người ta rồi bỏ đi đâu biệt tích làm người ta không học hành gì được hết trơn.

Bác không biết chuyện này đâu. Cho đáng đời cái thứ ham danh vọng.

Cái gì vậy cô?

Tôi đi lẩn lên gác.

Cho cháu lên nhìn tận mặt hẳn xem tệ đến mức nào.

Tôi nện gót giày lên bực thang cuối cùng, nhìn quanh căn phòng hỗn độn. Quang hẳn đang nằm ngủ thiếp trên ghế phỏ-tơi thân hình gầy ốm hốc hác như bịch rặng lâu ngày. Tôi kéo ghế ngồi đánh lửa hút thuốc phỏ hơi khói vào mặt Quang làm hẳn ho sặc lên, tỉnh dậy nhìn tôi đang cười rúc rích. Hân đưa hai ra tưng ngờ ngàng:

Hồng!

Ừ, phải. Lâu lâu ghé thăm anh chút được không?

Em làm gì mà giàu quá thế. Người em đây hội xoàn.

Mắt tôi long lên dữ lộn:

Làm đi anh không biết à. Vì anh mà tôi có cơ hội đi làm giàu đấy.

Quang đứng lên vươn vai lăm lị:

Hồng cứ tha hồ chửi cho hết tức rồi 1 ngày nào đó Hồng sẽ hiểu.

Không cần hiểu gì cả, mai tôi lại đi.

Đi đâu?

Can gì đến anh chớ?

Quang lại ngồi xuống, hẳn nhìn tôi, đôi mắt lóc xoáy tuơ nào làm tôi hơi chừa lại, muốn trào nước mắt vì rung động.

Hồng nghe anh nói rồi tha thứ cho anh, sau đó Hồng muốn ính sao cũng được.

Quang đặt tay lên vai tôi, tôi nghiêng người tránh hẳn siết vai tôi bằng cả đôi tay như gọng kềm, hẳn rít lên hẳn học:

Anh đã tính sai 1 đáp số làm hại đời em. Anh tính lảnh mặt em để em quên lãng chuyện tình ma lo học rồi 1 thời gian sau khi mỗi đứa có 1 mớ chữ kìa khá anh sẽ tìm em. Nhưng anh đâu có ngờ em lại nông nổi thế ấy sao em mềm yếu quá dễ đồng tiền nó cuốn trôi em xuống vực. Hồng?

Tôi căng mắt nhìn Quang:

Lý tưởng nhĩ? Ai bảo dăm lời anh nói.

Không có ai và anh cũng không cần ai hết em cứ việc ngr vực hay đi luôn cũng được. Anh đã chại long mắt rồi. Thôi đủ. Hồng đi đi!

Tôi đứng lên uể oải:

Cnó trở lại không?

Chỉ mãi không thấy Quang trả lời, tôi hậm hực xích bốp xuống nhà. Tôi đưa cho bà chủ xấp giấy 25 ngàn.

Sau cháu đưa thêm, chắc còn thiếu nhiều lắm.

Bà chủ nhà xun xoe vuốt cộc tiền giấy:

Ồ hơi dàu có lo có cũng được hồng có cũng xon. ầu lâu cầu cũng đưa cho vài ngàn hồng thăm vào đầu.

I ôi lái xe đầu trước con ngõ chật hẹp dẫn vào nhà. Nhìn những căn nhà mái tôn vách vát thô sơ ngầy ngầy vẫn còn đó, tôi bồi hồi đứng lặng. Không biết nhà mình ra sao. Chắc xây lên rồi, mình có nói trong thư là nên sửa sang nhà cho thoáng chắc ông già cho xây lâu. Tôi hồi hộp đi chậm chậm vào hẻm. Các khuôn mặt chòm xóm quen thuộc vẫn còn đó, trở mặt nhìn tôi xa lạ. Họ làm sao ngờ được con Hồng lười thối lếch thếch ngầy ngầy bây giờ rực rỡ những son phấn, nước hoa, Hồng ơi, ngừng mặt lên ung dung mà đi vì đồng tiền đã khắc phục tất cả. Ta đã mua được hạnh phúc, ta đã mua được hạnh phúc. Tôi muốn cười lên 1 cách thỏa thích như trong 1 cơn say nghiêng ngửa nào đó.

Và theo một thói quen trường già tôi ao ước được đập vỡ một cái ly pha lê vừa cạn rượu đề ăn mừng chiến thắng. Nhưng rồi tôi như rơi vào một cơn ác mộng. Trước đôi mắt mở tròn ngạc nhiên tột độ của tôi là căn nhà xiêu đổ ngầy ngầy. Nơi đó tôi đã được sinh ra lớn lên và từ bỏ nó mà đi biệt biệt. Đến ngày về, những tưởng thoát xác nào ngờ nó vẫn còn ngạo nghễ đứng đó, kiên trì che mưa chờ nắng dưới sức nặng thời gian. Tôi hấp tấp xách va ly vào nhà, tìm đập mạnh, hơi thở muốn đứt quãng vì hồi hộp. Em trai tôi, thằng Tị ngồi gác chân lên bàn phỉ phèo điều thuốc thơm, thấy tôi vào nó há hốc miệng rồi hét lên:

— A! Nử hoàng đã hồi quốc. Mầu ơi ra mà coi.

Nó bật dậy như cái lò xo, đứng chống nạnh nhìn tôi từ đầu đến chân.

— Chà, thơm á. Sang quá thế. Ê! Mầu.

Tôi liệng cái sắc lên bàn hỏi nhỏ:

— Ba mẹ đâu?

Thằng Tị không nói quay phắc xuống nhà sau réo ầm 1:

— Nử Hoàng Lệ Hồng này mẹ ơi, Mầu ơi!

Tôi nhìn theo đứa em, xót xa muốn khóc.

Em tôi thay đổi nhiều quá, ngố ngố ngang tàng đúng mẫu của những chàng cao bồi trong các loại phim Western. Nó đã lớn, nó nang sẵn chắc những bắp thịt đẹp. Tóc nó dài phủ gáy và điều thuốc cháy bóng trên môi đã giết chết thời thơ ấu của đứa con trai.

Tôi ngồi phệt xuống cái ghế mọi gập gần đó úp mặt xuống bàn buồn lá người.

— Chị.

Tôi ngẩng lên, Con Mầu mặc chiếc áo vải hoa đã bạc màu đang đứng lặng nhìn tôi. Sau lưng nó là thằng Tị đứng nhún nhảy theo điệu nhạc ở cái radio. Tôi vuốt tay còn Mầu nghẹn ngào:

— Em còn nhận ra chị sao?

Con Mầu cúi đầu, những giọt nước mắt bắt đầu rơi giọt xuống áo nó. Tôi đứng lên.

— Mỗi tháng nhà có được thư chị không?

— Có.

— Sao mà vẫn y như hồi xưa, không có gì.

Thằng Tị lại la lên:

— Mỗi tháng tôi ra lãnh một trăm ngàn đều đều, luôn bốn năm.

— Áo em rách ra hết rồi, sao không lấy tiền đó mà may áo khác và cắt nhà cắt cửa.

Tôi đang nói nghe một tiếng nắc nỏ sau bức màn. Tôi buông con Mầu chạy vội về phía đó. Mẹ tôi đang kéo khăn hi mũi thấy tôi chạy đến bà quát lên:

— Con khốn nạn còn dám về đây à.

Tôi sà đến quỳ bên chân giường nghẹn ngào:

— Mẹ.

— Đi. Đi ngay, mày không được gọi tao bằng mẹ nữa, đồ dỉ, con bất hiếu.

Mẹ tôi càng nói càng hét lên dữ tợn, Bà mở tung một cánh tủ xách ra một cái bọc lớn ném thẳng vào mặt tôi toé lửa.

— Của mày trả mày đó, đứng dậy đi ngay.

Bà xông tới nắm tóc tôi dùng hết sức lực kéo xềnh xệch ra cửa, vừa chửi rủa vừa đánh bất kể vào mặt tôi và vừa khóc điên dại.

Con Mầu bật khóc lớn:

— Mẹ ơi đừng đánh chị, mẹ.

Nó chạy tới kéo bà ra lãnh ngay mấy cái đấm vào mũi. Trong cơn giận mẹ tôi mạnh ghè gớm, bà gào lên tay vẫn nắm chặt đập loạn cuồng. Tôi cắn răng rên rỉ.

— Con lạy mẹ, con lạy mẹ.

— Đ, đi. Tao nhận nhục chịu đời bêu xấu chờ mày về đây tao trả. Đi không tao giết, con khốn nạn.

Tôi gắng trèo lại ở ngưỡng cửa vì mấy cái đầu

Thấy người đáng thương thì ta chảy nước mắt, mà đến khi đem cửa cho người thì lại tiếc, ấy là có lòng từ mà không có lòng nhân.

Tất cả sự thật đều không nên nói ra hết.

tò mò càng lúc càng 13 vào đảng.

Nhưng đứa trẻ vô tư reo:

— Bé bị đại chiến bắt man tại đây ời.

— Ai đó? Con Hồng à.

—Ừa, con Hồng bỏ nhà theo trai hồi mấy năm trước đó.

— Kh ng phải, nó đi lấy Mỹ, ngó quần áo nó mà coi. Ôi chào, đẹp mắt.

Tôi cần mỗi đứa đưa vào vách chịu những ngọn chó 1 ng gà quất tới tấp vào người. Mẹ tôi vừa thở vừa hét lên, với lấy cái bọc ban này ném thẳng ra chỗ tôi lang đứng cong mình vì đau đớn. Trời ơi, tiền. Những tờ giấy năm trăm màu xanh màu cam tuột khỏi bao vải tung bay phất phới. Đám hiếu kỳ ré lên.

— Tiền, tiền lượm lẹ, lẹ lên.

Họ nhào tới, thằng Tị nhẩy xổ ra tay lăm lăm sợ dây lưng da khoa động, nó nạt lớn:

— Ê hồng có lộn xộn đi chỗ khác chơi.

Thằng nào lấy 1 đồng tao đập một trăm cái, Con Mầu đâu.

Tôi bùng lấy mặt khóc nức nở:

— Con lạy mẹ, mẹ cứ giết con chứ đừng để họ cười vào mặt mình, mẹ bớt nóng con sẽ giải thích.

— Tao gử đủ không lấy một cái khùng s 1 một đồng, đem đi không đủ tao bù rồi mày đi ngay đứng đó tao giết. Chà mày về chặt mày làm mười khúc cầu sấn Đ, đừng để mày đứa em mày xấu hổ thêm.

Bà thở hắt hắt cầm cái sắc tay tôi ném phăng ra đường rồi bùng ngồi phệt ra giường rú xuống như cây chuối đổ. Con Mầu rú lên khóc.

— Mẹ chết chị ời.

Tôi nâng bà lên sờ vào mũi thấy còn hơi thở thò tới nói qua tiếng nấc.

— Mẹ chỉ xỉu thôi, em đi kêu y tá nhanh lên.

Tôi đặt mẹ nằm ngay ngấm hắc tấp, xoa dầu đánh gió. Mọi người hàng xóm bước vào ăn cần:

— Co đề tui, tui rành vụ này lắm Xiu một chút rồi tỉnh. Còn c 1 lãnh mặt đi đừng cho bà thấy mà phải đồn nữa.

— Chừng nào mẹ con tỉnh thì con đi...

— Co nghe tui đi, gần tỉnh rồi à.

Chỉ tại đêm Xuân

(Tiếp theo trang 10)

—Ừ! Ông.. ông đón em..

Ông Đốc thấy Đào nũng nịu đáng yêu quá nên không bỏ lỡ dịp may vội ôm đại Đào và hít nhẹ lên cặp má 17 xuân xanh.

Tua phôi ông Đốc như nở nang ra nhưng Đào xô ông đứng lúc cần x:

—Thôi đi ông chủ, em biết ông chủ xạo, ông sợ bà quá trời mà đầu dím thương em, em không tin.

Ông Đốc chửi với như sự mấ cực và g:

—Không, không, anh không xạo đâu. Từ nay anh hết sợ con mẹ rồi.. Anh yêu em, anh sẽ lo cho em.

—Lo làm sao? Nói lẹ đi, bà về tới bây giờ à nghe.

Nghe nhắc vậy, ông Đốc vội vã đặt chương trình đề gử cực cực cho chắc:

—Anh sẽ cho em tiền xài riêng và.. anh sẽ mượn nhà riêng cho em ở, em cũng làm vợ qua vậy.

Đeo ung lăm nhưng chưa kịp tỏ ý thì bà Đốc đã về ời lên nghe ông nói hết câu chốt. Bà nhẩy xô vô năm áo ông, kéo vô phòng:

—Rõ ràng bắt được quả tang nhé, con kia rồi tao sẽ tính cho, còn ông đem cái hăng hái vào đây... Vào đây cho tôi thử coi. Hư giả không nên nét, ông mà không gân nổi như mới nói với con Đào đó thì ông biết tôi.

Ông Đốc đã mềm nhũn toàn thân. Ông bị bà kéo như cái mền rách vô phòng, quăng lên giường.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

YAMAHA
DƯƠNG CẨM

danh tiếng khắp thế-giới

ĐẠI-LÝ tại VIỆT-NAM

HOÀN CẦU THƯƠNG MẠI CIY

97, ĐƯỜNG NGUYỄN-CÔNG-TRU (PHÒNG 401).

SAIGON.

ông hoàng hốt giờ tay đỡ rồi chấp lại, xá bà:

—Mình ơi! Tha cho tôi, chỉ tại.. chỉ tại..

B trợn mắt hét:

—Tại gì, tại ai?

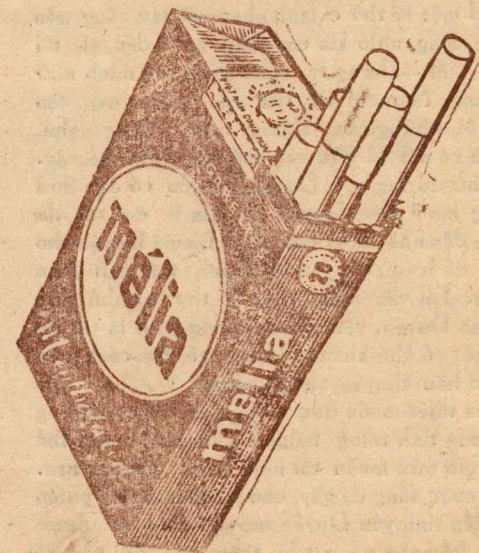
Sợ Đào bị đòn, ông Đốc Tạ xu 1 xi:

—Chỉ tại.. đêm Xuân.. Tôi nổi hứng bắt từ mình à. Chờ mình đã biết đó.. Quanh năm tôi bệnh quá mà.. làm gì được đâu.. tha tôi đi.. mình ơi!

THANH LAN PHƯƠNG TỬ

Cung Chúc Tân Xuân

THUỐC THƠM BẠC HẠ
(Menthol)

ĐẦU LỘC, ĐIỆU DÀI
Thương hảo hạng

Thơm mát, mướt cổ, thơm dịu

THỜI, Duyên không còn là hình ảnh tươi mát như đóa hồng ở buổi sớm mai. Trước mắt tôi, Duyên bây giờ là một hình dáng xa lạ giận hờn. Tôi cúi nhìn vào bàn tay Duyên. Bàn tay năm ngón thon gầy úp

xếp ở trên mặt bàn. Từ những ngón tay đó đáng nhìn tôi đi lần lên khuôn mặt trái soan của người con gái và tôi nhớ lại buổi trưa thứ tư đón Duyên tại trước cửa trường. Từ Nhà Bè tôi đã cố gắng thu xếp công việc để nhảy dù về cho kịp với giờ tan học của Duyên. Trong khi tôi muốn được ngắm nhìn người yêu mình, uống từng lời nói yêu đương của nàng. Thì Duyên đã nói như một gáo nước lạnh tạt vào mặt tôi. Chú có chuyện gì nói không? Duyên còn phải đón em về. Tôi buồn rầu buông một câu nói. Có muốn về cứ về đi. Và có phải vì thế mà Duyên đứng dậy một phút ra về, để ngày này qua tuần nọ, hôm nay gặp lại Duyên ngồi ở kia, ở trước mặt tôi bất động với dáng xa lạ giận hờn. Hồi lâu làm như tưởng không còn chịu đựng nổi sự im lặng ngọt ngào đó, tôi cúi mặt nhìn xuống ly cà phê sữa đã được gọi từ bao lâu rồi vẫn còn đầy nguyên.

—Duyên, em giận tôi phải không?

—Không. Duyên đâu có giận chú hồi nào..

Duyên nói rất nhỏ. Tiếng nói của nàng như ngọt ngọt như ứ đọng. Tôi ngừng đầu lên, nhả thẳng vào mắt Duyên—có một chút gì xa vắng ở nơi dòng mắt và một chút gì buồn bã ở trên đôi môi hơi mím lại. Duyên nói, Duyên đâu có giận tôi, nhưng tôi biết là không phải thế. Trong dòng mắt và ở trong cử chỉ bất động kia, tất cả như đã nói lên một điều là Duyên vẫn còn hờn giận tôi nhiều. Thật tình thì tôi không bao giờ lại ngờ là Duyên đã vạ vào một câu nói—Có muốn về cứ về đi—được thốt ra trong nỗi phiền muộn để mà giận hờn tôi gần một tháng nay.

Tôi không ngờ vì đã tưởng rằng khi yêu thương tôi, Duyên đã hiểu thấu cảm thông cho một tâm tình đặc biệt của mình. Như đã nhiều lần tôi ngồi tâm sự với em; tôi đã nói với em rằng, tôi là mẫu người hơi khác thường, nhưng không có nghĩa là tôi «tức» hay bị «mất điện». Bởi mẹ mất sớm, cha tôi quay lưng đi lấy vợ kế, tôi sống và lớn lên trong một gia đình với nhiều tình thương và nhiều lễ giáo dục nề nếp quá mức. Nên tôi đơn độc, nên tôi trở lại một mình, và tôi thêm khát thật nhiều tình thương dịu dàng âu yếm vuốt ve.

Em là một người con gái mới lớn—lại mặc màu áo học trò—với cuộc sống cách vờ học đường—em yêu thương tôi lắm—với những bất thường chợt về rồi lại chợt đi—đã khó. Khi em yêu thương tôi tôi lại càng khó hơn. Tôi đã chẳng từng nói với em rằng, nếu em chờ đợi, tôi sẽ chờ đợi, tôi sẽ chờ đợi—nhưng những người tình ở nơi thành phố—xin lỗi em, chắc hẳn rằng không bao giờ em được bắt gặp. Yêu tôi xin em đừng có những cơn giận hờn vô lý. Cũng xin em đừng đòi hỏi những sự làm dáng màu mè ở trong tình yêu. Bất cứ ngày nào, sáng nào rồi rảnh tôi sẽ đến đón em ở nơi trường học. Trong âm thầm và trong bình lặng mình sẽ gặp nhau đưa nhau đến ngồi ở nơi quán nước. Cho tôi và cho vừa cả ý muốn của em tránh tiếng người quen hay biết.

Em hãy cho tôi được tâm sự những nỗi buồn vui ở trong cuộc đời lính tráng, ở trong cuộc sống của tôi. Dù hay dù dở cũng mong em ngồi nghe tôi—ở trong nhà khi chỉ cần chịu khó ngồi nghe kể lẽ cũng là chia sẻ những nỗi niềm của người ta rồi. Và Duyên, em hãy nhớ lại coi, từ bốn tháng qua, bốn tháng chúng ta yêu nhau. Bao lần đi xem ciné, bao lần gặp nhau ở nơi trường học, ở tại đồn Shell Nhà Bè, bao lần tôi kể lẽ tâm sự với em. Em đã cử động ra sao? Em ngồi nghe với một vẻ thờ ơ lạnh nhạt—ở sau vầng trán kia, ở trong dòng nhìn kia em đang nghĩ đến gì không được biết—nhưng tôi nghe tiếng nói lạnh như bị nghẹn ngang. Nào chỉ có thế thôi đâu, em còn buông cho tôi những câu, không nghe, không nghe. Hoặc Duyên có nói gì đâu sao chú nói nhiều quá vậy.

Đặt thứ trường hợp Duyên. Duyên có đau đớn xót xa không? Yêu Duyên và chịu ý em tôi đã không hề tìm đến nhà chỉ vì câu nói—Ba má Duyên khó lắm—Tôi đã biến tình yêu tôi thành thứ tình thâm kín và tội lỗi. Tôi vẫn nhận chịu và thương như rằng rồi sẽ nói cho Duyên, yêu đương không phải là tội lỗi nên dù ba má có khó khăn tôi cũng sẽ tìm cách đến nhà than vãn chuyện cùng với các vị. Tôi yêu Duyên và tha thiết muốn được sống đời với em, nhưng nếu cứ ở trong tình trạng tránh né khó khăn như thế thì đến bao giờ ước muốn tôi mới được thành tựu. Dù vậy, dù cuộc sống đã gây cho tôi thật nhiều phiền buồn, tìm đến tình yêu Duyên tưởng rằng sẽ được vui di ai để lại nghe nặng trĩu thêm lên. Tôi vẫn cố gắng chịu đựng vì nghĩ rằng đã yêu là phải chịu đựng phải không Duyên? Miễn là em yêu thương và hiểu

Mặt trời thường bị mây che khuất và lý trí bị tham vọng làm mờ.

DÉPROPHILE

thông cảm thấu cho tôi là được rồi.

—Có lẽ lại Duyên đến với chú để dằn quá, nên chú khinh rẽ Duyên xem Duyên như một món đồ thừa. Phải mà, vì trước Duyên chú đã có cô Uyên, Ngọc Liên, Hà v.v. và v.v., những người chú quý yêu mến trọng. Còn Duyên, Duyên có là gì đối với chú đâu?

Tôi thoáng cười nhỏ ở trong cổ họng:

—Duyên là người yêu của tôi, là người đã hơn ba lần tôi nghĩ ý muốn cưới làm vợ, chứ sao lại Duyên có là gì đối với tôi đâu!

Tôi nhìn ra ngoài đường, nhưng thật tình ra tôi chẳng nhìn thấy gì cả ở trên con đường. Ở đây tôi như chỉ thấy một cách rõ ràng những nỗi buồn mỗi hiện hiện trước mắt. Tôi nói thế mà có đúng không Duyên? Lần thứ nhất tôi nghĩ ý với em cũng ở tại quán nước này, vào một buổi chiều thứ bảy em đi học thêm 2 giờ. Lần kế đó là ở tại tháp canh 5 của đồn Shell nơi gần bờ sông có những chiếc tàu, xà lan mang tên Calantiao, Vĩnh Long, Angkor v.v.. Khi em tìm đến thăm tôi cũng vào một buổi chiều thứ bảy, mà trước đó tôi đã viết cho em truyện ngắn «Nói với người tình». Có đoạn tôi cũng nghĩ ý rằng em sẽ cho tôi những đứa con thật xinh xắn dễ thương. Câu truyện đã làm cho Uyên bạn em cười em hoài. Rồi một lần nữa tại rạp hát Văn Hoa Saigon với phim Xin Đừng Bỏ Em của Thẩm Thúy Hằng. Và như vậy, với tôi, em đâu phải là món đồ thừa cũng như tôi đâu có khinh rẽ gì em.

Còn em nói rằng trước em tôi đã có cô Uyên, Ngọc Liên, Hà... Như nhiều lần tôi đã nói với em. Uyên đầu tiên chỉ là một danh xưng trong tưởng tượng, trong những truyện tình đồ vờ đoạn lả mà tôi tạo dựng nên. Rồi tình cờ tôi ghép vào với tên tôi, Du Uyên, nghe cũng hay hay hơn tôi chọn luôn nó làm bút hiệu. Tôi cũng chủ quan nghĩ rằng tên Uyên rất ít người đặt, nên trong truyện tình tưởng tượng về với của tôi, tôi có nói sao xuôi ngược cũng không động chạm đến ai và làm cho ai phiền lòng. Sau này, cũng vì yêu mến danh tự riêng Uyên, tôi đã thư từ liên lạc với một người tự xưng là Cao Kim Uyên, Saigon. Một người tôi không một lần đối thoại với một tuồng chữ con trai và với mười hai cánh thư rồi bắt đầu luôn Ngọc Liên cũng tương tự vậy. Có lẽ biên thư làm quen với một người bạn của tôi.

Chẳng may nó chết, ngày về chơi hầu cứ tình cờ cầm bức thư xanh xanh với tuồng chữ con gái tôi chợt nghĩ rằng để cho thẳng bạn khỏi mang tiếng nhận thư mà không hồi âm tôi báo tin buồn cho cô bé biết. Bất nguồn từ đó chúng tôi thư từ liên lạc với nhau nhưng một thời gian ngắn rồi cô nàng cũng bất tin luôn. Còn Hà, nàng đã đến với tôi thân tình hơn, chân thành hơn, cởi mở hơn nhưng cũng một lần đối thoại em có thể kiểm chứng những điều này nếu em nhớ lại bữa sáng thứ ba hôm nào em đến ngồi nhà 84/43 thật bất ngờ, thật đột ngột. Tôi đã kh ng nhận biết ai với ai nên có một sự thăm hỏi từ lưm, Uyên, Liên, Hà v.v.. tất cả cũng vẫn chỉ là những sự quen biết và thư từ chứ không yêu thương như tôi đã đối với em. Những khi em buồn giận hỏi truy tôi về mấy danh xưng đó tôi đã phân trần hết lời. Vì tôi nghĩ rằng em có yêu thương tôi, em mới hờn ghen, em mới đi sâu vào trong đời sống tình cảm của tôi. Cũng như ngược lại tôi có thương yêu em, tôi mới hết lời phân trần. Tôi đã tự nhủ thầm rằng, yêu thương em rồi tôi sẽ chỉ biết có một Lê thị Ngọc Duyên mà thôi. Con trai là cháu tham lam nhưng đâu phải là tất cả con trai ai cũng vậy hết. Cũng có người này người kia

★ Du Ngọc Duyên

(Chú viết cho Duyên đó!)

chứ em. Với tôi, mặc màu áo trắng, cuộc đời u tối, thiếu thiếu tình thương nhưng tôi cũng chỉ có được cho mình một trái tim thôi chứ em. Lại nữa quen biết là quen biết chứ không lẽ cứ hề quen biết là phải yêu thương sao em?

—Bạn bè Duyên nói chú coi thường Duyên, viết truyện tình với những người con gái khác từ lâu. Như thoáng qua, như giòng buồn. Chú lại còn để tặng cho người ta nữa.

Tôi nhìn Duyên trong một thoáng.

—Tôi biết là có những đôi bạn gái thân thiết nhau đến độ không chuyện gì là không kể ra cho nhau nghe. Nhưng này Duyên à có ai thương mình bằng chính mình không Duyên. Thế nên Duyên cũng đừng quá nghe lời bạn bè. Cuộc tình này là cuộc tình của Duyên chứ đâu phải của bạn bè Duyên. Mà trong tình yêu nó có nhiều khúc mắc.

Những khúc mắc chỉ người trong cuộc hay biết mà thôi. Còn truyện tình yêu từ lâu đã đăng lên mặt báo hả Duyên. Cũng vậy, sự để tặng nó cũng hết như một sự hoa hòe hoa soi mà thôi.

Duyên ngoe nguẩy.

—Duyên không tin.

Tôi nắm lấy tay người con gái, tìm ánh mắt nàng.

—Phải tin Duyên à. Đồng ý với Duyên là cuộc đời hôm nay xáo trộn lắm lắm quá nhưng đâu phải vậy mà mình buông trôi tất cả nghĩ ngờ. Tôi kêu gọi đến sự cảm thông thấu hiểu của Duyên thật nhiều đó Duyên!

Duyên lặng thinh thả dáng nhìn vào vầng và tôi gục mặt buồn. Chính ra từ khi yêu thương em tôi đã có ý định thay đổi bút hiệu Du Ngọc Duyên và trong chuyện tình yêu chỉ thuận có một tên Duyên mà thôi. Nhưng vì tôi nghĩ đến sự gia đình ba má Duyên khó khăn trong dịp Tết vừa rồi tôi có gởi đăng một bài Con Gái Mùa Xuân tặng em. Em đã khoe với tôi rằng em phải xé dấu trang báo có bài của tôi vì sợ sẽ là cái bung xung trong gia đình. Từ đó làm sao mà tôi thể viết truyện của mình được nữa với tên em và với những ước thương trao gởi cho em? Nhưng bây giờ để chú ý em tôi sẽ cố gắng viết nhiều về truyện của mình. Mai kia mốt nọ, nếu trên mặt báo nếu tên em xuất hiện nhiều mong em cũng đừng phiền trách tôi đã đem em ra làm cái bung xung.

—Nếu Duyên đã làm gì cho chú Du buồn lòng từ trước đến giờ, chú nghĩ thương Duyên chú Du đừng chấp.

Tôi lúc lắc đầu:

—Tôi có bao giờ phiền lòng hay chấp nê gì em đâu. Những cơn sóng lẫn tẩn nếu có ở trong cuộc tình mình, ở em và tôi—tôi đã nghĩ rằng tất cả thì cũng hết như là những đóa hoa tàn đi đến thêm cuộc tình mình thôi đó Duyên.

—Chú Du thay Duyên xin lỗi bà nội. Duyên đã làm cho bà phiền, Bà khó chịu ra mặt. Bà mắng Duyên một cách chân chân là hôm đó chú Du cũng bị mắng lây.

Tôi nhìn Duyên không chớp mắt.

—Tôi đã nhiều lần nói với em về một đại gia đình tôi mà Duyên! Sao em còn nói ra những lời như thế. Nó vừa mai mỉa cay đắng cho tôi. Như câu nói hôm nào. Nhà chú giàu quá, tôi không dám quen biết yêu thương chú nữa. Bà tôi thuộc lớp cổ xưa. Bà rất tốt và hiền. Nhưng với em qua cử chỉ thái độ đã bị hiểu lầm về tính tốt và hiền của Bà. Chứ thực ra có gì

đầu đề mà bà phải phiền hay khó chịu ra mặt với Duyên. Với bà cũng đã thừa truyền đăng hoàng rồi. Những truyền thống cũ về gia đình này đâu còn nữa. Khó khăn quá sống đâu có nổi. Nên bà hay Duyên. mỗi người đều đầu có thể đặt vấn đề từ mình từ thế hệ mình mà phê phán người kia. Duyên là người tôi yêu thương và có thể cưới làm vợ. Bà thương tôi thì đâu có lý nào bà lại ghét bỏ Duyên được.

Ngừng lại một thoáng tôi tiếp :

— Tôi muốn nhấn mạnh thêm với Duyên là bà già rồi. Những người già thường hay khó tính nhất là người ấy lại sống và lớn lên ở tại khung cảnh miền quê. Nên tôi mong Duyên nếu thương yêu tôi cố gắng hiểu thấu cho bà, vì nếu Duyên là vợ của tôi thì bà cũng là bà của Duyên chứ đâu xa lạ gì. Và nếu đã như vậy rồi nếu các bậc trưởng thượng của mình có làm phiền gì mình là con cháu mình đâu có quyền chửi trách hay phê phán gì phải không em ?

Duyên bẻ những ngón tay thon gầy của mình trong cù chỉ vu vơ. Tôi nhìn vào ngón tay Duyên có đeo chiếc nhẫn nhỏ nhỏ xinh xinh của nàng. Và tôi nhớ tới những bước tôi đã bước vào cuộc đời của Duyên và thế giới tình cảm riêng tư đắm thắm tha thiết nhất của Duyên bằng một tình yêu bỗng chấy cùng với một tâm trạng mới mẻ chán chường. Ngược lại tình yêu của Duyên đối với tôi nó như thế nào thực rất phân vân không hiểu. Duyên vẫn thường nói Duyên nhớ tôi nhiều khi xa nhau và khi gần gũi Duyên vui biết là bao nhiêu

Với từng ấy tiếng nói nhất là thứ tiếng nói ngọt và có duyên được thêm bởi đôi má nướm đồng tiền cùng với ánh mắt, dòng nhìn, tất cả đã khiến cho tôi thương yêu nàng. Nhưng nói cho ngay với bấy nhiêu thứ đó tất cả chưa đủ để cho tôi có thể đặt đề ở nàng một niềm tin tuyệt đối. Tôi yêu Duyên như yêu lòng tôi. Tôi yêu Duyên và đôi lúc nhận thấy mình yêu Duyên còn hơn chính bản thể của mình nữa. Tôi yêu Duyên và không muốn mất nàng. Bởi mất Duyên khoảng trống tâm hồn tôi không bao giờ sáng lại nữa, mặc dù hình ảnh Duyên cứ đọng nhiều khi đã làm cho tôi khổ sở đau đớn vô cùng.

Tôi nhìn Duyên mỉm cười mỗi một hồi lâu rồi tôi đứng dậy đến bên Duyên — đến bên tình yêu mới mẻ của mình :

— Duyên !

DU NGỌC DUYÊN (Nguyễn Mạnh Du)

HAI ĐÁM CƯỚI MỘT MÙA XUÂN

(TIẾP THEO TRANG 10)

— Ông muốn cưới vợ trước cái Tết con Trâu này, đúng vậy không ? Bây giờ, để cho chắc chắn, ông phải lo gấp vụ thằng Tiến. Dựng vợ gã chồng cho con cái trước, ông mới tục huyền sau. Còn những 3 tháng nữa mới Tết, ông hãy thu xếp sao cho tất cả hai vụ xong xuôi một trong tháng chạp, để qua năm mới tất cả đều mới.

Nhớ rằng đám cưới của thằng Tiến với con nhỏ Xuân Đào phải thật linh đình. Con phần ông chỉ là vấn đề tục huyền, không nên làm cho um sùm, hoang phí. Ông nhận chịu như vậy chứ ?

Lẽ tất nhiên là ông Đạt riu riu tuân theo, cam kết làm đúng theo ý muốn của hôn bà Đạt. Và sau khi đã việc của mọi người có mặt làm chứng lời cam kết của ông Đạt, bà Duyên bỗng từ từ khuyu xuống, lăn dài ra nền đá bóng.

Cha con ông Đạt và cả Lan cùng mọi người dò xỏ tới lo lay gọi bà Duyên tỉnh. Tuy nhiên ông Đạt cầu rắng ghé vào tai Lan nói nhỏ nhỏ :

— Thôi được ! Miễn sao hai đứa mình ráp vào với nhau nội trong cái Tết này và ăn đời ở kiếp hạnh phúc bền lâu là anh sung sướng rồi, Lan ạ.

XXx

Một mùa Xuân nhưng có tới hai đám cưới chỉ cách nhau trong khoảng mười ngày. Đó là đám cưới của Tiến với Xuân Đào cử hành vào 16 tháng chạp và tiếp theo, đến 26 Tết, ông Đạt cưới bà vợ kế tên Lan.

Trong đêm thức đón giao thừa, Xuân Đào đem điều thắc mắc hỏi chồng :

— Theo anh thuật chuyện thì chúng mình sở dĩ lấy được nhau là nhờ hôn thiếp của má nhưng sao em khó tin quá. Phần không được chứng kiến tận mắt lại nữa ở thời buổi phi thuyền đưa người lên được mặt trăng thì vấn đề huyền bí kia khó mà đứng vững.

Tiến hôn nhẹ lên mái tóc vợ tươi cười tiết lộ :

— Em thông minh lắm ! Tất cả đều do mưu mẹo của dì Duyên. Sau khi ba nhứt không chịu cho anh cưới em, anh đến cầu cứu với dì mục đích muốn nhờ nói giúp vậy thôi. nào ngờ dì nghĩ ra được mưu kế tuyệt vời ấy căn cứ vào tánh tin dị đoan của ba cũng như sự nể trọng của ba đối với má trước kia. Vì vậy dì giả bộ má nhập về buộc ông già kiểm thêm 1 số tình thì phải cưới em cho anh trước cái đã.

— Nhưng làm sao lu hương bốc cháy được đề ba tin có sự hiển linh ?

— Đề ợt ! Anh lên cột cây diêm vào thân nhang. Khi cháy tới đầu diêm có thuốc tất nhiên là nó lung lữa ngọn lên bên luôn vào những cọng nhang khác.

Xuân Đào đắm thắm thụp vào lưng chồng, cười nghiêng ngả :

Không quá ta ời ! Em phải mét ba mới được.

Tiến ôm ngang lưng vợ :

— Mét hay không mét thì anh cũng đã cưới em, và ba đã cưới dì Lan rồi. Nhờ khôn nên tết này anh mới có vợ để nắm tay nhau mà bay bướm là lượt du Xuân chứ.

Hai mái đầu xanh chụm vào nhau cùng cười. Ngoài kia nàng Xuân đang nhẹ nhàng chuyển bước. Một mùa Xuân mới bắt đầu..

CỎ LINH THỰC

Mắt rùa, trể cá

(Tiếp theo trang 27)

vừa dùng cái mái dầm ấy bác là dưới mặt nước để thay cho miếng ván nổi trên. Bác rã mái dầm bằng một nghệ thuật bí truyền gì mà mới có vài phút là 1 con cá dơi lớn bằng cổ tay người lớn, phóng vào lòng xuống nghe một cái « ạch » rồi dây đành đập. Bác Tư Hô vội vàng lấy tay đè nó lại và giờ tắm dần 1 t đường lên thà nó xuống đó rộng luôn vì dưới đó có nước xam xấp. Rồi bác Tư cười :

— Thấy chưa mậy ? Đề mậy khi tao ! Nội 1 con dơi đủ một xô lớn canh mẩn rồi thấy chưa ? Tao làm là nhứt định không bao giờ phản mà mậy !

Tôi đã bắt đầu khám phục bác rồi kể đó như thế này, tóm tếp bung vào trong xuống, lớn nhỏ đủ cỡ, cả một con tôm càng xanh cùng lao mình vào nấp nấp cho bác Tư Hô.

Nhìn vào mớ bình tôm tương cá đó, bác đã tính sẵn món « mở nuôi » (menu) nghe rất hấp dẫn. Bác nói :

— Con cá dơi nấu mẩn, nấu rồi bung ra mẩy nặn vào mếng chanh thì ngon can hông nổi, mậy ời ! Mớ tếp đó đem trộn lẫn với rau sống bánh trắng, chấm nước mằm me nè, còn con tôm càng thì hường trộn gói với bạc hà, rau thơm trồng ngoài vườn nè ! Hết chỗ chẻ phải hôn mậy ?

Tôi nhìn mớ cá tôm cũng được vài cân nên đề nghị :

— Coi bộ đủ rồi bác, về sớm còn làm nó và nấu nướng chứ ?

Bác Tư Hô lắc đầu :

— Con « chẻ » nhiều, xén ngang đầu được mậy ! Tao nhứt định cho mẩy ăn một bữa cá chẻm chiến tương gừng cho mẩy lừ lừ mà mậy ! Mẩy phải thường thức cho được con cá còn sống mới biết thịt nó ngọt là bậc nào, chớ ở thành thị mẩy ăn toàn cá chết và nuôi nước đá, có nghĩa lý gì mậy ! Tao nói cho mẩy biết trước là tới cái dơi trên đây, tao sẽ tạm mượn của bà ba một con cá chẻm : có bần tay sẽ cho mẩy thấy.

— Sao lại phải tới cái dơi mới có cá chẻm bác ?

Không có một cuộc chiến tranh dài nào không mang lại nhiều rủi ro cho tự do tại các quốc gia dân chủ.

— Mậy đâu biết con cá chẻm thường hay ở chỗ đó, xuống tới đó tao chẻn nó một cái là có con cá cho mậy coi !

Chiếc xuống theo dòng nước xuôi trôi lẫn đến cái dơi đã định. Bác Tư Hô lái nó một cái cho xuống bọc xác vào dơi rồi bác dùng chiếc dầm chặt xéo xuống nước một liếng « xạc », tức thì một con cá chẻm trắng hếu lớn cả kí, cặp mắt nó đỏ như hồ phách lọt gọn gàng vào khoan xuống.

— Đủ rồi ! Về mậy ! Bác tư đồng đặc nói : Về còn ráp lại làm với nấu nướng cũng mất hơn 1 giờ đồng hồ. Bây giờ tao cho mậy muốn ca Khổng Minh tọa lâu hay xang xe gì đó cũng được, à bây giờ mậy ngồi lại ngay ngắn được rồi ! Có ợo cái xương sống hông mậy ?

Tay sành nhậu ở nông thôn thường đích thân tự nấu đồ bồi, các « bà xã » không cần trở gì việc đó bởi nhiều lẽ : Chồng các bà tự nấu lấy, dầu dờ

các ông cũng thấy ngon như thường và mậy bả khỏe. Buổi nhậu hôm ấy có mặt người sui gia cũn bác Tư Hô tới dự, mắt rùa nhưng có đủ thứ thay thế coi bộ ông sui cũng rất hài lòng và « vô tổ » thật nhiều.

Gữa tiệc bác Tư Hô không ngớt thuyết trình đời sống ở nông thôn với tôi, bác nói :

— Tám mậy coi cái chỗ quê mùa của tao vậy mà ngon phải hông mậy ? Không tiền mậy chịu khó một chút thì cá tôm ề hề. Chớ ở thị thành cũ mậy, không tiền là chết đủ bốn cửa ! Cọng hành cũng phải mua, trái ớt cũng phải mua. Về đây với tao thứ đồ trồng ăn hông hết, tôm cá mậy giời mà bắt ! Rồi như không thể quên con rùa bác nói :

— Tao nghĩ kỹ tao không buồn con rùa, mất tí nào hết. Nó biết điều lắm thì phải ! Nó chạy vượt tao đề tiếp tục sanh con đẻ cháu. Đặng chi ? Đặng cho tụi nhậu có bồi suốt đời ! Ha ha ha...

Nói cười xong, bác Tư tiếp :

— Cui ! Anh sui ! Thằng Tám ! Quất hết ly này đi chớ dặng rớt ly khác !

Ba người nâng ly quất cái « tróc » và khà dài... dài...

vũ nữ Lola Montes đem...

(Tiếp theo trang 26)

Sau đó nhà vua già hờc đi thực chậm rãi, uể oải buồn thỉm vì thất tình, trở về hoàng cung rồi viết một bức thư cuối cùng.

Sự ra đi nhẹ nhả của Lola không làm dân chúng Baviere người giận. Bây giờ họ đòi tự do. Cuộc biểu tình biến thành cách mạng và vua Louis đệ nhất chịu thoái vị, nhường ngôi cho Thái tử Maximilien.

Trở về Luân đôn, Lola bị đưa ra tòa vì tội thành hôn lần thứ 2 mà chưa li dị với Đại úy Janes. Bản án xử xong, Lola

sang Mỹ, xuất hiện trong những kỳ chợ phồn đống vai trò của chính đời nàng.

Trước khi nàze từ già cõi đời, nàng đã sám hối tội lỗi của mình với một vị linh mục, Vị linh mục này đã nói :

— «Tôi chưa bao giờ gặp 1 người ăn hận hối lỗi thành tâm như người đàn bà này».

Hôm đó là 17-1-1851, người đàn bà làm đổ ngai vàng của vua xứ Baviere mất năm Lola được 43 tuổi, Nhà vua thoái vị vì nữ sắc, vì tình yêu, sống đến 84 tuổi, và mất tại Pháp.

Nhà vua hồi xuân liệt lão này, đã cho biết rằng Lola chỉ là «người bạn» đối với ông, ông nói thêm rằng chỉ cần nhìn cái thân hình kiều diễm của nàng như được tạo ra cho tình yêu đó, ở đằng xa, cũng đủ thỏa mãn cái khiếu thần mỵ của ông.

Thật là : Sắc bắt ba đào mặc nịch,, ngai vàng !

Thầy Vĩ Tay Phương

Dương Cưu

(Sanh từ 21-3 đến 20-4)

Tuần này bạn đang gặp nhiều vận may nhất là vấn đề thương mại nhưng nhớ đừng bao giờ quá lạc quan mà thành ra chèn mảng với công cuộc làm ăn đang trên đà thuận lợi. Tình cảm tương đối khá nhưng nhớ là đừng bao giờ xao lãng chuyện gia đình. Những bạn chưa lập gia đình thì nên tránh xa những người có tánh nói nhiều. Sức khỏe nên săn sóc.

Nên đại lượng đối với những người thân của bạn vì những người chung quanh, những buổi chiều là những giờ phút tâm hồn bạn thanh thản nhất, nên suy tưởng và dự tính cho tương lai, trong những phút giây đó. Gặp những chuyện rắc rối nên tránh trước đừng bao giờ dẫn thân vô ích vào những cuộc tình tình cờ và ngắn ngủi. Nên săn sóc sức khỏe.

Kim Ngưu

(Sanh từ 21-4 đến 21-5)

Ảnh hưởng của tiết trời cung tuổi của bạn lần này khá tốt nhưng bạn nên nhớ rằng tuổi bạn chỉ thuận với các nghề nghiệp liên quan đến tinh thần như văn hóa và văn nghệ hoặc các nghề liên quan đến tinh thần mà thôi. Thương mại không hợp với bạn đâu. Bềnh hờn hẹn điều gì với ai mà bạn không thể thực hiện được như là vấn đề tiền bạc.

Nên tiện liệu những việc sắp xảy đến thì tốt hơn hết. Nên cân nhắc từng lời nói và phản ứng của bạn trước những việc sắp xảy đến. Cần phải luôn luôn tích cực tự vệ nhất là bảo vệ danh dự của mình trước những sự nói xấu của một thiểu số ganh tỵ. Có tiền nhưng không phải vì vậy mà được hạnh phúc. Nên nhớ lại tình bạn xưa. Có tin vui, tiền bạc vô hạn.

Song Nam

(Sanh từ 22-5 đến 21-6)

Vấn đề tiền bạc ngay lúc này nên thanh toán đi là vừa. Suốt thời gian khá lâu làm ăn vất vả bây giờ nên tính chuyện nghỉ ngơi đi là vừa nếu không thì sức khỏe có thể không tốt. Tình cảm không có gì đáng lo ngại nhưng bạn coi chừng gia đạo nhứt là có con còn nhỏ thì đáng lo hơn. Coi chừng điện và lửa trong nhà. Hạp với người cùng tuổi.

Do ảnh hưởng khách quan, tâm tư bạn đang buồn và thất vọng nửa là khác, nhưng bạn nên nhớ rằng sự đau buồn nào rồi cũng đi qua nếu mình biết cách dằn xếp và tìm quên lãng đi. Trong công ăn việc làm kỳ này khá lắm. Đừng bề bề thành ra không hái được nhiều kết quả mỹ mãn đây, sức khỏe nên lo nghĩ ngơi đừng quá phí có hại. Tình cảm không tốt.

Bắc Giải

(Sanh từ 22-6 đến 22-7)

Làm ăn trong giai đoạn này kẻ như cầm chừng, nắm hết tháng tiền, còn gì nữa mà lo. Nên chuẩn bị chương trình cho năm tới là vừa. Tình trái lại lúc này lại vượng. Tâm tình với những người bạn cũ rất hạp với bạn vì vậy nếu bạn chưa có gia đình nên nói lại đường tơ với người xưa, còn nếu có gia đình rồi thì tránh xa những người bạn tình xưa.

Nên nghỉ ngơi vì sức khỏe của bạn không được tốt cho lắm. Tình cảm tuần này lại có nhiều cơ hội khá tốt nhưng nhớ đừng bao giờ nghe những lời nói ngọt ngào của bất cứ ai. Người nào nói ngọt quá là nên nghi ngờ ngay tâm lòng tốt của người đó. Không hứa hẹn với ai điều gì mà bạn không thể thực hiện được, không nên ký giấy tờ có liên quan đến tiền bạc.

Hải Sư

(Sanh từ 23-7 đến 23-8)

Nên gom lại những gì mà bạn đã hoạt động để kiểm điểm cho tương lai, các hoạt động về thương mại rất hợp với bạn và cũng để đưa bạn đến chỗ làm giàu mau nhưng gặp thất bại trong năm qua thì nên kiểm điểm lại xem có phải bạn vì ham vui đùa với những thú vui qua đường thành ra chèn mảng công việc không. Sức khỏe tốt, cuối năm nên đi chơi xa tốt hơn.

Nên giao thiệp rộng rãi hơn để tìm bạn mới. Số bạn sau này sẽ nhờ bạn tiền tuy có khi nhưng chưa phải mức mong muốn của bạn. Bạn còn muốn tiền xa hơn nữa. Dấn dấn rồi cũng thực hiện được. Tình duyên trái lại không được thỏa mãn cho lắm nhưng nhớ đừng vì chuyện đó mà chèn mảng gia đình. Gia đình không an vui có ảnh hưởng đến công việc làm ăn.

Xử Nữ

(Sanh từ 24-8 đến 23-9)

Công cuộc làm ăn khá lắm, bây giờ thì chắc chắn đang có một số tiền khá hơn xưa nhiều rồi đó. Tâm tình thì đang gặp sóng gió trong gia đình coi chừng những tiếng dèm pha của những người sống chung quanh, nên đề đặt trước những lời đồn đãi đừng vội cho đó là sự thật sẽ hỏng cả việc. Những người bếp xếp mồm miệng không nên chơi. Nên săn sóc sức khỏe.

Có vài chuyện làm cho nghĩ nhưng không đáng kể. Công cuộc làm ăn không có gì quan trọng xảy ra mà chỉ mức bình thường như tuần trước, tình cảm có vướng đôi chút nhưng nhớ là những cái gì xưa cũ thì nên cho nó đi qua gọi là gì đồng tro tàn. Những chuyện qua đàng nên xa lánh vì nó ảnh hưởng đến tương lai của bạn đây. Nên lo săn sóc bao tử.

Thiên Xứng

(Sanh từ 23-9 đến 23-10)

Chớ có thấy tiền bạc vô mà lạc quan vì trong những ngày sắp tới bạn sẽ gặp một vài lo âu về tiền bạc. Không nên ký kết với ai và kiện nào cả nhứt là vấn kiện có liên quan đến tiền bạc hoặc thương mại hùn hạp làm ăn với người khác. Tình cảm khá tốt. Có tin vui của người xa mang đến. Cũng có thể hội ngộ với người mà bạn đang mong.

Số bạn rất thuận lợi trong các cuộc hùn hạp làm ăn nếu trong tuần này có ai rủ bạn hùn làm ăn thì nên tiến hành không chần chờ gì nữa cả nên nắm lấy thời cơ đừng để nó qua rồi dăm ra hối tiếc thì đã trễ quá rồi. Tình cảm tuần này tương đối tốt sắp có tin vui, nếu chưa có gia đình thì chắc chắn sẽ gặp người tình. Sức khỏe bình thường.

Hổ Cáp

(Sanh từ 24-10 đến 23-11)

Trúng nhều áp phe khá lắm nếu bạn hành nghề thương mại còn nếu bạn làm các công tác liên quan đến văn nghệ thì chắc chắn đã gặp cơ hội nổi danh rồi. Tình cảm rất tốt tuy nhiên coi chừng đề phòng những người khác giống mặc áo màu diêm dúa đến với bạn vào những buổi chiều. Nên săn sóc sức khỏe nhứt là chứng đau tim có thể đáng ngại.

Nên bạn sắp có quyết định quan trọng trong tuần này thì nên suy nghĩ kỹ lại trước khi làm nếu muốn kỷ lưỡng hơn thì nên hỏi ý kiến của người hôn phối của bạn, không nên đơn phương quyết định những chuyện quan trọng như vậy. Tình cảm gặp nhiều thú vui nhưng nhớ thú vui nào trên đời này rồi cũng tàn. Nên quan niệm đúng mức như vậy.

Nhân Mã

(Sanh từ 23-11 đến 21-12)

Trong gia đình bạn lúc nào cũng phải tỏ ra hiểu biết và có tinh thần hòa giải đúng để cho người hôn phối nghĩ rằng bạn không yêu thương người ta mà có thể có người yêu khác. Sự nghi ngờ làm cho gia đạo lung củng thì công cuộc làm ăn cũng bị ảnh hưởng chớ không phải là chuyện thường đừng nên khinh thường đó. Sức khỏe khá.

Thận trọng trong mọi hành động nhứt là trong các vấn đề liên quan đến tiền bạc. Bạn ưa hứa hẹn với người ta nhưng nhớ rằng điều đó rất có hại không nên làm như thế nữa. Tình cảm tuần này bạn có nhiều lợi có tin vui từ xa đến. Có thể đó là tin của người bạn cũ. Nếu thư đó là của người khác giống thì rất tốt cho bạn còn cùng giống thì bình thường.

Công cuộc làm ăn lúc này là lúc khá nhứt trong năm nên lợi dụng cơ hội phát triển thêm lên. Đừng tự mãn thì nh ra bỏ lỡ dịp may. Tình cảm coi chừng một người ở gần, nhưng lúc nào cũng ganh ghét bạn thành ra luôn luôn đổ kỵ với bạn tung tin bất lợi cho bạn. Đối với tất cả mọi người nên đề dặt và thọ thứ là những người làm việc dưới tay của bạn.

Làm việc gì nên thiếp lập một chương trình hẳn hoi được như vậy thì mới khỏi thất bại. Trong tuần này công cuộc làm ăn của bạn tương đối khá, tình cảm tốt hơn vì bạn đang nở hoa đối với bạn không nên vay mượn tiền bạc của bất cứ ai. Nếu có túng thiếu thì nên cố mà sắp xếp lại sự hoang phí của bạn thì vừa.

Bắc Bình

(Sanh từ 21-1 đến 20-2)

Làm ăn gặp vài khó khăn không phải là điều đáng thất chí cũng đừng nên coi đó là điều thất bại. Sau vài khó khăn sẽ được thuận lợi và nếu có thì là thuận lợi lớn. Tình cảm đang gặp vài khó khăn nhứt là đối với những bạn đang có gia đình mà còn đeo thêm chút ái tình lẻ nên dứt khoát đi, đừng bạn bị mất không ích lợi chi cả. Sức khỏe tốt.

Tuần này cơ may đến với bạn thật nhứt là cơ may về tiền bạc và địa vị. Bạn nên nhận cơ hội này để thành đạt sở nguyện của mình, nhưng nên nhớ rằng vấn đề tình cảm không được khá lắm nếu có chuyện buồn đau thì không nên thất chí ngã lòng thành ra hư cả việc lớn đấy, nên coi đó là một chuyện tầm thường để hướng về tương lai thì tốt hơn.

Song Ngưu

(Sanh từ 20-2 đến 21-3)

Công cuộc làm ăn giai đoạn này khá lắm. Tuy nhiên có vài lo âu vì người tiểu nơn phá phách. Đừng bạn tâm đến chuyện đó làm gì. Tình cảm đang có nhiều người đề ý đến bạn, nhưng bạn nên nhớ rằng không có ai thương yêu bạn thiệt tình bằng người hôn phối của bạn cả. Coi chừng người khác giống mặc chiếc áo đen. Nếu người cùng giống mặc áo trắng thì nên trao gởi tâm sự.

Đối với những người chung quanh bạn nên cư xử tốt hơn và quảng đại. Đối với người làm việc dưới tay bạn nên giúp đỡ người ta, không nên hiếp đáp. Tình cảm của bạn tuần này, bình thường thôi, nhưng vấn đề địa vị rất khá quan. làm ăn phát đạt nếu bạn hoạt động về thương mại. Không nên ký giao kèo với ai trong tuần vì có vài rắc rối cần phải tranh.

Hãy chọn người vợ của anh bằng con mắt.

Khi lấy một người vợ xấu, anh sẽ bị ray rứt; khi lấy một người vợ đẹp, anh sẽ bị phình lữa.

TỬ-VI TRỌN NĂM QUÍ SỬU (1973)

do Chiêm tinh gia Huỳnh Liên

NAM MẠNG

TUỔI MẬU TÝ : Còn đi học thì hãy cố gắng sẽ thành công, nhờ sao Quý Nhân và Thiên Phúc chiếu mạng. Nếu đã vào ngành quân sự hay bán vô bán văn thì có dịp dờ dờ hay đi thuyền chuyển xa. Còn độc thân cưới vợ hạp. Đã lập gia đình rồi thì có thai, có sanh. Đề phòng các tháng xấu như tháng 2 tháng 5 tháng 8 và tháng 11. Chớ đánh bạc và không nên tin bạn bất lợi.

TUỔI BÍNH TÝ : Về công danh tài lộc được trung bình, cần thận tháng 2, 4, 8 và tháng 11 Âm lịch.

TUỔI GIÁP TÝ : Cuộc đời còn thay đổi phần nào về nếp sống hàng ngày. Quý ông sống nghề thương mại gặp nhiều may mắn hơn. Còn trong quân ngũ hy vọng được giải ngũ hoặc ban khen. Có con thì đỗ hay lên lớp. Những con số hạp là 64, 32, 29.

TUỔI QUÝ SỬU : Hãy còn lận đận về công danh nhưng không đến nỗi nào. Lương lai còn nhiều hứa hẹn rực rỡ. Kỵ tháng 3, 6, 9 và tháng Chạp. Có gia đình trẻ tốt hơn lập gia đình sớm. Lấy vợ nên tránh tuổi Thìn, Tuất, Mùi cũng như chơi bạn nên tránh các tuổi này.

TUỔI ĐINH SỬU : Có thể gặp tang chế bất ngờ cũng như gặp được tài lộc nhỏ. Đời ông càng gặp sóng gió về già càng được thanh thoi. Cố gắng lên sẽ được toại nguyện ở ngày không xa. Năm nay được Cung Tử Tấn Tài. Ông nên mua nhà tậu đất rất hạp.

TUỔI ẤT SỬU : Công việc làm ăn vẫn bình thường. Song lợi về phần già cưới cho con hoặc mua nhà tậu đất có lợi. Đời chờ ở hạp. Những con số hạp của Sửu là : 182, 072, 18, 43, 67.

TUỔI CANH DẦN : Về tài lộc năm nay dễ chịu hơn năm vừa qua. Sẽ gặp được nhiều trung nhân. Muốn tiến tới hôn nhân sẽ gặp may. Đừng nóng nảy chuyện không đâu mà thành ra to chuyện đấy. Đề phòng bạn bè xấu, tai nạn xe cộ vũ khí trong các tháng xấu tháng Giêng 4, 7 và tháng 10 Âm lịch.

TUỔI MẬU DẦN : Mọi mặt có phần tiến bộ hơn năm vừa qua. Chưa vợ gặp được người yêu. Có gia đình rồi vợ có thai có sanh. Hậu vận hanh thông. Cần thận những tháng xấu phải đề phòng vào tháng Giêng 4, 7, 10 ta không nên đi xa vào những tháng này.

TUỔI BÍNH DẦN : Chớ tin bên bạn có hại, tiền bạc nên cần thận kẻ thất thoát. Kỵ tháng Giêng 4, 8, 7, Đừng quá bay bướm coi chừng có thêm vợ thêm con đó. Những con số hên của tuổi Dần là 042, 750, 64, 12.

TUỔI TÂN MỆO : Có dịp may trong năm nay nhưng không nên hờ hợt sẽ bị bạn phản trộm cắp. Có tang chế trong thân tộc. Cử tháng xấu kỵ nên đi xa hôn hạp chơi tụi sẽ gặp thất bại. Đó là tháng 2, 5, 8 và tháng 11 âm lịch năm nay cháu được sao Đào Hồng Hỷ chiếu mạng sẽ gặp được người tâm đầu ý hợp.

TUỔI KỶ MỆO : Nếu là công tư chức sẽ được cấp trên ân thưởng. Ngày vinh quang đã gần kề đừng thối chí trước mọi vấp ngã thất bại nhỏ. Đề phòng tiểu nhân. Không tin bạn những người bạn nhỏ tuổi hơn, kỵ tháng 2, 5, 8 và tháng 11 ta, Càng lận đận hiện giờ bao nhiêu thì sau sẽ gặp nhiều may mắn hải lòng.

TUỔI ĐINH MỆO : Không nên đề con cái tâm sông biển nhất là trong các tháng xấu tháng 2, 4, 5, 8 và tháng 11. Công danh của con sắp được phát triển. Sẽ có tang bên vợ nay bên chồng. Sở ông nếu sanh vào ngày Thổ ngày Mộc sẽ gặp được nhiều may mắn trong năm. Số hạp 74, 83.

TUỔI NHÂM THÌN : Được thoải mái về tình cảm do ảnh hưởng của sao Hồng Loan Hoa Lộc. Sẽ gặp được người yêu thương, được quý nhân giúp đỡ trên bước đường công danh nhưng bác khuyên cháu nên cần thận trong các tháng xấu như 3, 5, 6, 9 và tháng Chạp. Có tang chế trong bà con.

TUỔI CANH THÌN : Cần thận vũ khí bạn bè, giấy tờ. Chưa vợ sẽ gặp người yêu thương. Thay đổi ngành hay công việc làm. Vợ có thai có sanh thì hạp.

TUỔI MẬU THÌN : Gặp việc tốt ít hơn việc xấu nhưng bốn mạng vững. Nếu con cái tại ử hy vọng đỗ đạt hoặc con cháu được thăng chức thăng quan.

TUỔI BÍNH THÌN : Cần lưu ý các con có tuổi Tý Dậu Sửu Thìn Mùi tài lộc có xấu tốt lẫn lộn tuy nhiên bốn mạng vững. Những con số hạp của tuổi Thìn là : 74; 092.

TUỔI QUÝ TÝ : Cần thận vũ khí, giấy tờ và bạn bè, phản bội. Còn đi học cháu nên trau dồi thêm ngoại ngữ có lợi về sau. Sẽ gặp ý trung nhân trong năm này nhưng cháu không nên tiến tới hôn nhân sớm về sau đồ vỡ.

TUỔI TÂN TÝ : Lương lai hứa hẹn nhiều dịp tốt đẹp. Nhưng trong năm 33, 34 tuổi có nhiều sự phiền toái đem lại cho bạn.

TUỔI KỶ TÝ : Có nhiều hy vọng hơn những năm vừa qua. Nhưng chớ bay bướm sẽ gặp thêm bà xã dây rắc rối trong gia đạo. Cố gắng vượt mọi trở ngại hiện giờ để hưởng lộc trời cho sau này.

TUỔI ĐINH TÝ : Chớ đi xa và không nên tin ai sẽ bị lừa đảo. Con cháu có người đi xa hay xuất ngoại. Nhưng khuyên ông nên cần thận những tháng xấu như tháng giêng 4, 8, 10 ta. Những con số hạp tuổi Tý là 063, 871, 32, 15.

NỮ MẠNG

TUỔI MẬU TÝ : Chưa lập gia đình thì nên cần thận về tình cảm kéo dài. Cháu nào có gia đình rồi, chồng có dịp đi xa hoặc dời đổi sở. Cháu nào buôn bán làm việc gì cứ bình tĩnh theo đường cũ đừng nôn nóng thay đổi mà gặp phải chuyện không may. Lấy tâm đạo ở đời.

TUỔI BÍNH TÝ : Hiện tại ở mức trung bình khuyên cô nên bình tĩnh. Cuộc đời có phải từ 40 tuổi trở lên mới vượng phát, nếu có chồng có con tuổi Thìn Tuất Sửu Mùi thì khuyên chồng đề phòng tai nạn bất ngờ.

TUỔI GIÁP TÝ : Năm nay kỵ cắt tóc hay mua nhà, nhưng lại hạp chỵ sự già con cái. Có con đi thi hy vọng đạt đỗ. Sẽ gặp được lộc nhỏ vào dịp đầu năm, số hên : 86-014-320.

TUỔI KỶ SỬU : Từ năm 17 đến nay tuổi cháu gặp nhiều tai dân, tuy vậy không đến nỗi nào. Năm nay tuy là năm tuổi nhưng không làm mọi việc đều xấu hết, cháu nào chưa gia đình có người đề ý yêu thương muốn đến hôn nhân, nên nhận lời. Tuổi cháu hạp tuổi Tý. Dạy, chớ nên lập gia đình với tuổi Thìn Tuất Mùi.

TUỔI ĐINH SỬU : Mua và tạo nhà tốt vì được cung Tử Tấn Tài, có chồng hay con tuổi Dậu Thìn Mùi Sửu nên cúng sao cầu nguyện, có tang bên chồng hay bên vợ. Kỵ tháng 3-6-9 và 12 không nên tin ai.

TUỔI ẤT SỬU : Các bà các cô sinh vào ngày Thủy thì công việc làm ăn gặp nhiều may mắn được quý nhân giúp đỡ, tuy nhiên khuyên quý bà 1 điều là năm nay đừng cho ai vay mượn hay chơi hụi nhiều nên cần thận kéo bị lừa. Năm nay đường công danh chồng con có sự thay đổi bất ngờ.

TUỔI CANH DẦN : Con số về việc vợ chồng cần phải nhẫn nại bớt nóng tính thì gia đình mới êm ấm và lâu bền. Nhất là có chồng tuổi Dần Thân Tý Hợi càng phải nhẫn nhục hơn nữa. Chao đến 30 tuổi trở lên thì mới an bài về chồng vợ cũng như tài lộc.

TUỔI MẬU DẦN : Nếu là công chức thương gia sẽ có dịp ăn thưởng. Có nào có gia đình rồi chồng có dịp đi xa hay xuất ngoại. Nhưng cần thận con cái, tiền bạc trong tháng 1-4-7-8. Nên nhẫn nhục kéo có sự phiền phức ở gia đình.

TUỔI BÍNH DẦN : Thận trọng về giao dịch, coi chừng tiểu nhân làm mất danh dự, đừng tin bạn gái nhỏ tuổi, con cái ốm đau hao tài. Tài lộc năm nay tương đối, nếu hôn hạp làm ăn sẽ có lợi. Sẽ có lộc nhỏ vào đầu năm. Các con số hạp của tuổi Dần : 64-089-14-53.

TUỔI TÂN MỆO : Năm nay định lập gia đình nên chọn các tuổi Mùi Hợi Thìn. Cháu nào có gia đình thì chồng có dịp đi xa hay xuất ngoại, hoặc dời đổi, công việc làm ăn. Năm nay có thai sanh rất hạp. Rủi nhằn nhĩa chồng con, đừng ghen tương bừa bãi làm mất hạnh phúc.

TUỔI KỶ MỆO : Chớ nên đem bạn bè hay chứa chấp người lạ trong nhà coi chừng phải đi đến pháp luật đấy. Không nên cho ai vay mượn sẽ bị giật kỷ tháng 2-4-8-11 ta, đề phòng tai nạn không nên cho con đi tắm biển vào các tháng này.

TUỔI ĐINH MỆO : Bạn nên bình tĩnh làm ăn, hậu vận chẳng đến nỗi nào đâu, hiện tại tiền bạc bình thường. Cần thận rủi ro sẽ xảy ra trong tháng 2-5-8-11 ta. Chồng con có sự thay đổi bất ngờ cho đường công danh hoặc nơi công sở hiện tại.

TUỔI ẤT MỆO : Năm nay mọi việc đều bình thường. Đến 60 tuổi được đề cử, cửa nhà êm ấm con cháu sum vầy. Có khởi sự làm ăn gì tránh tháng 2-4-8-11 ta. Mua nhà nên chọn hướng Đông. Có con tuổi Thìn Tuất Sửu Mùi đừng cho con tắm sông biển có hại.

TUỔI NHÂM THÌN : Kiên nhẫn chịu khó học tập có lợi mai sau. Dưới 25 tuổi cháu thường va chạm làm sự bức mình ở ngoài đời cũng như ở gia đạo nhưng khuyên cháu đừng chán nản cháu sẽ được đền bù sau đó. Lập gia đình năm nay tốt nhưng tránh lấy chồng tuổi Tuất Sửu Mùi. tuổi cháu hạp với Dần Mẹo Hợi Tý Thìn.

TUỔI CANH THÌN : Thận trọng vấn đề tình cảm và giao dịch có sự hiểu lầm, mất danh dự mà còn đôi khi đổ vỡ hạnh phúc gia đình. Các cô chưa lập gia đình hay góa phụ năm nay có người yêu thương.

TUỔI MẬU THÌN : Bà hãy lấy câu «Đức năng thắng số» mà đừng lo về hạn sao xấu. Tuy năm nay gặp sao Kế đô chiếu mạng nhưng không hẳn xấu đâu, chỉ có 1 điểm bà nên cúng sao giải hạn vào mỗi tháng để tránh mọi sự rủi ro bất ngờ đưa lại.

TUỔI BÍNH THÌN : Có ai bán nhà sang đất nên mua, có lợi về sau. Hôn hạp làm ăn nên chọn nghề lúa gạo, chuyên chở bán tạp hoá.

TUỔI QUÝ TÝ : Chớ quá tin bạn trai mà ân hận. Cháu nào có gia đình nên thận trọng con cái, trộm cướp hao tài nhất là tháng xấu như tháng 4-8-10-12. Các cháu còn độc thân năm nay có người đề ý thương.

TUỔI TÂN TÝ : Năm nay có nào đã có gia đình chồng có dịp đi xa hay dời đổi ngành hoặc lên lương thăng chức, tuy vậy mọi công việc làm ăn năm này chưa khá, có tang bên nội hoặc ngoại. Không nên tin bạn gái.

TUỔI KỶ TÝ : Tuổi này có tay thương mại nhưng thường gặp những chuyện bức mình ở trong việc làm ăn nhưng khuyên bà đừng chán nản. Bà hãy vui vẻ vì Trời Phật không phụ người hiền đâu.

TUỔI ĐINH TÝ : Những nỗi phiền lo cho gia đình trong bao năm qua sắp dứt, những gì thanh thân sum họp đang hưởng tới bà. Hãy bình tĩnh mà chờ đợi cơ hội tốt. Tài lộc năm nay tương đối.

Tử-vi trọn năm Quý Sửu (1973)

do Chiêm tinh gia Huỳnh Liên

NAM MẠNG

NỮ MẠNG

TUỔI GIÁP NGỌ : Đang còn trong tuổi học hành thì cứ cố gắng lên sẽ được như nguyện. Với các cháu đang tại ngũ tại chức sẽ có dịp tăng chức tăng lương hoặc trên ân thưởng. Nhưng bác khuyên cháu 1 điều là nên cẩn thận điện lửa, xe cộ, vũ khí giấy tờ trong các tháng xấu là tháng 2, 5, 8 và tháng 11 Á.L.

TUỔI NHÂM NGỌ : Có hoạch tài hay một dịp may về công danh. Nhưng cần thận mọi mặt vì chênhhạng e có sự đáng tiếc thì phí rủi ro xảy ra. Nhất là các tháng 2, 6, 5, 8 tháng 11 Á.L.

TUỔI CANH NGỌ : Chớ đánh bạc cho vay chớ tin bạn gái có hai tình cảm được vuốt ve êm dịu nhưng phải ngừa hậu quả tai hại làm lung lay hạnh phúc gia đạo.

TUỔI MẬU NGỌ : Nền giữa luôn luôn câu «ở hiền gặp lành» mà xử thế thì cam đoan rằng có gặp đại nạn cũng không ảnh hưởng gì đến tuổi ông hết con cháu có người ở xa hay thì cứ đỗ đạt hoặc lên lớp.

TUỔI ẤT MÙI : Năm nay tuy là gặp sao La Hầu nhưng tuổi của cháu cũng không đến nỗi nào xấu vì có thuộc vào cung Phúc Đức của cha mẹ mà việc xấu trở nên tốt nhưng phải cẩn thận tháng 3, 6, 9 và tháng chạp.

TUỔI QUÍ MÙI : Từ 31 đến 33 tuổi là giai đoạn thay đổi bất ngờ. Năm nay gặp sao Thái Bạch nếu bạn nào có gia đình rồi vợ có thai có sanh thì đỡ xấu bớt phần nào vì sao Thái Bạch là 1 vì sao không mấy tốt khuyên bạn nên cẩn thận 1 tý.

TUỔI TÂN MÙI : Còn đang tại ngũ sẽ được thay đổi lên chức lên lương hoặc giải ngũ. Từ 44 tuổi trở lên bắt đầu khác nền chung vốn làm ăn sẽ đạt được kết quả. Đề phòng tháng 3, 6, 9 không nên đi xa bất lợi.

TUỔI KỶ MÙI : Gặp sao La Hầu chánh chiếu mạng nhưng không phải mọi việc đều xấu hết đâu. Chỉ cần thận trọng suy đoán trước khi thì hành là ổn. Có lộc nhỏ vào ngay đầu năm.

TUỔI BÍNH THÂN : Cháu nào còn đi học hy vọng về đường thi cử, cháu nào nhập ngũ hãy chọn ngành không quân, Thủy quân hay quân cụ. Truyền tin thì hợp số, Cháu không nên đánh bạc. Đường công danh năm nay sẽ có quý nhân giúp. Có 1 điều bác khuyên không nên yêu thương sớm có hại.

TUỔI GIÁP THÂN : Cơ hội tốt chớ bỏ lỡ nhưng luôn luôn giữ đức độ thì cơ hội tốt sẽ thành tựu như ý. Có vợ tuổi Tỵ Dậu Sửu thì năm nay cần thận con cái. Có tang chế bên mình hay bên vợ. Đề phòng tai nạn xe cộ.

TUỔI NHÂM THÂN : Gặp sao Đào Hoa Hồng Loan có người yêu thương đấy nhưng đã có vợ rồi thì nên tránh kéo rắc rối gia đạo. Vợ có thai có sanh trong năm này rất hợp.

TUỔI CANH THÂN : Trại qua nhiều giai đoạn thăng trầm biến đổi nhưng ngày vụ để bù lại, cho ông đã gần kề. Hậu vận về sau không đến nỗi «thua keo này bày keo khác» lo gì không thành công. Nhưng con số hợp của tuổi thân là 54, 97, 082, 432.

TUỔI ĐINH DẬU : Đường công danh về sau hy vọng cháu nên trau dồi thêm sinh ngữ tương lai có dịp xuất ngoại đấy. Nhưng có 1 điều là cháu không nên yêu thương sớm có hại vì cháu có số đào hoa lấy vợ muộn càng tốt.

TUỔI ẤT DẬU : Trong năm này sẽ gặp được nhiều may mắn và tài lộc. Nhưng phải có tang chế bên vợ hay bên mình cần thận con cái 1 tý.

TUỔI QUÍ DẬU : Số may mắn không đến sớm với tuổi này nhưng không vất vả. Chớ nóng nảy rồi đến ngày tươi vui. Sẽ gặp may mắn gần đây nhưng giàu về tiền bạc.

TUỔI TÂN DẬU : Hậu vận khá xin ông đừng bồn chồn cứ việc củ mà làm. Có đôi thì chọn ngành chăn nuôi trồng tía hợp. Năm nay tuy nhiên không xấu lắm nhưng ông hãy còn phải gặp những việc làm cho ông phải bất bình. Số hợp 42, 53, 052, 873.

TUỔI BÍNH TUẤT : Bạn nào ở ngành võ sẽ có dịp lên chức lên lương hoặc thay đổi chỗ làm. Có tang bên nội hay bên ngoại. Bạn nào chưa gia đình sẽ có người yêu thương cưới vợ tránh tuổi Thìn Sửu Mùi.

TUỔI GIÁP TUẤT : Đề phòng bạn phần trộm cắp rủi ro tai nạn xe cộ điện nước. Nhất là trong các tháng 3, 5, 6, 9 và tháng chạp.

TUỔI NHÂM TUẤT : Con cái thì cứ hay làm việc được quý giúp đỡ đắc lợi. Không nên đánh bạc. Mua vườn đất có lợi về sau năm này ông sẽ thêm dầu thêm rế hoặc có cháu ngoại cháu nội. Nên hùn hạp làm ngành chăn nuôi mở nhà thuốc tây, nhà in nhưng đừng khước trương việc gì to tát trong các tháng 3, 6, 9 và tháng chạp.

TUỔI ĐINH HỢI : Đang còn trên con đường học thì nên theo dõi tương lai sẽ thành công. Cháu nào đang trong quân đội hay công chức sẽ thay đổi bất ngờ. Có người yêu thương nên tiến đến hôn nhân. Có gia đình rồi chớ có đeo bông sẽ tan mất hạnh phúc hiện hữu đấy.

TUỔI ẤT HỢI : Có dịp đi xa có quý nhân giúp đỡ tiến thân. Tuy nhiên phải đề phòng các tháng xung khắc như tháng giêng 4, 8, 10 Á.L. Không nên quá tin người nhỏ tuổi, cần thận giấy tờ vũ khí tiền bạc, coi chừng bị ốm.

TUỔI QUÍ HỢI : Năm này bắt đầu dễ chịu hơn những năm qua tâm thần thoải mái tài lộc trong năm này tương đối dễ chịu. Không nên cho mượn tiền bạc. Nên mua nhà mua đất hợp, buôn bán hùn hạp nên chọn ngành vận tải gạo thực phẩm hợp số. Cần thận trong các tháng xấu như tháng 4, 7, 10 Á.L. Những con số hợp của tuổi Hợi 63, 20, 017, 53, 62.

Ngọ

Mùi

Thân

Dậu

Tuất

Hợi

TUỔI GIÁP NGỌ : Cháu đang còn đi học hãy yên tâm chuyên cần, đường công danh của cháu về sau không đến nỗi nào. Cháu nào ra đời rồi nên trao đổi thêm nghề nghiệp. Đường vì tình cảm mà bỏ dở sự học hay nghề nghiệp. Chớ nên tin bạn trai coi chừng cạm bẫy đấy.

TUỔI NHÂM NGỌ : Năm này tài lộc tương đối hơn năm vừa qua. Con gái có tuổi Mùi, Sửu không nên cho đi tắm biển. Số này sống nhiều về nội tâm nên luôn lo nghĩ. Hậu vận về sau sẽ gặp nhiều dịp may.

TUỔI CANH NGỌ : Năm này bà nên mua nhà, mua đất về sau có lợi; là công chức bà có dịp ban khen thăng thưởng. Hoặc thay đổi nơi làm việc.

TUỔI MẬU NGỌ : Từ mùa Thu đến cuối năm dễ chịu về tiền bạc. Có con cháu đi thi cử hy vọng, có con cháu ở xa về hay có tài lộc bất ngờ. Tuy nhiên bà cần phải cẩn thận trong các tháng xấu như tháng 2, 5, 8, 11

TUỔI ẤT MÙI : Cháu không nên buông thả tình cảm một cách nông nổi đừng tin nhiều về bạn trai có hại. Số cháu cao số lắm, không nên lập gia đình sớm về sau dễ đổ vỡ. Nên đề tâm vào sự học, cháu nào ra đời nên chọn nghề may, nghề thêu hoặc uốn tóc hợp số. Năm này cháu gặp phải vì sao xấu chiếu mạng (sao Kế Đô) nên cẩn thận trong tháng xấu như tháng 3-6-9 tháng chạp không nên đi xa hoặc tắm sông biển.

TUỔI QUÍ MÙI : Số có là số «Vượng phu ích tử» lợi cho chồng làm nên cho con. Nhưng số có hơi khổ tâm về đường chồng con, trong năm này ráng nhịn nhục kéo không khéo sẽ đi đến đổ vỡ đấy! Đường nên chừa chấp bạn gái nhỏ tuổi trong nhà bất lợi, cần thận tiền bạc giấy tờ.

TUỔI TÂN MÙI : Có nhiều bà rất giỏi nhưng lận đận lao đao lắm. Nhưng dù sao từ 48 tuổi trở lên đến ngày già bà không khổ nữa đâu. Kỵ tháng 3-6-9 và tháng 12. Cần thận xe cộ, tiền bạc, bạn bè.

TUỔI KỶ MÙI : Vào mùa Thu có việc vui bất ngờ đưa tới. Nên bình tĩnh làm ăn. Có ai bán nhà đất nên mua, có lợi về sau. Cần lễ bái cho thường dễ vượt qua tai nạn.

TUỔI BÍNH THÂN : Còn đi học hãy cố gắng rồi sẽ thi đỗ, cháu nào nghèo hay đang dở sự học thì nên chọn nghề may, uốn tóc, tuổi cháu không nên vướng đường tình ái sớm có hại.

TUỔI GIÁP THÂN : Cháu nào có gia đình rồi năm này đường công danh của chồng có sự thay đổi hay di chuyển, hoặc lên chức lên lương. Cháu nào chưa lập gia đình năm này có người yêu thương. Tài lộc năm này tương đối dễ chịu. Có thai có sanh là hợp.

TUỔI NHÂM THÂN : Bà nào ở tuổi này phần đông thích hoạt động mua bán. Nhưng trong năm qua gặp nhiều thất bại cho đến ngày hôm nay tài lộc chỉ mới dễ chịu mà thôi. Xin quý bà hãy bình tĩnh vì trời phạt không bao giờ phụ người hiền đâu bà ạ!

TUỔI CANH THÂN : Tài lộc năm này chưa mấy khá, nhưng năm này dựng vợ gả chồng cho con hợp số. Bà nên lấy câu «Lấy đức làm đầu» thì mọi sự xấu sẽ qua hết, có tin con ở xa về. Những con số hợp của tuổi thân : 018-64-32-187.

TUỔI ĐINH DẬU : Tuổi cháu còn nhỏ đừng để tình cảm chi phối sớm. Hãy dốc tâm vào sự học, tương lai cháu sẽ còn nhiều dịp may.

TUỔI ẤT DẬU : Sẽ hưởng lộc khi trở về già. Từ 32 trở lên khá lắm. Năm nay xuất hành 8 giờ sáng về hướng Đông. Có lộc. Nhớ mặc áo xanh lợt. Cháu nào có gia đình rồi chồng có dịp đi xa hay đổi đơn vị.

TUỔI QUÍ DẬU : Kỵ tháng 2-4-8 và tháng 11 ta, thận trọng con cái tiền bạc, bạn bè giấy tờ trộm cắp. Không nên cho con đi về miền sơn thủy bất lợi. Từ tháng 6 trở lên có nhiều dịp tốt đưa lại.

TUỔI TÂN DẬU : Khuyên quý bà không nên cho ai vay mượn hay gây thêm về hệ hê coi chừng bị giựt đấy. Cần thận các tháng xấu như tháng 2-4-8 và tháng 11 ta không nên đi chơi xa. Bà nên cúng sao mỗi tháng. Có con tuổi Thìn, Tuất, Sửu, Mùi ráng cầu nguyện cho con.

TUỔI BÍNH TUẤT : Có quý nhân giúp đỡ việc làm ăn, có gia đình rồi thì có tin vui về thai nghén, hoặc chồng có sự thay đổi chỗ làm, chỗ ở. Tiền bạc dễ chịu. Cháu nào còn độc thân hay góa bụa nên lập gia đình.

TUỔI GIÁP TUẤT : Thời cơ vươn lên trong cuộc sống kinh tế sắp đến với quý bà rồi đó. Cơ hội này đến để đền đáp những gì bà đã gánh chịu thất bại, buồn phiền các năm qua. Bà hãy bình tĩnh chờ đợi thời cơ.

TUỔI NHÂM TUẤT : Là công tư chức bà sẽ được ân thưởng bà nào ở vào ngành thương mại nên chung vốn làm ăn sẽ có lợi. Nhưng khuyên bà không nên đánh bạc cho vay, hoặc chơi hệ hê coi chừng bị giựt.

TUỔI ĐINH HỢI : Các tháng xấu cần phải đề phòng gồm những tháng 4-6-8-10 ta. Là công tư chức, lao động đều được lên lương, lên chức thăng thưởng. Có gia đình rồi có thai hoặc sanh. Cháu nào chưa có gia đình có người đề ý yêu thương, nhưng hãy cẩn thận coi chừng tiểu nhân.

TUỔI ẤT HỢI : Năm này nên chung vốn làm ăn, kinh doanh đến tốt, nhưng tránh khởi sự vào tháng giêng, tư, bảy, mười. Chồng có dịp thay đổi đơn vị hay đi xa, tài lộc năm này tương đối chứ chưa mấy khá.

TUỔI QUÍ HỢI : Muốn thay đổi chỗ ở rất thuận tiện. Phải bắt đầu từ tháng 5 trở lên. Cuộc sống của bà từ nay đã thấy có nhiều đổi biến mới mẻ đó. Nhưng bước qua đầu năm 1974 tức là bà 52 tuổi càng tốt. Những số hợp của tuổi Hợi : 015, 053, 18, 56.

NGÀY XƯA, MỌI NẾO ĐƯỜNG

ĐỀU ĐƯA VỀ LA-MÃ

Ngày nay, những loại

NƯỚC HOA ĐẶC Y
ĐỀU XUẤT PHÁT TỪ ĐÔNG-KINH
qua các ngã

BA-LÊ, NỮ-ƯỚC

KOSE
La bonne
AULIC

Nước hoa

KOSE, LABONNE, AULIC

Nhập cảng thẳng từ

Đông-Kinh về SAIGON nên:

PHẨM CHẤT
SIÊU ĐẲNG
GIÁ HẠ

Liều dặt hương quyến rũ
đẹp ý khách hào hoa!
lãng lãng tình xuân thắm
say men nhụy tâm đa!

Đại Lý trong toàn quốc :

SAIGON : Vạn Kim, 124 Gia Long — Việt Nam, 97 Cao Thắng
— Thái Bình, 151 Lê văn Duyệt — Đồng Thanh, 367
Phạm ngũ Lão — Thanh Tùng, 6 Thủ khoa Huân — Hạnh, 219 lầu
1 TAX — Bạch Sơn, TK 11/2 Bến Chương Dương.

CHUỒN : Bích Kiều, 783 Trần hưng Đạo — Lệ Mẫn, 45 Tổng
đốc Phương — Hương Lan, 5-7 Cửa chánh chợ Bình
Tây — Huệ Liên, 19 Lân Ông.

MIỀN TRUNG : Hồng Châu, 93 Trần hưng Đạo (TUY-HÒA)
— Fatima, 120, Độc Lập (NHA-TRANG) —
Thiên Kim, 35 Phan bội Châu (Q. NGÃI) — Thu Nga, 18 Thương
Xá Độc Lập (NHA-TRANG) — Tấn Phát, 6 Thương Xá Độc Lập
(NHA-TRANG).

MIỀN TÂY : Sóng Việt, 204 Lý thái Tò (VĨNH-LONG) — Xuân
Phát Lợi, 66 Gia Long (VĨNH-LONG) — Huỳnh
can Ký, 49 Trưng Trắc (MỸ-THO) — Nam Hưng, 36 Nguyễn Huệ
(TÂN-CHAU) — Tân Tiến, 2 Phan thanh Giản (KIẾN-HÒA) —
Tham Tướng, 79 Lý thái Tò (PHONG-DINH).

MIỀN ĐÔNG : Phúc Hải, Elec ronics TÂN MẠI, 45/9 Quốc Lộ 15
(gần BIÊN-HÒA Club) — Peie Bình Dân, 16 Lam
Sơn (THỦ-ĐỨC) — Peie Bình Dân, 36/332 Bắc Tiến, Xóm Mới
(GÒ-VẤP).